

Borger-Tidningen

for 1868.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

50de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schults.

05.6
Bo 66

1868
Aug. 80

17564

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af Litteratus J. H. Halvorsen, Skoleinspecteur, Kammerassessor Th. Olivarius, Statsraad, Dr. J. B. Mansa, Justitsraad J. R. G. Rode og Overlærer C. P. J. Krebs, der er vedbleven at fungere som Comiteens Formand. Justitsraad Rode har imidlertid havt den Belvillie at redigere hele den 80de Aargang, med Undtagelse af de tre sidste Nummere, der ere besørgede af Assessor Olivarius.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen.

	Side.
En ung Pige fra Siberien (Fortsættelse fra forrige Aargang 1—24, 27—48, 51—52, 55—60, 63—68,	70—76, 78—90.
Pigge Høglund	90—92, 94—100, 102—108, 110—113.
Den spanske Sorte	113—120.
Den jovende Kudst	121—124, 154—158.
Theodor Sandstrøm	158—163, 170—171.
Ved Lidingsbroen	171—172, 174—180.
En Aften i Auroraordenen	182—188, 192—193.
Et nyt Uheld	193—202.
Evelina	202—211.
Assessor Carlander	211—220.
Den tungeste Nat i mit Liv	221—228.
Kronfogdens Datter	229—241.
Tvende Grovsmede	241—249.
En Nat i Trefoldighedsfesten ved Ugglevigen	249—266.
Sælgekonen	267—276.

	Side.
Fortælling om en lille Baad af Bark.....	277—287.
Frosken Mimi.. 287—288, 290—296, 298—304,	306—312.
Bo Jonson Grip	314—320, 322—336.
Jernframmeren	337—349.
Spøgelsehuset i Bryggergaden	249—367.
Haanden	367—374.
Stoflitterens Datter	375—384.
Ajtenbønnen.....	385—388, 390—392.
En Juleaften i en Lodshytte.....	393—396, 398—404.
Min Tantes Eventyr	406—412.
Om min Fætter.....	413—420, 421—424.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Repræsentantforsamlingen den 19de December 1867	25.
Bekjendtgjørelse om Kassereren, Oberstlieutenant Borgens Død	49, 53, 61.
Bekjendtgjørelse om Ansøgninger til Kassererposten	50, 54, 62, 70.
Tilføjelse til Repræsentantforsamling.....	50, 54, 62.
Extract af 4de Qvartals Regnskab for 1867 findes i Nr. 7.	
Tilføjelse til Balg af en Kasserer.....	93, 101, 109.
Forhandlingerne ved Repræsentantforsamlingen den 19de Marts 1868, tilligemed Oversigt over Regnskabet for 1867	125—153.
Balget af Kassereren, Handelslærer Neumann	165, 171, 181.
Extract af 1ste Qvartals Regnskab for 1868, samt af April Maanedes Regnskab for 1868 findes i Nr. 19.	
Repræsentantforsamlingen den 23de April 1868....	189—192.
Extract af Mai og Juni Maanedes Regnskab for 1868 findes i Nr. 33.	
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan m. m.	289, 297, 305, 313, 321.
Extract af 3die Qvartals Regnskab for 1868 findes i Nr. 47.	
Tilføjelse til Repræsentantforsamling.....	389, 397, 405.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes næsten i hvert enkelt Nummer af Aargangen.

IV. Bekjendtgjørelse til Medlemmerne fra Selskabets Kasserer Side 100.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 4de Januar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsbogtrykker J. G. Schulz.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Uveiret vedvarede den hele Nat; den unge Pige tilbragte denne under aaben Himmel paa dette øde Sted, underkastet de voldsomme Regnstrømme, der ikke standsede førend henimod Morgenstunden. Da Dagen brød frem slæbte hun sig hen til Veien, for, udmattet af Kulde og Hunger, at fortsætte sin Reise.

Heldigviis tilbød en Bonde, som kom fjørende, hende en Plads paa sin Bogn. Henimod Klokken otte om Morgenens kom hun ind i en stor Landsby. Bonden, som ikke vilde holde Bedested der, satte hende af midt paa Gaden, og fjørte videre frem.

Prascovie havde Forudsølelsen af, at hun vilde

faae en daarlig Modtagelse. Husene havde nemlig et fordeelsagtigt Ydre. Tvungen af Træthed og Sult, nærmede hun sig til et lavt Bindue, ved hvilket en Kone paa mellem fyrgetyve og halvtredsfindstyve Aar sad og bælgede Erter, og bad hende om at tage imod sig. Landsbykonen afviste hende med Haardhed, efterat hun nogle Dieblikke havde i en haanlig Tone udfrittet hende.

Bed at stige ned af Bognen, paa hvilken Pras-covie var kommet til Byen, var hun faldet om i Gadesmudset, og hendes Klæder bleve tilsolede heraf. Den rædsomme sidste Nat, som hun havde tilbragt i Skoven, saavel som Mangel paa Næring, havde uden-tviwl ogsaa forandret hendes Ansigtstræk, og givet hende et mindre gunstigt Udseende. En ondskabsfuld Qvinde, ved hvis Dør hun, overvundet af Mæthed, havde sat sig, og som hun bønfaaldt om at tillade sig at komme ind, nødte hende ved Trudsel til at forsøge sig bort idet hun sagde, at hun ikke hos sig optog enten Tyveqvinder eller Landløbersker. Den unge Pige begav sig, da hun saae en Kirke foran sig, hen til den med et kummerfuldt Sind.

„Derfra,“ sagde hun, „vil man dog i alt Fald ikke bortjage mig.“

Døren for den var tilluffet, og hun satte sig ned paa Trappetrinene, som førte op til den. Smaaadren-gene, der havde fulgt med hende og været tilstede da den omhandlede Kone udskjeldte hende, vedbleve at

forhaane og behandle hende, som om hun virkelig havde stjaalet.

Hun forblev næsten i to Timer i denne piinlige Stilling, nærved at dø af Kulde og Kraftløshed, men i Bøn til Gud om at staae sig bi, og give sig Styrke til at udholde denne Prøvelidelse.

Imidlertid kom en Kone hen til hende og spurgte hende ud. Prascovie fortalte hende om den skrækkelige Nat, som hun havde tilbragt i Skoven; adskillige Bønder standsede, for at høre paa hendes Fortælling. Starosten — en Dyrigheds=Person i Landsbyen — undersøgte hendes Pas og erklærede, at det var i Orden; den gode Kone, som var blevet bevæget, tilbød hende nu sit Huus; men da Prascovie vilde reise sig op, vare hendes Lemmer i den Grad stivnede, at man var nødt til at understøtte hende. Hun havde tabt sin ene Sko og fremviste en aldeles blottet Fod og sine opsvulmede Been. En almindelig Medlidenhed afløste nu den uværdige Mistanke, som havde været Uarsag i hendes ilde Behandling. Man satte hende paa en Barnevogn og de samme Børn, der nogle Diebliffe i Forveien havde haanet hende, kappedes nu om at trække hende og ledsagede hende saaledes hen til Landsbykønen, som modtog hende meget venstabelig, og hos hvem hun tilbragte flere Dage. Under denne Hviletid syede en menneskekjærlig Bonde et Par Halvstøvler til hende.

Da hun i Tidens Løb havde gjenvundet sin Sundhed og sine Kræfter, gav hun sig atter paa Reisen,

som hun fortsatte indtil ind i Vinteren, under kortere eller længere Ophold i forskjellige Landsbyer, efter som hendes Træthed nødte hende dertil, og i Forhold til den Modtagelse som hun fik hos Beboerne. Hun bestræbte sig for, under de Ophold som hun gjorde, at være til Nytte, ved at feie Huset, vaske Linned eller sye for sine Berter.

Hun fortalte ikke sin Historie førend man havde taget imod hende, og hun havde faaet fast Fod i Huset. Hun havde bemærket, at man ikke troede hende, naar hun ved sin første Fremtræden vilde oplyse sin Stilling, men antog hende for en Eventyrerske. Menneffene ere virkelig i Almindelighed tilbøielige til at vise Haardhed, naar man vil vinde dem. Man maa røre dem uden at de mærke det, og de skjenke meget villigere deres Medlidenhed end deres Agtelse. Brasçovie begyndte derfor med at bede om et Stykke Brød; derefter talte hun om sin udmattede Tilstand, for at vinde deres Gjestfrihed; men tilsidst sagde hun, naar hun var indført i Huset, hvad hun hed, og fortalte sin Historie. Det var paa denne Maade, at hun paa sin møisommelige Reise lidt efter lidt gjorde sine første tunge Bekjendtskaber til det menneskelige Hjerte.

Ofte kaldte de samme Mennesker, som havde jaget hende fra dem, hende tilbage, naar de saae at hun grædende fjernede sig, og behandlede hende saa meget godt.

Tiggerne, som ere blevne vant til at faae Afslag, synes ikke at føle Noget derved; men uagtet Skjebnen

havde sat Præscovie i en ynkværdig Stilling, saa havde hun dog ingenfinde endnu, førend sin Reise, været bragt i det Tilfælde, at hun havde maattet anraabe Rogens Medlidenhed; og hun blev, uagtet sin Sjælestyrke og Hengivenhed i Guds Villie, altid saaret af de Afslag hun fik, især naar de vare begrundede i den daarlige Mening, som man fattede om hende.

Den gode Virkning, som Foreviisningen af hendes Pas havde havt i det Tilfælde, som nylig er blevet omtalt, foranledigede hende til at fremvise det, naar hun senere ønskede at erholde en eller anden større Begunstigelse af sine Berter. Hun var deri benævnet som Datter af en Capitain, hvilket ved flere Leiligheder blev hende meget gavnligt. Hun tilstod imidlertid, at den Ulykke at være bleven stødt tilbage af sine Medmennesker, naar hun i sin Nød henvendte sig til dem, sjelden var overgaaet hende, hvorimod de Beviser hun havde modtaget paa Menneskefjerlighed og Velvillie, vare utallige.

„Man indbilder sig,“ sagde hun efter sin Reise, „at denne har været meget ulykkelig, fordi jeg kun fortæller om de Besværigheder og de Vanskeligheder, i hvilke jeg har befundet mig, og fordi jeg intet taler om den gode Behandling, som jeg har nydt, og hvorom Ingen forlanger at høre nogen Beretning.“

Iblandt de vanskelige Stillinger, hvori den unge Pige befandt sig paa sin Reise, var der en, i hvilken hun troede sig i Livsfare, og som, paa Grund af dens Besynderlighed, fortjener at blive beskjendt.

En Aften gik hun langs med Husene i en Landsby, for at søge efter et Opholdssted, da en Bonde, der nylig med Strængthed havde nægtet hende Gjæsteventlighed, fulgte efter hende og kaldte hende tilbage. Han var en aldrende Mand, og havde et meget hæsligt Ydre.

Præscovie betænkte sig paa, om hun skulde tage imod hans Tilbud; men af Frygt for ikke at faae noget andet Nattelye, lod hun sig dog føre hjem til hans Bolig. Hun fandt kun i Isbaen en ligeledes aldrende Kone af et endnu mere mørkt Udseende end hendes Vedsager. Denne lukkede omhyggelig Døren til, og satte Skodderne for Binduerne. Efterat have taget hende ind i deres Huus, skjenkede disse tvende Personer hende kun liden Opmærksomhed; de viste en saa usædvanlig Udfærd, at der paakom Præscovie en uvilkaarlig Angest, og det fortrod hende, at hun havde ladet sig spærre inde hos dem.

Isbaen blev kun oplyst med antændte Grantræs Splinter, som vare anbragte i et Hul i Muren, og som man erstattede med nye saa ofte som de vare udbrændte. Ved det mørke Skin, som denne Ildslue udbredte, bemærkede Præscovie, naar hun dristede sig til at see op, at hendes Bert og Bertinde sad og stirrede paa hende. Efter nogle Minuters Taushed, spurgte den gamle Kone hende endelig:

„Hvorfra kommer De?“

„Jeg kommer fra Ischim, og jeg agter mig til St. Petersborg.“

„Ja saa! saa maae De vist være i Besiddelse af mange Penge, naar De vil foretage Dem en saa vidt- løftig Reise?“

„Jeg har kun fire og tyve Copeker i Kobber tilbage,“ sagde vor unge Reisende, der var blevet aldeles forsagt.

„Du lyver!“ raabte den gamle Kone, „ja, Du lyver; man begynder ikke paa saa lang en Reise med saa faae Penge.“

Det hjalp kun lidt, at den unge Pige forsikrede, at den nævnte Sum var alt hvad hun eiede; man troede hende ikke. Konen og hendes Mand loe begge høit af hende.

„At reise fra Tobolsk til Petersborg med fire og tyve Copeker; jo vist, det er der megen Sandsynlighed for,“ sagde hun.

Den ulykkelige Pige, som følte sig dybt frænk, skjælvende over sit hele Legeme, kvalte sine Taarer og bad ganske sagte Gud om at staae sig bi. Man gav hende dog nogle Kartofler, og da hun havde fortæret dem, tilraadede man hende at gaae til Hvile.

Prascovie, der begyndte at fatte alvorlig Mis- tanke om, at hendes Bert og Bertinde havde ifinde at bestjele hende, vilde meget gjerne have givet dem de Penge hun havde tilbage, naar hun kunde være blevet udfriet af deres Hænder. Hun klædte sig til- deels af, førend hun steg op paa Dvnen, hvor hun skulde tilbringe Natten, og efterlod nedensfor i Stuen sine Lommer og sin Pose, for at give de Gamle

bekvem Veilighed til at tælle hendes Penge, og for at undgaae den Skam at blive undersøgt.

Da de troede at hun var slumret ind, begyndte de deres Efterforskninger. Præscovie lyttede ængstelig til deres Samtale.

„Hun maa endnu have rede Penge hos sig,“ sagde de, „eller hun maa være forsynet med Anviisninger paa samme. Jeg har seet,“ tilføiede Konen, „at hun har en Snor om Halsen, i hvilken der hænger en lille Bøse; det er vistnok i den at hun har gjemt Pengene.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Emma Emilie Klemp, Datter af Kgl. Fuldmægtig
Klemp.

Anna Juncker, Enke efter Landmand Juncker.

Anna Elisabeth Hillebrandt, } Døttre efter Skibs-
Marie Christine Hillebrandt, } fører Hillebrandt.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 11te Januar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortset.)

Det var en lille Bøse af voget Lærred, hvori hendes Pæs befandtes, og som aldrig kom fra hende. De gave sig til at tale sagtere med hinanden, og de Ord som hun af og til hørte, egnede sig ikke til at berolige hende.

„Der er Ingen, som har seet at hun kom ind til os, og der er ikke engang Nogen, som har Formodning om at hun opholder sig her i Byen.“

De talte derpaa endnu sagtere. Efter nogle Diebliffes Laushed saae den unge Pige, idet hendes Iudbildningskraft fremstillede de største Ulykker for hende, paa engang Hovedet af den skræffelige gamle

Kone, der kravlede op paa Dvnen lige ved Siden af sig. Hver Draabe Blod i hendes Arer stivnede. Hun besvor hende at lade sig beholde Livet, idet hun gjentog sin Forsikkring om, at hun ikke var i Besiddelse af Penge; men den ubønhørlige Undersøgerste gav sig, uden at svare hende, isærd med at lede i hendes Klæder og i hendes Støvler, som hun lod hende tage af. Manden bragte Lys; man undersøgte den Bøse, hvori Passet var, og man lod hende aabne sine Hænder; endelig steg det gamle Par ned igjen, da de saae at deres Undersøgelser vare frugtesløse, og efterlode Brasçovie mere død end levende.

Denne rædsomme Begivenhed, og endnu mere Frygten for at see den fornyet, holdt hende længe vaagen. Da hun imidlertid af de Gamles tunge Mandedræt kunde mærke, at de vare faldne i Søvn, blev hun lidt efter lidt rolig, og da Trætheden fik Overhaand over Skrækken, faldt hun selv i en dyb Søvn. Det var høit op paa Dagen, da den gamle Kone vækkede hende. Hun steg ned fra Dvnen, og blev aldeles forundret over at finde en mere naturlig og venlig Stemning, saavel hos Konen som hos hendes Mand. Hun vilde begive sig paa Reisen, men de holdt hende tilbage, for at give hende noget at spise. Konen gjorde ogsaa strax Tilberedelser hertil med langt større Iver end den forrige Dag. Hun tog en Krog, og drog med den ned fra Dvnen en Potte med Suppe i, af hvilken hun gav Brasçovie en stor Portion, imens Manden til samme Tid løftede en Falddør i Gulvet

op, hvorunder der laae et Kar med Ol, hvoraf han oste en Kruffefuld op til hende.

Da hun var kommet lidt til Kræfter igjen ved denne gode Behandling, besvarede hun med megen Opriktighed deres Spørgsmaal, og fortalte dem en Deel af sin Historie. De lod til at tage megen Deel i hendes Skjebne, og for at retfærdiggjøre deres tidligere Opførsel, forsikkrede de hende, at de kun havde villet forviise sig om, hvorvidt hun var forsynet med Penge, fordi de havde faaet den uheldige Mistanke, at hun var en Tyv; men at hun, naar hun talte sine Penge, nok skulde erfare, at det var langt fra at de selv vare Tyve. Brascovie tog derpaa Afsted, uden at vide rigtig, om hun var dem Tak skyldig eller ei, men meget lykfsalig over at befinde sig udenfor deres Huus.

Da Brascovie var kommet nogle Verster bort fra Landsbyen, blev hun nysgjerrig efter at tælle sine Penge. Læseren vil uden tvivl blive ligesaa overrasket som hun selv blev det, ved at erfare, at hun foresandt Et Hundrede og tyve Copeker istedetfor Fjirsindstyve Copeker, som hun antog at hun havde. Hendes Bert og Bertinde havde forøget hendes Beholdning med fyrgetyve Copeker.

Brascovie holdt meget af at fortælle denne Tildragelse som et øiensynligt Beviis paa Forsynets Beskjermelse, ved paa engang at omvende disse flette Menneskers Hjerter.

Nogen Tid derefter blev hun truet af en ny Fare,

der vel var af en anden Beskaffenhed, men som ogsaa forstrækkede hende meget.

Da hun nemlig en Dag havde en lang Strækning at gaae, forlod hun det Sted hvor hun havde ligget om Natten, i Morgenstunden Kl. to. Ligesom hun var kommet ud af Landsbysten, blev hun angrebet af en Flok Hunde, der omringede hende.

Hun gav sig til at løbe og slog om sig med sin Stok, hvilket dog kun tjente til at forøge Hundenes Raserie. Et af disse Dyr tog fat i Nederdelen af hendes Kjole og sønderrev den. Hun fastede sig nu ned paa Jorden og gav sig Gud i Bold. Hun mærkede med Forsærdelse, at en af de meest glubske Hunde berørte hendes Hals med sin kolde Snude, for at lugte til hende.

„Jeg tænkte,“ sagde hun, „at den samme Gud, som havde frelst mig fra Stormen og Tyvene, vistnok ogsaa vilde frelse mig fra den ny Fare!“

Hundene tilføiede hende ei heller nogen Fortred, og der kom en Bonde til, som jog dem bort.

Den strænge Vårstid nærmede sig. Præscovie blev i næsten otte Dage holdt tilbage i en Landsby af Sneen, der var faldet i en saadan Overflodighed, at Fodgjængere ikke kunde færdes paa Veiene. Da de vare blevne tilstrækkelig banede ved Glædefjorslen, besluttede hun sig med sit sædvanlige Mod til at fortsætte sin Reise tilfods; men Bønderne hos hvem hun havde opholdt sig, fraraadede hende dette, og foreholdt hende den Fare, for hvilken hun derved vilde udsætte

fig. Denne Maade at reise paa, vilde endogfaa blive umulig for de stærkeste Mennesker, der useilbarlig vilde omkomme, naar de forvildede sig i de tilfrosne, øde Egne, hvor Blæsten forarsagede Snefog og Beiene derved bleve ukjendelige.

Hendes gode Skjebne bragte til denne By et Tog af Slæder, som medførte forskjellige Forraad i Anledning af Juleferien. Lederne af dette Tog gav hende en Plads paa een af Slæderne; men uagtet al den Omhu som disse skikkelige Mennesker ydede hende, havde hun dog, da hendes Klædedragt ikke passede til den vanskelige Aarstid, sin fulde Nød med at udholde den strænge Vinterkulde, hvorvel hun blev indhyllet i en af de Maatter, hvormed Barerne bleve tildækkede. Kulden blev saa voldsom paa den fjerde Dag, at da Toget standsede, var Præscovie blevet saa stiv, at hun ikke havde Kræfter til at stige ud af Slæden. Man bragte hende ind i Kharstmaen — et bedækket Skuur — som tjente til Bertshuus. Det var omtrent tredive Berster beliggende fra alle andre Boliger og den ridende Post havde sit Holde- og Skifte-Sted der.

Bønderne lagde Mærke til, at hun havde en frosnen Kind, som de derfor gned med Snee, og de vare i det Hele meget omhyggelige for hende; men de affloge aldeles bestemt at tage hende længere med dem, og forestillede hende, at hun udsatte sig for den største Fare ved at vove paa at reise, uden at være forsynet med en Belts, i en saa heftig Kulde, som efter al

Sandsynlighed vilde tiltage i en endnu meget høiere Grad.

Den unge Pige gav sig til at græde bitterlig, da hun forudsaae, at hun ikke oftere vilde finde en saa bekvem Leilighed og saa gode Menneſter at reise i Følge med. Men Gierne af Kharſtmaen vare aldeles ikke ſtemte for at beholde hende der, og paaſtode ubetinget, at hun ſkulde tage bort med dem, der havde bragt hende dertil. Da hun i denne vanſkelige Stilling ſaae ſig berøvet det Haab, ſom hun havde havt om i Sikkerhed at naae til Ekatherinemborg, ſatte hun ſig hen i en Krog, og overgav ſig ganſke til ſin heftige Smerte.

De Togførere, ſom havde taget hende med, bleve rørt over hendes ulykkelige Stilling; de ſkjød Penge ſammen for at kjøbe en Faarepelts til hende, ſom der i Landet kun koſtede fem Rubler, men ulykkeligviis var der ingen tilſalgſ; der var ei heller nogen af Beboerne i denne enſomt liggende Landsby, ſom vilde bringe det Offer at afſtaaе ſin, fordi det var vanſkeligt at ſaae en Anden i dens Sted. Bønderne bød en Pige i Bertſhuset ſyv Rubler for ſin, men hun afſlog dette Tilbud. I denne Forlegenhed foreslog pludſelig en af de yngſte Førere en mærkelig Udvei, ſom var af den Befkafenhed, at Praſcovie kunde tillade ſig at benytte ſig af deres gode Billie.

„Vi ville,“ ſagde han, „ſtiſteviis laane hende vore Peltſe, medmindre hun hellere vil tage min og bruge

den paa hele Reisen; og saa ville vi indbyrdes bytte ved Enden af hver Verste."

De samtykkede Alle med Fornoielse heri. Man gjorde ogsaa strax Beregning over hele Veilængden, og over hvor ofte der skulde stiftes Peltse. De russiske Bønder ville vide ordentlig Bessed, og lade sig vanskelig narre. Prascovie fik Plads paa en Slæde, efterat hun var blevet godt indpakket i sin Peltse. Det unge Menneſke, der havde overladt hende sin, bedækkede sig med den Maatte, som hun hidindtil havde benyttet, og da han havde taget sine Fødder op under sig, gav han sig til at synge af alle Kræfter, og aabnede Toget.

Peltsebytningen foretoges nøiagtig ved hver Verstepæl, og Toget kom meget lykkelig og hurtig til Ekatherinemborg. Paa hele Reisen bad Prascovie uafbrudt Vorherre om, at Føernes Sundhed ikke maatte undgjelde for deres ædelmodige Handling.

Da Prascovie kom til Ekatherinemborg, boede hun i det samme Gjestgiversted som hendes Veisørere. Da Bertinden af disse erfarede en Deel af den unge Piges Hændelser, og hun af deres Beretninger sluttede sig til, at hun var blottet for Penge, opregnede hun strax for hende de Personer i Byen, som ansaaes for at være de meest godgjørende, og raadede hende til at henvende sig til dem, for at nyde deres Beskyttelse, og for hos dem at faae den nødvendige Understøttelse til sin forestaaende lange Reise. Hun roste ogsaa iblandt andre en Dame ved Navn Milin, for hendes

tjenstagtige Sindelag og hendes Goddædighed imod de Fattige, og som den, hvis Belvillie hele Byen kjendte. Folkene i Bertshuset bekræftede Sandheden af denne Skildring.

Om ogsaa Præscovie ikke skulde have kunnet opfatte sin Bertindes Mening, saa vilde hun dog have været nødt til at opsoge sig et andet Opholdssted.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Guide i Generalstaben J. H. C. Schulz.

— Cigarfabrikør C. J. Jørgensen.

K. B. Jørgensen, Datter af Cigarfabrikør Jørgensen.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Løverdagen den 18de Januar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Det ommeldte Bertshuus var, hvad der paa Russisk hedder „Postouileroi dvor“ (et Bedested). Saa-danne Bertshuse ere i Almindelighed indrettede som et stort Skuur for Heste, og har kun et Tag til Dække, i hvis ene Hjørne befindes et opvarmet Drivhuus, som optager en fjerde Deel af Skuret. De Reisende indrette sig som de bedst kunne i den øvrige Deel, hvis Gulv benyttes som Sengested af dem, der ikke kunne faae Plads paa Dvnen.

Prascovie gik tidlig ud den næste Morgen i den Hensigt, at begive sig hen til Fru Milin; men efter hendes vante Skik begyndte hun med at gaae hen i

Kirken, hvor hun traf paa et større Antal Mennesker, end hun nogensinde før havde seet samlede.

Det var en Søndag. Den Andagt, hvormed hun forrettede sin Bon, bidrog ligesaameget som hendes Pose og den Dragt, som hun bar og som tydede paa, at hun var en fremmed Rejsende, til, at man lagde Mærke til hende. Da hun gik ud af Kirken spurgte en Dame hende om, hvem hun var.

Præscovie besvarede hendes Spørgsmaal med faa Ord, og idet hun beredte sig til snart at gaae bort fra hende, meddeelte hun hende, at det var hendes Hensigt, at ville gjøre Brug af den Fru Milin's Gjestfrihed, hvis Velgjørenhed og Menneskekjerlighed alle Mennesker havde fortalt hende. Det var netop Fru Milin selv, som saaledes horte sin egen Berømmelse paa en Maade, som ikke kunde vække Mistanke om, at den var udtalt for at smigre hende. Denne gode Kone vilde, forend hun gav sig tilkjende for Præscovie, mere sig lidt over hendes Feiltagelse.

„Denne Fru Milin,“ sagde hun, „er langt fra saa velgjørende som De bilder Dem ind. Dersom De vil troe mig paa mit Ord og følge med mig, saa vil jeg forskaffe Dem et meget bedre Opholdssted.“

Efter alt det Gode, som man havde fortalt hende i Bertshuset om Fru Milin, fik hun kun en daarlig Forestilling om sit nye Bekjendskab; hun fulgte imidlertid med hende, uden enten at vove at afflaae hendes Tilbud, eller at modtage hendes Forslag. Da Fru Milin tilsidst lagde Mærke til, at hendes Gang blev

mere og mere langsom, sagde hun til hende:

„Hvis De holder saa stærkt paa at begibe Dem hen til denne Kone, saa kan De der, to Skridt fra Dem, see hendes Huus; lad os gaae ind til hende, saa vil De faae at see, hvorledes De vil blive modtaget; men De maa love mig, at De, dersom man ikke holder fast paa Dem der, saa vil komme tilbage til mig.“

Prasçovie gik, uden at svare, ind i Huset, og idet hun henvendte sig til Fru Milin's Piger, spurgte hun dem, om deres Madmoder var hjemme.

Pigerne, som bleve meget forundrede over dette Spørgsmaal, der blev gjort dem i Overværelse af deres Madmoder selv, svarede hende ikke.

„Kan jeg ikke faae Fru Milin i Tale?“ gjentog Prasçovie,

„Men der staaer jo Fru Milin,“ sagde endelig en af Pigerne. Da Prasçovie vendte sig om, saae hun Fru Milin, som aabnede sine Arme for at trykke hende til sit Bryst.

„Oh, jeg vidste meget godt, at Fru Milin ikke var nogen slet Kone!“ raabte den unge Pige, og kysede hendes Hænder. Dette lille Optrin voldte hendes Belgjørerinde den største Fornøielse.

Hun sendte et Bud for at hente sin Veninde, Madame G..., der var ligesaa god og hjærlig findet som hun selv, for at anbefale Prasçovie til hende, saa at de i Forening kunde overveie, hvorledes de bedst kunde være hende til Nytte.

Efter Frokosten, da Prasçovie var blevet lidt for-

trolig med sine nye Bestyttterinder, fortalte hun dem sine ulykkelige Forældres Historie meget omstændelig, og skjulte ikke for dem den storartede Plan, hun havde lagt til at gaae til St. Petersborg, for at bede om Naade for sin Fader.

Endskjøndt Fru Milin ingen Tro havde til, at Prascovies Foretagende vilde lykkes, saa søgte hun dog ikke at afholde hende derfra; men begge Damerne besluttede at beholde hende hos dem indtil Foraaret. Kulden havde tiltaget meget betydelig. Prascovie indsaae selv Umuligheden af at fortsætte Reisen paa denne Aarstid, og Damerne, som vilde iagttage hende, taledede endnu ikke til hende om, hvad de havde Evne til at gjøre, eller om det, som de senere virkelig gjorde, for at fremme hendes Forehavende.

Hun følte sig meget lykkelig hos dem. Disse udmærkede Personers Kjertegn og ædle Fortrolighed havde en Inde hos sig, som var aldeles ny for hende; Grindringen om den lykkelige Tid, som hun tilbragte i deres Selskab, forlod ingensinde hendes Tanker. Naar hun senere fortalte dette Udsnit af sin Historie, fremkaldte stedse Fru Milins kjere Navn Erkjendtlighedstaarer i hendes Dine.

Hendes Sundhed var imidlertid blevet meget rystet; den ulykkelige Nat, som hun havde tilbragt i Skoven, havde efterladt sig en heftig Forkjølelse, som den stærke Frost efterhaanden havde forøget. Hun benyttede nu sit Ophold i Ekatherinemborg til at pleie sit Helbred, men dog fremfor alt til at læse og skrive.

Denne Omstændighed i hendes Livsforhold maatte have givet en meget daarlig Forestilling om hendes Forældre, der i denne Retning i hoi Grad havde forsomt deres eneste Barns Opdragelse, hvis ikke mulig Tanken om deres bestandige Landsflygtighed havde ladet dem ansee enhver Underviisning for unyttig, ja, maaskee endog for farlig for deres Datter, der sandsynlig var bestemt til at leve iblandt Samsfundets laveste Klasser.

Den dybe Uvidenhed og den fuldstændige Mangel, hvori hun hidindtil havde levet, gjorde hendes ædle Sjæls Styrke og Fasthed endnu mere paafaldende.

Hvorfra det end hidrorte, saa havde Præscovie ved sine huuslige Bessjefsigelser i Siberien aldeles forglemt den Smule Læsning, som hun havde lært i sin tidligste Ungdom. Hun gav sig nu til at studere med den hendes Character egne fulde Barme og Kraft, og kunde i nogle Maaneder lære en Bonnebog, som hendes Besslytterinder havde givet hende, udenad; man blev endog nødsaget til undertiden at rive hende bort fra denne Bessjefsigelse.

Den Fornøielse som hun nød, ved i Bonnerne at finde sit Hjertes naturlige Følelser forklarede og udtrykte paa en saa tydelig og rørende Maade forandredede, at hun med Liv og Sjæl attraaede at faae nogen Underviisning.

„Hvormange lykkelige Mennesker,“ sagde hun, „er der dog i Verden! hvor kunne de dog af et godt Hjerte bede til Gud, naar de ere saa vel underviste om deres Religion, og naar de ere i Besiddelse af saa

store Gøner til at udtrykke deres Andægtighed, og have saa rigelig Årsag til Erkjendtlighed imod Forsynet for de Begunstigelser, hvormed det har overvældet dem."

Fru Milin smilte over disse Betragtninger af den unge Pige; og hun tænkte, at intet vilde blive umuligt for en saa sand Gudsfrygtighed, og for saa brændende Bønner. Denne Tanke overbeviste mere end nogen anden Ting de to fjærligfjædede Damer om, at man burde begunstige hendes Beslutninger, og overlade samme til Forsynet, der, som det lod til, saa oien-synlig tog hende i sin Baretægt. Fru Milin og hendes Veninde havde indtil denne Tid intet forsømt for at fraraade hende Udførelsen af hendes Forsæt, og havde gjort hende de velvilligste og meest fordeelagtige Tilbud om at beholde hende hos sig, men der var Intet, som kunde rokke hende. Hun bebreidede sig endog den Belvære og Lykke som hun nød i Ekatheri-nemborg. „Hvad mon min stakkels Fader nu foretager sig ganske ene i sin Orken, medens hans Datter hen-lever sin Tid i Selvforglemmelse midt i alle Livets Goder.“ Det var saadanne Betragtninger, som uden Ophor paatrængte sig Brasovie. Disse Damer bestemte sig tilsidst til at yde hende deres Bistand til at fortsætte sin Reise. Da det igjen blev Foraar leiede Fru Milin en Plads til hende paa et Handelskib; hun gav hende under en Mands Baretægt, som reiste til Nijenie i Handelsforretninger, og som var vant til denne besværlige Reise. Forend man kommer over

Dural-Biergene, som skille Ekatherinemborg fra Nijeni, indskiber man sig paa de Strømme, der have deres Udspring fra disse samme Bjerge, og som befinde sig imod Nord. Man reiser tilsoes lige til Tobol, som man tilsidst forlader, for at nærme sig til Biergene. Veien var hverken synderlig steil eller meget vanskelig. Naar man har tilendebragt den, indskiber man sig atter paa de Bande, der løbe ud i Volga. Da Prascovie hverken havde Raad til at forskaffe sig en Bogn eller til at reise med Posten, saa benyttede hun et af de talrige smaae Fartøier, som bringe Jern og Salt fra Tchousova et la Khama.

Hendes Vedsager befriede hende for alle de Uleiligheder paa hendes lange Reise, som hun umulig kunde have foretaget ene, uden at udsætte sig for store Farer; men til hendes Uheld blev denne Mand syg paa Reisen igjennem nogle snevre Pas, og blev nodt til at blive tilbage i en lille Landsby paa Grændserne af Khama; hun blev da saaledes overladt til sig selv, og berøvet al fremmed Bistand.

Hun gjorde Overfarten til Udmundingen af Khama i Volga meget heldig. Fra dette Sted blev Skibet trukket igjennem Floden ved Hestekraft. Paa den sidste Fart indtraf et Tilfælde, som satte Prascovie i den største Fare. Under en af de heftige Storme, som meget hyppig hjemsoge disse Egne, stodte Skibsfolkene, som vilde fjerne Fartøiet fra Kysten, en stor Vare, som ellers brugtes som Nor, med al Kraft ud fra den Side, hvor endeel Mennesker sad paa Relin-

gen, og kunde ikke faae Varen betids tilbage; tre Rejsende, og iblandt disse Præscovie, styrtede derved ud i Floden. Man fik dem vel strax op af Vandet og den unge Pige var ikke kommet til Skade, men den Undseelse hun sølte ved at skulle skifte Klæder i Overværelse af alle dem, som vare ombord i Fartøiet, var Skyld i, at hun lod Klæderne tørres paa sig; Følgen heraf blev, at hun fik en heftig Forkjølelse, som havde en meget skadelig Indflydelse paa hendes Helbred.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Lieutenant G. Nihau.

— Postbud L. Madsen.

— Kandestøber J. P. Andersen.

Borger-Vennen.

Tjirsindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 25de Januar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de December 1867 afholdtes en Repræsentrantsforsamling, ved hvilken 31 Repræsentranter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Administrator, Hr. Fabrikeier D. F. Olsen, hvis Functionstid udlob med Aaret 1867, gjenvalgtes til Administrator, og har modtaget Valget.
2. Til i Forening med Hr. Viinhandler Mønster at revidere Regnskabet for 1867 gjenvalgtes Hr. Justitsraad, Raadmand Petersen, som har modtaget Valget.

3. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse- og Penge-Effekter m. m. valgte Forsamlingen Dhr. Politisinspektør M. Herg, General J. J. Paludan og Rancelliraad, Kontorchef D. P. Schlichtkrull, der alle have modtaget Balget.
4. Ifølge Revisionens Skrivelse af 28de November 1867 fandtes Regnskabet for 1866 rigtigt, hvorefter Forsamlingen meddeelte Kwittering for samme.
5. Ifølge Skrivelse fra Skrivtomiteens Formand, Hr. Overlærer Krebs, er bemeldte Komitee villig til at fortsætte sin Virksomhed, og vil Ugebladet saaledes for det kommende Aar, uden at noget nyt Medlem behøves at vælges, ikke savner den fornødne Understøttelse.
6. Magistratens Meddelelse om, at den Intet havde havt at erindre med Hensyn til de til samme fremsendte Beretninger om Anvendelsen af de Brochske Legatrenter for Aarene 1865 og 1866 toges til Efterretning.
7. Nogle udestaaende Fordringer paa ydede Laan, til Beløb 47 Rd., og nogle Kontingents Restancer, til Beløb 21 Rd. 38 Sk., besluttede Repræsentrantsforsamlingen at lade affkrive som uerholdelige.
8. Endelig besluttede Forsamlingen at optage som

Medlemmer de i Bladets Nr. 12 til 51 anførte
foreflaaede 133 Personer.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 21de Januar 1868.

J. C. Bondrop. N. C. Lautrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Damerne i Ekatherinemborg, som havde overdraget hendes Ledfager at træffe de til Fortsættelsen af Reisen fra Nijeni nødvendige Foranstaltninger, havde ikke anbefalet hende til Nogen i denne Stad, hvor hun ikke havde ifinde at gjøre noget Ophold; da hun ankom dertil var hun altsaa uden Bekjendtskab og uden nogen Beskytter. Fartøiets Førere satte hende i Land paa Flodbredden tilligemed alt hvad hun førte med sig, som ved Fru Milins Omhu havde tiltaget i Omfang.

Ligeoverfor den Bro paa Kysten af Volga, hvor man sædvanlig gaaer i Land, var der en Kirke og et Nonnekloster, der begge laae meget høit. Derhen begav hun sig, for at holde sin sædvanlige Andagt, og med den Bestemmelse derefter at søge sit Ophold om Natten paa et eller andet Sted i Staden.

Bed at træde ind i Kirken hørte hun igjennem Gitteret Nonnernes Sang under Udøvelsen af deres Aftenandagt, og dette betragtede hun som et godt Barfel.

„Engang,“ sagde hun, „skal ogsaa jeg, bedækket med Sløret, dersom Gud vil begunstige mine Ønsker, alene være beskæftiget med at takke Forsynet for sin Naade. Da hun forlod Kirken gik Solen ned; hun standsede en kort Tid i Kirkedøren grebet af det skønne Syn, som fremstillede sig for hendes Blikke. Staden Nijeni Novogorod, som ligger der, hvor de to store Floder, Dca og Volga flyde sammen, frembyder fra det Punct, hvor den ligger, en af de meest henrivende Udsigter man kan see; dens Udstrækning forekom hende ubegrændset og indgjød hende en Slags Bæangstelse. Da Prascovie reiste fra Ischim, havde hun ikke kunnet forestille sig de fysiske Farer, som kunde møde hende. Hun var forud forberedt paa at trodse Hunger og den stærkeste Kulde, ja endog Døden selv; men da hun lærte Omgangen med andre Mennesker at kjende, saa anede hun Hindringer af en anden Art, imod hvilke ikke hendes hele Mod kunde holde hende opret. Efter at være sluppet ud fra Sibiriens øde Ørken, opdagede hun denne affhyelige Gensomhed i de store Steder, hvor den Forarmede staaer ene og forladt midt iblandt Mængden, hvor han kun seer omkring sig, Dine der ikke agte paa hans Klager og Øren, som ere døve for dem.

Fra den Tid hun havde lært Damerne i Ekathe-

rinemborg at kjende, gjorde en ny Følelse af Belan-
stændighed, og maastee ogsaa nogen Stolthed, hende
mange af de Forhold, hvori hendes Stilling bragte
hende, mere piinlige end tilforn.

„Af!“ sukede hun, „hvor skal jeg dog finde saa-
danne Veninder igjen, som dem jeg har forladt? jeg
Arme, som nu er over tusinde Berster borte fra dem.
Hvorledes skal det gaae mig, naar jeg kommer til
St. Petersborg, naar jeg skal nærme mig det keiserlige
Slot, jeg, som skjelver ved at stille mig frem i et
uøstelt Bertøhuus her?“

Disse Betragtninger trykkede hendes Aand saa-
meget stærkere, fordi et dybt Mismod for første Gang
havde bemægtiget sig hende, og apressede hende bitre
Taarer. Men hun bebreidede sig snart sin Svaghed
og Mangel paa Tillid til Gud, og hun bad sin Skyts-
engel om Tilgivelse.

„Og,“ sagde hun, naar hun senere omtalte denne
Omstændighed i hendes Liv, „det var viselig ham,
der indgav mig den Tanke at gaae ind igjen i Kirken,
for at bede Gud om atter at skjenke mig mit tabte
Mod.“

Hun gik virkelig uden Betænkning ind i Kirken
igjen, for at anraabe Himlen om Hjælp. En Nonne
var netop tilstede ved Kirkedøren, for at tillukke den;
men da den Tilfærdighed, hvormed den unge Fremmede,
som ikke engang havde lagt Mærke til hende, bevægede
sig, saavel som den Jver, hvormed hun gav sig til at
bede, gjorde Indtryk paa hende, saa nærmede hun sig

til hende og gjorde hende opmærksom paa, at det var Tiden paa hvilken Kirken blev lukket.

Prascovie blev strax noget bestyrtet, men fortalte hende derefter aabenhjertig Grunden til sin hastige Tilbagegang ind i Kirken, og gjorde hende bekendt med den Modbydelighed, hun solte ved at søge Tilflugt for Natten i et Vertshuus, og bad hende bønlig om at tilstaae hende et saadant i Klosteret, om det endog kun var i en af dets Korsgange.

Portnerken svarede hende, at man ikke husede Fremmede i Klosteret, men at Fru Abbedissen nok vilde kunne give hende nogen Understøttelse.

„Jeg beder ikke om anden Hjælp end et Tilflugtssted for denne Nat,“ svarede Prascovie, og fremviste en Pung, hvori der var endeel Penge. „Nogle menneskefjerlige Damer have sat mig istand til at undvære Almisser i nogen Tid, og min Bøn er kun om Beskyttelse i Klosteret for denne Nat. Imorgen vil jeg fortsætte min Reise.

Nonnen samtykkede i at føre hende hen til Abbedissen.

Den ærværdige Foresatte for Klosteret var befløjet med at bede, da de traadte ind i hendes Varelse; Portnerken standsede ved Døren og knælede. Prascovie fulgte hendes Exempel og bad Gud om at gjøre Abbedissen godt stemt for sig. Da denne havde endt sin Bøn, gif hun hen til den unge Pige, der endnu laae paa Knæ, og løftede hende venlig op. Prascovie sagde hende sit Navn og Hensigten med sin

Reise; hun fremviste sit Paa og udbad sig Gjestfrihed for Natten, hvilket blev tilstaaet hende. Hun blev strax omringet af flere Nonner, som af Nysgjerrighed bragtes hen til Abbedissens Bærelse, og svarede paa mangfoldige Tilspørgseler, som bleve gjorte hende, samt fortalte sin Reises moisommelige Tildragelser med saamegen Simpelhed og med en saa naturlig Bektalenhed, at de Damer som hørte paa hende faldt i Graad, og at hun indgjød dem den meest levende Deeltagelse. Man overøste hende med Kjærtegn og Omhu; Abbedissen gav hende Huusly i sit eget Bærelse, og fattede strax det Forsæt, at beholde hende i Klosteret, og at optage hende iblandt sammes Provelærlinge. Prascovie havde, som tidligere meldt, allerede for lang Tid siden besluttet sig til at tage Eløret, hvis hendes Foretagende lykkedes. Man veed af det Foregaaende, at hun inden sin Ankomst til Ekatherinemborg havde troet, at Staden Kjew laae paa Veien til St. Petersborg. Det var ogsaa i hiin Stad hun havde foresat sig at aflægge sit Klosterløfte i den kommende Tid; hun haabede ogsaa, naar hun kom forbi de berømte Catacomber, at komme til at vise de Helliges Relikvier, som de indesluttede, sin Urefrygt, og at udsøge sig en Plads for Fremtiden i et af denne Stads Klostre.

Da hun havde lært sin Bildfarelse at kjende, gjorde hun ingen Vanskelighed ved at vælge et Kloster i Nijeni til sit sidste Ophold; men hun lovede dette kun til Abbedissen personlig, og da man trængte ind

paa hende om at aflægge et høitideligt Løfte herom, afflog hun det bestemt.

„Jeg veed jo ikke hvad Vorherre vil fordre af mig! jeg ønsker oprigtig at ende mine Dage her, og dersom det er Forsynets Villie, hvem vil saa kunne sætte sig derimod?“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Snedkermester J. G. Lund.

— Malermester G. F. W. Seitzberg.

Borger-Vennen.

Tjirsindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 1te Februar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Hun besluttede at forblive nogle Dage i Nijeni, for at udhvile sig og søge Leilighed til at begive sig til Moskau; men hun følte snart Følgerne af sine Reisebesværligheder og faldt i en heftig Sygdom. Siden det kolde Bad i Volga havde hun en voldsom Hoste, som besværede hende meget, og en hidsig Feber udeblev ikke længe; hun havde imidlertid, endstjøndt hendes Læger endog tvivlede om hendes Liv, selv ikke eet uroligt Dieblif herfor.

„Jeg troer ikke,“ sagde hun, „at min Time endnu er kommen; og jeg haaber, at Gud vil tilstede mig at fuldføre mit Forehavende.“

Hun kom sig rigtignok ogsaa, endskjondt meget langsomt, og tilbragte den øvrige Tid af den smukke Aarstid i Klosteret. I den svage Tilstand, hvori hun befandt sig, kunde hun ikke fortsætte sin Reise tilføds, og endnu mindre paa Postvognene, og da hun ikke havde Evne til at anskaffe sig en magelig Befordring, saae hun sig nødsaget til at vente paa et Slædetog, for at opnaae Muligheden af at komme til St. Petersborg, uden at lide for meget af den sædvanlige udmattende Bognbefordring.

Hun efterkom i al den Tid Klosterets Forpligtelser og Regler med vedholdende Flid, hvilket maaskee noget forsinkede hendes Helbredelse, og hun søgte mere og mere at fuldende sine Studeringer. Dette Forhold førte til, at hun vandt Abbedissens og Nonnernes Agtelse, og at de fattede den sandeste Hengivenhed for hende, samt at de ikke tvivlede om, at hun engang vilde opfylde sit Løfte at komme tilbage til Klosteret og der tage Sløret.

Endelig tog hun, da Vinterfærdslen begyndte, til Moskau i en aaben Slæde, med de Reisende som skulde den samme Vej. Da Abbedissen ikke havde kunnet bevæge hende til at afstaae fra sin Bestemmelse, medgav hun hende en Unbefalings-Skrivelse til en af sine Veninder, en Frøken de S... i Moskau, og forsikrede hende om, at hun altid vilde kunne betragte sit Huus som et sikkert Tilflugtssted, og at hun vilde blive modtaget der som en elsket Datter, hvilket Udfald hendes Reise end vilde faae.

Prascovie ankom til den sidstnævnte Stad uden Besvær eller Uheld. Frosken de S... viste hende al mulig Opmærksomhed og Omhu, og beholdt hende i nogle Dage, for at forskaffe hende en Medfølger paa Reisen til St. Petersborg.

Hun fulgte med en Kjøbmand, der reiste med egne Heste, og som var tyve Dage om Veien. Foruden de Ubefalings-Breve, som Prascovie havde faaet fra Damerne i Ekatherinemborg, fik hun ogsaa et fra Frosken de S... til Fru Prindsesse de F...., en agtværdig og bedaget Dame.

Saadanne Hjælpemidler havde hun, da hun naaede Hovedstaden omtrent midt i Februar Maaned, henvend atten Maaneder efter hendes Afreise fra Siberien, og hun var endnu ligesaa fuld af Mod og Haab, som den første Dag, da hun tiltraadte Reisen.

Kjøbmanden, som havde travlt med at passe sin Handel, tænkte ikke synderlig meget paa hende; han havde imidlertid paataget sig at udfinde Prindsessen af F...s Bolig, men inden han fik opfyldt sit Løfte herom, blev han nødt til at reise til Riga, og efterlod Prascovie i sin Kones Varetægt. Denne behandlede hende nok meget godt, uden dog derfor at yde hende nogen Hjælp til at fremme hvad hun havde for.

Fru de G...s Brev havde Udskrivt til en Person, som boede paa den anden Side af Neva, og da den var meget nøiagtig, saa begav Prascovie sig nogle Dage efter Kjøbmandens Afreise paa Veien med sin Bertinde til Wasseli-Dstrow; men da Nevafloeden var

i stærkt Oprør og et Jisbrud var forhaanden, saa tillod Politiet ikke længere, at man tog over den. Hun kom derfor tilbage til sit midlertidige Opholdssted, og var mistroelig over dette indtrufne Uheld. I den Forlegenhed, hvori hun befandt sig, raadede en Beboer af Kjøbmandens Huus hende meget ubesindig til at indgive en Ansøgning til Senatet, for at faae sin Faders Retssag paany undersøgt, og tilbød sig at forskaffe hende en Mand, som kunde affatte den for hende. Det lykkelige Udfald som den Ansøgning, hvilken hun skrev til Statholderen i Tobolsk, havde faaet, bestemte hende hertil. Man lod hende skrive en meget daarlig opsat Ansøgning, der ikke havde den anordnede Form, uden at give hende den mindste Underretning om Maaden, paa hvilken den skulde overleveres til de Bedkommende.

Dette Foretagende forhindrede hende i, med fornøden Virksomhed, at gjøre Brug af sine Unbefalings-Skrivelser, som vistnok vilde have været hende langt nyttigere.

Den elskværdige Ansøgerinde begav sig en Morgenstund, forsynet med sit Bønsskrift, til Senatet, steg op af den store Trappe og gik lige ind i et af de offentlige Contoirer, men blev meget forlegen, da hun befandt sig iblandt en Mængde Menneſker, uden at vide til hvem hun skulde henvende sig. Skriverne, til hvilke hun nærmede sig med sin Ansøgning, saae slygtig hen paa hende, og gave sig med megen Rolighed igjen til at skrive; de andre Menneſker, der mødte hende i

Contoiret, vendte sig bort fra hende istedetfor at høre paa hende og modtage hendes Ansøgning, som om hun havde været et Stykke Meubel eller en Bom, hvormed man spærrer en Bei.

Tilfældt var der en af de Invalider, som vare Bægtere i Cancellibygningen, der gik hurtig igjennem Salen, og som, da han mødte hende, dreiede af til høire Side forat gaae videre frem, men da Præscovie ligeledes vendte sig til samme Side for at gjøre Plads for ham, skete det, at de tørnede dygtig imod hinanden.

Den gamle Bægter spurgte hende gnaven om hvad hun vilde. Den unge Pige viste ham sin Ansøgning, og bad ham om at give den til Senatet. Manden, som troede hun var en Tiggerstke, tog hende, uden at svare, ved Armen og satte hende ud af Døren.

Hun vovede ikke paa at gaae ind igjen, og forblev den øvrige Deel af Morgenen paa Trappen, i den Hensigt at fremvise sin Ansøgning for den første Senator, som maatte komme hende imøde.

Hun saae flere Herrer med Stjerner paa Brystet stige ud af deres Bogue og gaae op af Trappen; de havde alle en Kaarde ved Siden, vare bestøvlede og bare Uniform, nogle af dem havde endog Epauletter paa. Hun tænkte at de vare Officerer, ja endog Generaler, og ventede bestandig paa at see en Senator komme, som efter den Forestilling hun havde dannet sig om en saadan, maatte have en eller anden særdeles

Eng paa, der kunde gjøre ham fjendelig, og viste ikke sin Ansøgning til Noget. Klokkeren tre om Eftermiddagen forsoiede endelig Alle sig efterhaanden bort, og da Brascovie saae, at hun var alene tilbage, gif hun ogsaa sin Bei, men var høilig forundret over, at hun havde seet saamange Mennesker paa Raadhuset, uden at have mødt en eneste Senator.

Bed sin Hjemkomst meddeelte hun sine Jagttagelser til Kjøbmandens Kone, som havde megen Besværlighed ved at gjøre hende begribeligt, at en Senator var skabt ligesom et andet Menneske, og at nogle af dem som hun havde seet, netop vare Senatorer, til hvem hun skulde have afleveret sin Ansøgning.

Den næste Morgen indfandt hun sig atter paa Trappen til den Tid da Senatet samledes igjen, og for ikke at tage Feil af nogen af Senatorerne, om hvis Beskaffenhed hun endnu bestandig nærrede nogen Tvivl, viste hun sin Skrivelse til Alle og Enhver, som kom tilstede; men der var Ingen, som vilde modtage den.

Endelig saae hun at der kom en tyk Herre med en rød Snor om Hatten, en rød Uniform, en Stjerne paa hver Side af Brystet og Kaarde ved Siden.

„Denne Gang,“ sagde Brascovie til sig selv, „er det utvivlsomt en Senator, eller ogsaa gives der ingen saadan i Berden.“ Hun nærmede sig til ham og overrakte ham sit Papiir, idet hun bad ham om, at han velvillig vilde tage sig af det; da hun spærrede Beien for ham, skaffede en af hans Tjenere ham paa

en blid Maade fri Plads til at gaae, og da hans Herre troede, at hun bad om en Almisse, sagde han til hende: „Gud velsigne Dem!“ og gif op af Trappen.

Saaledes er Samsundsforfatningen i de store Stæder; Udselhed og Overflod, Lykke og Ulykke krydses uophørlig og mødes uden at sees, det er to Verdenes som ere adskilte fra, og ikke have nogen Lighed med hinanden; men iblandt hvilke der er et lille Antal af medfølende Sjæle, som Forsynet har bestemt dertil, der danne Samsundets saa sjeldne Forenings-Punkter.

En Dag standsede imidlertid en af de ved Senatet Ansatte, som uidentvivel havde seet hende tidligere, ved hende, tog imod Ansøgningen og drog en Pække Papirer ud af sin Lomme. Den Ulykkelige fattede et Dieblif godt Haab; men Pækken bestod af en Sum Pengeanviisninger, iblandt hvilke han tog en paa fem Rubler, som han lagde i Ansøgningen, og idet han leverede begge Dele til Ansøgerinden, gif han igjen ind i Bærelset og forsvandt. Præscovie blev aldeles forvirret, gjemte Anviisningen og traf sig tilbage.

„Jeg er vis paa,“ sagde hun engang til sin Bertinde, „at hvis der havde været en Broder af Fru Milin iblandt Senatorerne, vilde han sikkert have taget imod min Ansøgning, uden at kjende mig.“

Paaskifesten, under hvilken Senatet ikke samles, skjenkede hende nogen Hvile. Hun benyttede denne til at gaae til Alters, overgav sig ganske til sine gudelige Andagtsøvelser og fornyede sine Bønner om at hendes Reise maatte faae et lykkeligt Udfald; og saa

oprigtig var hendes Tro, at hun efter sin Altergang paany følte sig overbevist om, at man vilde modtage hendes Ansøgning i Senatet den første Gang, hun fremstillede sig der; dette ilede hun ogsaa med at fortælle Kjøbmandens Kone, som en aldeles afgjort Sag. Denne Sidste var rigtignok langt fra at dele hendes Forhaabning, og raadede hende til at opgive denne Plan; da hun imidlertid havde Grinde paa den engelske Ladeplads den samme Dag, da Præscovie vilde gaae til Raadhuset, og hun saae, at hun vilde begive sig tilfods paa Beien, tilbød huu hende at følge med sig i en Droske.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Guide i Generalstaben S. E. Flade.

Florentine Wilhelmine Hartmann, Datter af
Stabskornist Hartmann.

Hr. B. D. Steiness, Assistent under Magistraten.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 8de Februar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortfat.)

„Jeg kan ikke forstaae,“ sagde hun til hende underveis, „at de ikke er bleven modløs over alle de forgjeves Forsøg som De har gjort; var jeg i Deres Sted vilde jeg give Senatet og Senatorerne, som dog aldrig ville gjøre Noget for Dem, en god Dag; De kunde saamen ligesaa godt,“ tilføiede hun, idet hun pegede hen til Peter den Stores Statue, som var ganske nær ved dem, „levere Deres Ansøgning til denne Billedstøtte her; De vil faae ligestort Udbytte fra begge Steder.“

„Jeg haaber,“ svarede Prascovie, „at min Tro vil frelse mig. I dag vil jeg gaae min sidste Gang

til Senatet, og man vil ganske vist der modtage min Ansøgning. Gud er almægtig! Ja," søiede hun til, idet hun steg ud af Drossen, „Gud er almægtig og kan, dersom det er hans Villie, tvinge denne Jernmand til at bukke sig og modtage min Ansøgning!"

Med disse Ord gav Kjøbmandens Kone sig til at lee høit, og da Prascovies Begeistring havde tabt sig noget, lo hun selv deraf. Hun havde dog imidlertid lagt for Dagen hvad hun tænkte.

Imens hun betragtede Statuen gjorde hendes Reiseselskaberinde hende opmærksom paa, at Broen over Neva igjen var kommen i Orden. En utallig Mængde Bogne begave sig til Wasseli-Dstrow, og kom igjen tilbage derfra.

„Har De Ubefalings-Brevet til Fru de L... med Dem?" spurgte Kjøbmandens Kone Prascovie; „jeg har ikke travlt i Dag, og jeg kan følge Dem til hendes Port.“

Der var endnu god Tid og Prascovie samtykkede deri. De gik over Broen, og Floden, som for knap fjorten Dage siden kun var en bevægelig Ismasse, var nu bleven fri for al Sne og Is og bedækket med Skibe og smaae Hætoier af ethvert Slags, hvilket meget overraskede hende. Alt omkring hende var i stærk Bevægelse; det var et stolt Dieblisk; hun følte, at hendes Mod blev dobbelt saa kraftigt som før, og varslede godt om det Besøg, som hun var ifærd med at aflægge.

„Det forekommer mig," sagde hun idet hun om-

fabnede sin Vedsagerinde, „at Gud er med mig og aldrig vil forlade mig!“

Hun fandt, at Fru de L... allerede var forberedt ved et Brev fra Ekatherinemborg om at hun vilde komme, og gav hende mange venlige Bebreidelser da hun erfarede, at hun havde været saa længe i St. Petersborg. Den rørende og hjertelige Modtagelse, der blev hende til Deel, erindrede hende levende om Fru Milins Huus og Selskab. Da Bekjendtskabet var gjort og et fortroligt Forhold bragt i Stand, udviklede Prascovie den Plan, som hun havde lagt til at bevirke sin Faders Befrielse, og fortalte de frugtesløse Forsøg, som hun allerede havde gjort hos Senatet. Hr. de L... undersøgte hendes Ansøgning og fandt, at den ikke var skrevet efter de gjældende Regler.

„Ingen vil kunne hjælpe Dem bedre i denne Sag end jeg,“ sagde han; „en af mine Slægtninge har en Ansættelse i Senatet af en temmelig vigtig Betydning; men jeg maa tillige meddele Dem en Omstændighed, som jeg kun vilde betro til en nøie Bekjendt eller en Veninde, og det er, at vi i nogen Tid have staaet paa en spændt Fod med hinanden. Der tilbyder sig imidlertid nu en altfor smuk Leilighed til Forlig, og vor Tvist er af en altfor underordnet Art, til at jeg skulde tage i Betænkning at gjøre de første Skridt dertil. Vi ere jo desuden nu i Paasketiden, og jeg vilde være meget henrykt over, at de kunde blive Aarsag til vor Forsoning.“

Man beholdt den unge Pige til Middag; der

kom efterhaanden flere Gjester, som bevidnede hende den største Deeltagelse.

I det Dieblif, da man skulde gaae til Bords, viste den Slægting, om hvem Talen havde været, sig aldeles uventet i Spisefalen, udtalende de Ord: „Christos Vosces!“ *) idet han fulgte en gammel Skif ved Paasketid. Der fandt ingen anden Forklaring Sted end de ømmeste Omsfavnelser.

Hr. de L. . . , som vilde benytte sig af sin Slægtings gode Stemning, forestillede den unge Pige fra Siberien for ham. Man underholdt sig under Maaltidet om hendes Sag, og Alle vare enige om, at man, ved at raade hende til at henvende sig til Senatet, havde givet hende en meget daarlig Veiledning. Det paatænkte fornyede Gjennemsyn af hendes Faders Retsfager, naar man skulde følge alle de dertil hørende anordnede Formaliteter, kunde vare en meget lang Tid; man ansaae det for at være langt fordeelagtigere at henvende sig lige til Keiserens Raade, og man lovede senere at staae hende bi hermed. Tilfids raadede alle Gjesterne hende til ikke oftere at udsætte sig for de Eventyr, hun havde havt med Senatet, og hendes Fortælling herom havde moret Selskabet meget.

*) Det er Skif i Rusland at man omsavner sine Benner og Bekjendte den første Gang man seer dem i Paaskeugen. Den der først tager Ordet, siger ved Omsavnelser: „Christos Vosces!“ (o: „Christus er opstandet!“) hvortil den Anden svarer: „Voistino Vosces!“ (o: „ja, visse- lig er han opstandet!“)

Om Aftenen lod Fru de L... hende følge hjem til Kjøbmandens Huus af en Tjener.

Da Præscovie kom hjem til sin Bertinde forundrede hun sig over, hvorledes Forsynet havde ført hende til Hr. de L... i det Dieblif Forsoningen mellem de to Slægtninge fandt Sted, og over at det var, som om dette var skeet for at gjøre dem gunstigt stemte imod hende; og da hun gik forbi Raadhuset, erindrede hun sig den Bøn hun havde opsendt til Gud om, at hun kun een Gang endnu maatte nødsages til at uleilige Senatet.

„Forsynets Godhed,“ tænkte hun, „har gjort mere for mig end jeg har bedet om; thi jeg skal ikke oftere være nødt til at komme derhen; og denne Mand af Jern har ogsaa beviist mig en Tjeneste ved Guds Raade,“ sagde hun, idet hun betragtede Peter den Stores Statue; „thi uden ham skulde jeg maaskee ikke have seet, at Broen igjen var sat i farbar Stand, og jeg skulde i saa Fald ikke have gjort Bekjendtskab med de gode Benner, der have lovet at hjælpe mig og ved hvis Beskyttelse jeg haaber at opnaae min Faders Frihed.“

Saadanne Betragtninger anstillede Præscovie, hvis i høi Grad levende Tro styrede og støttede alle hendes Forsøg. Imidlertid skulde hendes Lykke, uagtet al den Deeltagelse, som hendes Benner i Wasseli-Dstrow viste hende, faae sit Udspring fra en anden Kilde.

Præscovies Bert, som for nogle Dage siden var

kommet hjem fra Riga, var blevet meget overrasket over endnu at træffe hende i sit Huus, og havde nøie erkundiget sig om, hvor han skulde finde Prindsessen af T. . . . s Bolig, da den unge Pige havde et Unbefalings-Brev til hende. Denne Dame, som ogsaa var blevet forberedt paa, at hun vilde komme til Staden i den nærmeste Tid, ventede at see hende hos sig. Kjøbmanden, som opsogte hende, blev anmodet om at bringe Prascovie hen til hende. Prascovie forlod nu det Huus, som hun i to Maaneder havde boet i, og fremfor alt sin gode Vertinde med stor Belymring; men den fornemme Dames Beskyttelse syntes saaledes at begunstige hendes gode Forventninger, at hendes mægtige Deeltagelse ganske besejrede hendes Bedrøvelse.

Da hun kom til Prindsessen med sin Vedsager, aabnede Portneren Porten for hende. Da Prascovie saae, at hans Kjole var aldeles besat med Tresser, troede hun, at det endnu var en Senator som gik ud af Huset, og neiede for ham.

„Det er,“ sagde Kjøbmanden sagte til hende, „Prindsessens Portner!“

Da hun var kommen op paa det øverste Trin af Trappen, traf Portneren to Gange i Klokkestrengen, hvortil hun slet ikke kunde begribe Grunden; men da hun nogle Gange havde seet Klokker paa Boutiksdørene, tænkte hun, at det var en Forsigtighedsregel imod Tyve.

Idet hun kom ind i en stor Sal, blev hun meget ængstelig over det høitidelige Udseende Alting havde,

og over den Stilhed, som herskede der; hun havde aldrig før seet et saa pynteligt og stærkt oplyst Bærelse. Selskabet var talrigt og fordeelt i Grupper. De unge Mennesker legede rundtom et Bord, som stod i en Krog af Salen, og Alles Dine vare heftede paa hende.

Den gamle Prindsesse sad ved et Parti Boston med tre andre Personer; saasnart hun blev den unge Pige vaer, befalede hun, at hun skulde komme nærmere.

„God Dag, mit Barn!“ sagde hun til hende. „Har De et Brev til mig?“

Præscovie havde uheldigviis glemt at have det paa rede Haand, og blev derfor nødt til at trække en lille Pose, som hun gjemte inde paa sit Bryst, frem derfra, og fik Brevet med megen Besværlighed ud af den. De unge Mennesker, som vare tilstede, hvistede til hinanden og loe ganske sagte. Prindsessen tog imod Brevet og læste det med Opmærksomhed.

Imidlertid var en af Prindsessens Medspillere der havde ordnet sit Spil, meget kjed af dette Besøg, og trommede derfor utaalmodig med Fingrene paa Bordet, idet han skarpt betragtede den nylig Ankomne, som forstyrrede hans Fornøielse, og hun troede i ham at gjenkjende den tykke Herre, der havde afflaaet at tage imod hendes Ansøgning til Raadet. Da han saae, at Prindsessen lagde Brevet sammen, sagde han med en frygtelig Stemme: „Boston!“ Præscovie, der allerede tidligere var blevet en Deel forvirret, troede, da hun saae, at han blev ved at betragte hende,

at han talte til hende, og svarede: „Hvad befaler Herren?“ hvilket bragte hele Forsamlingen til at lee. Brindsessen sagde til hende, at hun var meget fornøiet over at erfare hendes gode Opførsel og hendes Kjerlighed for sine Forældre; hun lovede at tage sig af hende, og efterat have sagt nogle Ord paa Fransk til en af Husets Damer, afskedigede hun hende med et Nik.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Bogtrykker N. G. Galberg.
 - Smedemester J. C. Gamst.
 - Bødker C. F. Hansen.
-

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 15de Februar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Administrationen undlader ikke at bekjendtgjøre for Selskabets Medlemmer, at Kasserer, Oberstlieutenant D. Borgen den 1ste dennes er afgaaet ved Døden, og at Fuldmægtig C. C. Borgen, der under hans langvarige Sygdom har varetaget Forretningerne, indtil videre er constitueret som Selskabets Kasserer under Vacancen, og vil være at træffe paa samme Sted og til samme Tid som hidtil.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. D. J. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Om den ved Oberstlieutenant Borgens Død ledigblevne Kassererpost ved Selskabet, kunne Ansøgninger, stilede til Administrationen, indgives, og modtages af Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hver Søndags Formiddag fra Kl. 10 til 12 i Løbet af 6 Uger fra Dato.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lautrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Midten af Marts Maaned d. 2. agtes afholdt en Repræsentantforsamling i Selskabet, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de, som efter Tour fratræde. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjend-

Extract

af

fjerde Quartals Regnskab 1867,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. N.	221
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	356 Rd. 62 f.
anviist for dette Kvartal	2339 — 62 -
	2696 Rd. 28 f.
deraf er indkommet	2083 — 46 -
	612 Rd. 78 f.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 79de Udgang, Nr. 40—52.....	121
4. Renter:	
af £ 7300 i 3 pCts. danst- eng. Obligationer for 1 Aar.....	990 Rd. 6 f.
af 100,000 Rd. i Statsobligationer for 1/2 Aar à 4 pCt.	2000 — „ -
af 400 Rd. i Kjobenhavns Commune-Obligationer for 1/2 Aar à 4 pCt... ..	8 — „ -
af 200 Rd. i Creditforenings-Obligationer à 4 pCt. for 1/2 Aar med Fradrag af Udstrationsgebyr	3 — 88 -
	30
4. Udfrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal	988 Rd. 22 f.
anviist for dette Kvartal	1962 — „ -
	2950 Rd. 22 f.
deraf er indkommet	2058 — „ -
	20
Restancer ult. Decbr. 1867	892 Rd. 22 f.
6. Eibeschütz's Legat for 2det Halvaar 1867:	
til rentefri Udlaan	500 Rd. „ f.
til Understøttelser.....	50 — „ -
	f
7. Tilfældig Indtægt: Skibscapitain Hammers afdøde Enkes Pension, der var anviist til Udgift for 3die Kvartal, men ikke blev havet.....	
	11
	Rd....

Kjobenhavn, den 31te December 1867.

Overensfæstet

J. C. Bondrop.

Udgift.

	Rd.	ß.
ensioner:		
uaffordrede fra forrige Kvartal	33	72
anviste for dette Kvartal	1192	— 72 -
	1226	48
udbetalte i Kvartalet	1226	— 48 -
uaffordrede ult. Decbr. 1867.	" Rd. "	" ß.
onninger.	597	48
Idministrationsomkostninger	66	"
lgebladets Trykning	176	30
Indkjøb af en 3 pCts. dansk-eng. Obligation paa £ 100	797	80
Deposita:		
Promisso-Gebyr til Nationalbanken af £ 7500.	60	2
Afgang:		
Contingentrestancer, forte til Afgang ifølge Generalfor- samlingsbeslutning af 19. Decbr. 1867	21	Rd. 38
Laanerestancer, forte til Afgang ifølge Ge- neralforsamlingsbeslutning af 19. Decbr.		
1867	47	— " -
	68	38
do, Kassebeholdning ult. December 1867,		
stant.	4660	Rd. 72
idestaaende til Forrentning i Privatbanken. 3500 — " -		
	8160	72
	Rd. . . .	11153
		30

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Controllen.

utrup.

D. S. Olsen.

J. Em. Larsen.

gjørelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaarstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Bisterne over hver Klasse's Medlemmer, daglig, i foranførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 11te Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

I den Tid, da hun endnu opholdt sig hos sin første Bert, havde en Embedsmand i et af Collegierne, Hr. D..., som var en af de fornemste Sekretairer hos Hendes Majestæt Keiserinde-Moderen, raadet hende til at indgive en Ansøgning om at forundes nogen Understøttelse, og havde tillige paataget sig at besørge den for hende. Da Hr. D... ansaae hende for en almindelig Trængende, havde han bestemt at hun skulde have halvtredsfindstyve Rubler, og lod hende sige, at hun kunde komme hjem til ham. Hun fremstillede sig

den næste Morgen da han var i Staden, og blev modtaget af Fru D..., som venlig bød hende at være velkommen, og horte paa Fortællingen om hendes Hændelser med ligesaa megen Overraskelse som Fornøielse. Den unge Pige var nu kommet paa en vei, som snart skulde føre til Opfyldelsen af alle hendes Ønsker. Fru D... bad hende om at vente indtil hendes Mand kom tilbage, og i den lange Samtale som de førte sammen, følte denne Dame, at den Deeltagelse, som hun fra dens første Begyndelse fattede for Brasçovie, havde taget betydelig til.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Guldmægtig P. Weistrup.
 - Malermester R. B. Boesen.
 - Sadelmagermester H. Gløv.
-

Borger-Dennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 22de Februar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Administrationen undlader ikke at bekjendtgjøre for Selskabets Medlemmer, at Kasserer, Oberstlieutenant D. Borgen den 1ste dennes er afgaaet ved Døden, og at Fuldmægtig C. C. Borgen, der under hans langvarige Sygdom har varetaget Forretningerne, indtil videre er constitueret som Selskabets Kasserer under Vacancen, og vil være at træffe paa samme Sted og til samme Tid som hidtil.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Om den ved Oberstlieutenant Borgens Død ledigblevne Kassererpost ved Selskabet, kunne Ansøgninger, stiledede til Administrationen, indgives, og modtages af Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hver Sognedags Formiddag fra Kl. 10 til 12 i Løbet af 6 Uger fra Dato.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Boudrop. C. N. Lauthrup. D. J. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

I Midten af Marts Maaned d. U. agtes afholdt en Repræsentantforsamling i Selskabet, for ifølge Lovens § 34 c, blandt Andet, at vælge nye Repræsentanter istedetfor de, som efter Tour fratræde. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjend-

gjorelses Datum til Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaarstræde Nr. 25 i Stuen, hvor Listerne over hver Klasse's Medlemmer, daglig, i for-
anførte Tidrum, fra Kl. 10 til 12 Formiddag, ligge
til behagelig Eftersyn.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 11te Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Naar Mennesker af et sandt Bærd, naar gode Sjæle for første Gang mødes, saa stiftede de intet nyt Bekjendtskab; man kan sige, at de gjenkjende hinanden som gamle Venner, hvem kun Graastand og ulige Aar have adskilt.

Strax da Brascovie kom ind til denne Dame, gjenfandt hun med Henrykkelse den simple og hjertelige Modtagelse, som ingenstunde havde svigtet hendes Forhaabninger, og hun havde en Forudfølelse af sin forestaaende Lykke; hun fandt sit Hjerte gjennemtrængt af en større

Lidid end nogenfinde tidligere. Hendes Bønner, som bleve hørte med Belvillie og understøttede med et godt Haab, havde al den Varme, som turde give Bished om et lykkeligt Udfald.

Hr. D... deelte, da han kom hjem, sin Wgtefælles Følelser og vilde ikke tilbyde den unge Pige den Pengehjælp som han, inden han lærte hende at kjende, havde bestemt for hende. Da han ufortovet skulde vende tilbage til Hoffet, lovede han at anbefale hende til Hendes Majestæt Keiserinden, hvis hans Forretninger tillode ham det, og bad hende spise til Middag hos sig den næste Dag, for at modtage Svar.

Keiserinden befalede, at Prascovie skulde fremstilles for hende samme Aften Klokken sex. Hun havde ikke turdet vente saamegen Lykke; da hun fik Bisheden herom blegnede hun, og var nærved at besvime. Istedetfor at takke Hr. D..., løstede hun sine taarefyldte Dine op imod Himlen og sagde:

„O, min Gud! saa har jeg da ikke forgieves sat mit Haab til Dig!“

Fuld af den Uro som besieledede hende, og uvis om hvorledes hun skulde bevidne sin nye Beskytter sin Erkiendtlighed, kyssede hun Fru D...s Hænder, og sagde til hende:

„De alene er værdig til at drage Omhu for, at mine Taksigelser blive veloptagne af denne velgjørende Mand, af hvem jeg venter min Faders Befrielse.“

Imod Aften skienkede man hendes Paafklædning nogen Omhu, uden at hun forandrede sin simple Klæde-

dragt, og Hr. D... førte hende til Hoffet. Da hun nærmede sig det keiserlige Slot, tænkte hun paa sin Fader, som havde foreholdt hende, hvor vanskeligt det vilde blive at faae Udgang til det.

„Dersom han nu kunde see mig,“ sagde hun til sin Vedsager; „dersom han vidste for hvem jeg nu skal staae frem; hvilken Glæde vilde han da ikke føle derover? Min Gud! min Gud! fuldfør nu Dit Bær!“

Uden i mindste Maade at forhøre sig om, hvorledes hun skulde fremstille sig, eller om hvad hun skulde sige, gif hun uden nogensomhelst Uro ind i Keiserindens Kabinet. Hendes Majestæt modtog hende med sin sædvanlige Godhed og udspurgte hende om de nærmere Omstændigheder ved hendes Tildragelser, som hun ønskede at lære at kiende, efterat hun havde hørt det Udtog af samme, som Hr. D... havde fortalt hende.

Prascovie svarede hende med en saa beskeden Dristighed, som om hun kunde været en øvet Hofmand. Hun talte om Formaålet for sin Reise, og overbeviist om sin Faders Uskyldighed, bad hun ikke om hans Benaadning, men om et Gjennemsyn af hans Rets-sag. Hendes Majestæt roste hendes Mod, hendes datterlige Omhed og Kjærlighed, og lod hende udbetale tre hundrede Rubler til hendes nærmeste Fornødenheder, indtil hun kunde modtage nye Belgjerninger.

Prascovie forlod Slottet saaledes gjennemtrængt af Keiserindens Godhed og sin Lykke, at hun, da Fru D... ved hendes Hjemkomst spurgte hende, om

hun var tilfreds med sin Forestilling, kun kunde svare med en Strøm af Taarer.

Zmens hun var fraværende, udsurgte en af Brindsessen af L....s Hofdamer, som ikke havde seet hende komme tilbage efter hendes Bortgang om Morgen, den Tjener, som havde ledsaget hende paa Reisen om hende, og hun fik da at vide af ham, at han havde seet hende stige til Bogns med Hr. D..., for at begive sig til Hoffet. Man blev da underrettet om, at hun havde havt Audients.

Da hun kom hjem om Aftenen henimod Klokken Ni, blev hun strax og for første Gang kaldt ind i den store Sal; den Lykke, som hun nylig havde opnaaet, havde bevirket et fuldkomment Oprør i den store Verden. Hendes Lykke voldte hendes Benner den største Fornoielse og syntes at have en endnu større Indflydelse paa dem, som hidindtil kun havde været ligegyldige imod hende. Man lagde nu Mærke til, at hun havde en smuk Holdning og fionne Dine.

Hun fortalte om Hendes Majestæts gode Løfter til hende, og om de Forhaabninger om sin Faders Befrielse hun havde gjort sig deraf, og man fandt alt ganske naturligt og fuldkommen i sin Orden.

Flere af de Tilstedeværende tilbød ædelmodig at tale til Ministeren til Fordeel for hende og at tage hende under deres Beskyttelse; tilsidst syntes der at fremkomme en almindelig Tilfredshed, og selv Bostonspilleren gav hende, efterat hans uafgjorte Spil var tilendebragt, tydelige Tegne paa sin Deeltagelse.

Prasçovie traf sig snart tilbage til sit Bærelse, for at bede og takke Gud for den uventede Gunst, hun nylig havde modtaget. Hendes Lykke berøvede hende flere Timer af Søvn, som saa ofte var udeblevet af aldeles ligegyldige Grunde.

Da hun vaagnede den næste Morgen, og Erindringen om Alt, hvad der var foregaaet den forrige Dag, blev levende hos hende, udraabte hun i sin Glæde:

„Er det blot ikke en forførerisk Drøm som stuffer mig? Er det ogsaa virkelig sandt, at jeg har seet Keiserinden, at hun har talt til mig med saa megen Godhed?“

Hendes glade Stemning tiltog i Forhold til som hendes Tanker bleve klarere, og reve sig løs fra Søvnens Taagedunster. Hun klædte sig hurtig paa, og for endnu engang at forviise sig om Virkeligheden af Gaardagens Hændelser, løb hun strax hen og aabnede en Skuffe, i hvilken hun fandt de Penge, som hun havde faaet efter Hendes Majestæts Befaling.

Nogle Dage derefter lod Keiserinde-Moderen hende anwise en Pension paa hundrede Rubler, og vilde selv forestille hende for Keiseren og den regjerende Keiserinde, der modtog hende ligesaa gunstigt. De skjænkede hende ædelmodigen fem Tusinde Rubler, og der blev givet Befaling til at foretage et Giennemsyn af hendes Faders Retssag.

Den levende Deeltagelse, som Prasçovie strax indgjød Indenrigsministeren, Hr. de R..., jevnede

alle Banskfeligheder. Denne agtværdige Mand besad tvende Egenheder, som sjelden findes forenede hos Mennesker i hans Stilling, nemlig Evne og Villie til at tjene sine Medmennesker; og flere end engang havde de Tjenester, som han holdt saameget af at bevise Andre, forebygget ulykkelige Handlinger. Hr. de R... anvendte al den ham saa naturlige Tjenstagtighed til at ende det ham overdragne Proces-Gienemsyn, og fra det Dieblif sølte Præscovie ingen Bekymring for sin fremtidige Skjebne. Kjendt af Hoffet og begunstiget af Ministeren, saae hun med større Forundring end Glæde den pludselige Nidkjærhed, som alle Mennesker viste for hende.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Handelsfuldmægtig L. Blytmann.
 - Manufakturhandler G. Hartvigsen.
 - Billedskjærer W. Brinckopf.
-

Borger-Vennen.

Tjirsindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Løverdagen den 29de Februar 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Administrationen undlader ikke at bekjendtgjøre for Selskabets Medlemmer, at Kasserer, Oberlilientenant D. Borgen den 1ste dennes er afgaaet ved Døden, og at Fuldmægtig C. C. Borgen, der under hans langvarige Sygdom har varetaget Forretningerne, indtil videre er constitueret som Selskabets Kasserer under Vacancen, og vil være at træffe paa samme Sted og til samme Tid som hidtil.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Om den ved Oberstlieutenant Borgens Død ledigblevne Kassererpost ved Selskabet, kunne Ansøgninger, stilede til Administrationen, indgives, og modtages af Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hver Søndags Formiddag fra Kl. 10 til 12 i Løbet af 6 Uger fra Dato.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurup. O. J. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantsforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtssel-

skabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved
Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 25de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

De fremmede Ministre og Stadens meest ansete
Personligheder vilde see hende, og gave hende Beviser
paa deres Bevaagenhed.

Prindsesse J... og Fru B... forsikkrede hende
begge en Pension paa hundrede Rubler.

Denne almindelige Begunstigelse havde ingen
Indflydelse paa hendes Opførsel, og bevirkede slet
ingen Forsængelighed hos hende.

Hun havde i sin Dmgang med Andre den Sikker-
hed, som en naturlig Tænkemaade medfører, denne,
om jeg saa tør sige, Uskyldighedens Dristighed, som
ikke troer paa Menneskenes Ondskab.

En stadig Bestræbelse for at lære Verden at kjende,
lærer altid dem, som have anvendt den med Nytte,
at vise sig oprigtige og fordringsløse; saaledes arbejder

man undertiden længe for at naae det Punkt, hvorfra man burde være gaaet ud. Præscovie, som virkelig var ligefrem og fri for Fordringsfuldhed, folte sig aldrig fortrængt i godt Selskab. En sund Domme-kraft, en klar og naturlig Forstand, bødede paa hendes store Ukyndighed om de fleste Ting, og ofte bragte hendes ufornødede og dristige Svar en og anden Ubetænksom i kjendelig Forvirring

En Gang afbrød en Person hende midt i en Fortælling i Overværelse af en talrig Forsamling, og spurgte hende: for hvilken Forbrydelse hendes Fader var bleven dømt til Forviisning? En dyb Tausshed tilkjendegav Selskabets Misbilligelse af dette upassende Spørgsmaal. Præscovie tilfastede den ubetænksomme Spørger et Blik fuld af retfærdig og kold Foragt, og svarede:

„Min Herre! En Fader er aldrig skyldig lige-overfor sin Datter, og min Fader er aldeles uskyldig!“

Naar hun fortalte Enkelthederne i sin Faders Historie, og derved, uden at tænke derpaa, afflorede sin ædle Characters gode Egenskaber, blev hun aldrig opmuntret af den Begeistring, hvori hun bragte sine Tilhørere. Hun talte kun, for at tilfredsstille de Begjeringer, som man gjorde hende. Hendes Svar vare altid Frugterne af Følelsen af skyldig Lydighed, men aldrig af Ønsket om at glimre, ja ikke engang om at vække Nogens Deeltagelse. De Lovtaler som man ødslede paa hende, fremkaldte hendes Forundring, og naar de vare overdrevne eller tydede paa en slet Smag,

faa mærkede man fjendelig hendes Misfornøielse med dem.

Den Tid hun tilbragte i Hovedstaden, for at vente paa Bestemmelsen om hendes Faders Tilbagekaldelse, skjænkede hende utallige Nydelser. Alt var nyt for hende, Alting morede hende. De Personer, som hun jevnlig saae, beundrede de udmærket fornuftige Domme, som hun fældede over de forskjellige Gjenstande for hendes Jagttagelser.

Tvende Damer ved Hoffet, som havde faaet en særdeles Tilboielighed for hende, nemlig Comtesserne W..., foreslog hende en Gang at see det Indre af det keiserlige Slot, og de morede sig meget over den Overraskelse, som de mange sammenhobede Rigdomme og uhyre store Bærelser ved hvert Skridt forarsagede hende. Da hun gik ind i St. Georges pragtfulde Sal gjorde hun Korsets Tegn, fordi hun troede, at hun var i en Kirke. Hun saae paaany nogle Sale uden at gjenkjende dem, som hun dog allerede ved sin første Forestilling havde passeret igjennem, saa grebet var hun dengang af sin egen Stilling, og af den vigtige Gjenstand, der havde ført hende derhen. Da hun gik igjennem et stort Bærelse, og hendes Hoved blev ligesom forstumlet over de mangfoldige Mærkværdigheder hun saae, gjorde den ene af Damerne hende opmærksom paa Keiserens Throne. Hun standsede paa eengang, ligesom slaaet af Uerbødighed og Frygt.

„Ak!“ sagde hun, „det er da Keiserens Throne!“

See det er den, som jeg var saa bange for i Sibirien."

Den Skræk, som denne Forestilling tidligere havde forarsaget hende, Grindringen om Keiserens Belgjeringer, Tanken om sin Faders nærforestaaende Befrielse opfyldte hendes Hjerte med en uudsigelig Uro. Hun foldede sine Haender og blev ganske bleg.

"Det er altsaa," gjentog hun med en rystende Stemme og nær ved at besvime, "Keiserens Throne!"

Hun bad om Tilladelse til at nærme sig den, og gik skjelvende over hele Legemet hen imod den, understøttet af sine tvende Ledsagersker, der selv vare inderlig rørte over dette uventede Optrin.

Prascovie knælede ved Thronens Fod, kysfede Trinene op til den med Henrykkelse, og vædede dem med sine Taarer.

"O, min Fader!" udbrod hun, "kan Du see hvorledes den almægtige Gud har ført mig? o, min Gud! velsign denne Throne, velsign ham, som besidder den, og lad alle hans Dage blive ligesaa lykkelige, som han har gjort mine."

Man havde megen Besværlighed ved at faae hende bragt ind i et andet Værelse, og hun bad strax om at hun maatte trække sig tilbage, da hun var træt af den heftige Sindsbewægelse, hvori hun havde været. Man opsatte at besee den øvrige Deel af Slottet til en anden Dag.

Nogen Tid derefter ledsagede de to Damer hende til Eremitagen. Dette prægtige Slot, hvis Rigdomme

og Ziirligheder give en Forestilling om et Trylleri, gjorde hende større Fornøielse end alt Andet, som hun hidtil havde seet og beundret. Hun saa her for første Gang Malerier, og havde vuensynlig en stor Glæde af at undersøge dem nøiagtig; hun kunde selv kjende, at flere Gemner vare uddragne af den hellige Skrift; men da hun stod foran et stort Maleri af Luca Giordano, der forestiller en drukken Silen, som er understøttet af Bachanter og Satyrer, sagde hun:

„Hvor det dog er et daarligt Maleri. Hvad skal det vel forestille?“

Man svarede hende, at Gemnet var taget af en opdigtet Fortælling. Hun spurgte om af hvilken Fortælling det var. Da hun ikke havde den ringeste Forestilling om Fabel- eller Gudelæren, saa vilde det have været meget vanskeligt at give hende en tilfredsstillende Forklaring.

„Det Hele er altsaa Usandhed? see de Menneſker med Buffesodder; hvilken Galsskab det dog er at male Ting, som aldrig have været til, som om der var Mangel paa virkelige Gjenstande.“

Hun lærte saaledes i sit et og tyvende Aar Ting, der i Almindelighed læres i Barndommen. Hendes Nysgjerrighed gjorde hende imidlertid aldrig aabnemundet; hun gjorde ikke mange Spørgsmaal, men bestræbte sig for selv at lære eller udfinde, hvad Besynderligt eller Nyt hun ved sine Jagttagelser stødte paa.

Der var Intet der mere tiltalte hende, end at

befinde sig i et Selskab af dannede Mennesker, som ikke lagde Mærke til hende, og at høre paa deres Samtaler; hun gav da Agt paa enhver Taler, den Ene efter den Anden, eftersom de talte til, og hun hørte paa dem med en særdeles Opmærksomhed, og glemte aldrig noget af det, som hun havde hørt eller kunnet fatte.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Assessor pharm., Apotheker H. A. Piper.
 - Mæglerfuldmægtig C. Herz.
 - Sfrædermester J. H. Texiere.
 - Sadel- og Tapetmager J. Cohn.
 - Sporemager G. E. Riise.
 - Kurvemager C. W. Riise.
 - Glaspufter J. A. F. Thede.
 - — — G. L. Thede.
-

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 7de Marts 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lautrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Om den ved Oberstlieutenant Borgens Død ledigblevne Kassererpost ved Selskabet, kunne Ansøgninger, stilede til Administrationen, indgives, og modtages af Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hver Søndags Formiddag fra Kl. 10 til 12 i Løbet af 6 Uger fra Dato.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 4de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

Naar hun var samlet med sine nærmeste Bekjendte, førte hun altid uvilkaarlig Samtalen hen paa den velvillige Modtagelse, som de tvende Keiserinder havde ydet hende. Hun tilbagekaldte med dyb Følelse i sin Grindring ethvert af deres Ord, og kunde ikke tale derom uden at erkjendtlige Taarer vadede hendes Dine. Hun blev da altid lykkelig, naar Noget overbød de

Følelser af Beundring, som hun lagde for Dagen, og forundrede sig meget over, at man ikke ofte nok talte herom efter hendes Smag.

Den Keiserlige Anordning om hendes Faders Tilbagekaldelse lod imidlertid vente længere paa sig, end hun havde formodet. Imens Prascovies Benner jevnede Banskelighederne ved denne Sag, forglemte hun ikke de to Fanger, som, da hun reiste fra Tschim, havde tilbudt at dele deres lille Skat med hende. Hun havde ofte talt om dem med de Personer, som kunde have Indflydelse paa deres Skjebne; men hendes Beskyttere havde eenstemmig tilraadet hende ikke at føie noget Skridt angaaende deres Befrielse til dem, som man maatte gjøre til Gunst for hendes Fader, og ene Frygten for at kunne skade sine Forældres Sag havde kunnet afholde hende fra at følge sine gode Hensigter. Til Held for de Ulykkelige, gav Keiseren hende Leilighed til at blive dem til Nytte. Da nemlig den endelige Befaling om hendes Faders Befrielse blev færdig til at afgaae til Siberien, befalede Hans Majestæt at man, naar denne lykkelige Esterretning blev meddeelt hende, skulde spørge hende, om der ikke var Noget som hun kunde ønske for sig selv personlig.

Hun svarede strax, at hvis Keiseren vilde tilstaae hende endnu en Naade, efterat han havde hævet hende til Lykkens høieste Tinde ved at skjenke hendes Fader sin Frihed, saa vilde hun ydmyg bede ham om ogsaa at bevise tvende af hendes Forældres Ulykkesfæller en lignende Gunst.

Hr. de R... berettede nu Keiseren den høimodige Taknemligheds=Følelse, som bevægede den unge Pige til at opoffre de Gunstbeviisninger, som Hans Majestæt havde tilsagt hende, for at tjene de to Mennecker, der ved hendes Afreise fra Siberien havde tilbudet hende nogle Copeker. Hendes Dnske blev bønhørt, og Befalingen om deres Tilbagekaldelse affendtes nogle Dage efter den, der angif hendes Fader.

Saaledes blev det adelmødige Sindelag, som havde foranlediget de tvende Mennecker til at tilbyde Prascovie deres ringe Hjælp til hendes Afreise, lønnet med deres Frihed.

Da Prascovie havde opnaaet alt hvad hun havde ønsket, tænkte hun strax paa at opfylde sit Lofte om at gaae i Kloster og begav sig uopholdelig paa en Pillegrimdsreise til Kjew. Det var under Opfyldelsen af denne fromme Pligt, og idet hun overveiede al den Naade, som Forsynet havde beviist hende, at hun fattede den uigjenkaldelige Bestemmelse at offre sine Dage til Guds Tjeneste.

Imens hun forberedte sig til dette Offer og tog Sløret i Kjew, modtog hendes Fader i Siberien den uventede Efterretning om sin Frihed. Hans Datter havde været bortreist for over tyve Maaneder siden, og ved et uforklarligt Uheld havde han i den Tid intet hørt fra hende. I dette Mellemrum havde Keiser Alexander bestegget den russiske Throne, og i Anledning heraf var et stort Antal Fanger blevet tilbagekaldt,

men de fra Ischim vare ikke iblandt disse. Berøvede ethvert Haab for Fremtiden, saavel som deres elskede Barns Nærvarelse, hende, som havde hjulpet dem til at udholde at leve, vare de nu nærved at bukke under for Bægten af deres Ulykker, da der aldeles uventet kom et Tilbud fra Statholderen i Tobolsk, for at drage dem op af deres Afgrund. Tilligemed Befalingen om deres Befrielse fulgte et Rejsepas til Rusland og en Sum Penge til Brug paa Reisen.

Denne Hændelse, tilligemed de Omstændigheder som havde fremkaldt den, gjorde megen Opsigt i Siberien. De af Beboerne saavel som Fangerne i Ischim, der kjendte Lopouloff, besøgte ham saasnart de fik Kundskab om hans Frihed. De af hans gamle Ulykkeskammerater, som havde gjort Prascovies Foretagende latterligt, men fremfor Alt de, der havde nægtet ham den Bistand, som de kunde have ydet til hendes Reise, vilde nu have givet meget til at de havde hjulpet hende. Lopouloff modtog med Taknemlighed Lykønskninger fra alle Mennesker, og hans Lykke var blevet fuldstændig, naar han ikke skulde have den Sorg at etterlade sine tvende Benner, hvis heldige Skjebne var ham ubekjendt, tilbage i Fangenskab.

Disse to Mænd, som nu allerede vare gamle, havde været i Siberien siden Boutgatcheffs Oprør, hvori de i deres unge Alder uheldigviis vare blevne indviklede. Lopouloff havde siden Prascovies Afreise været knyttet endnu nøiere end forhen til disse Menne-

sker, som vare de eneste iblandt alle hans Bekjendte, der havde taget oprigtig Deel i hendes Skjæbne. I lang Tid førtes deres Samtaler kun om hende, og om de heldige eller uheldige Begivenheder som de afveglende forudsaae, alt eftersom Frygt eller Haab beherskede dem.

Lopouloff tilbød at lade blive tilbage til dem en Deel af den Hjælp, som var blevet ham skjænket; men de vilde ikke modtage hans Tilbud.

„Vi have den ikke behov,“ sagde den Gne af dem, „og jeg har endnu det Pengestykke, som Deres Datter ved sin Afreise afflog at modtage.“

Det var ingenlunde Skinsyge, som bevirkede dette Afslag; men en dyb Modløshed overvældede disse Ulykkelige, siden de modtog den Gfterretning, som adskilte dem fra deres eneste Ven. De tilbagekaldte i deres Grindring det Løfte, som Prascovie havde givet dem da hun reiste, om at ville virke for dem, og da de, saavel som de øvrige Beboere af Ischim, paa Grund af de tusinde Nygter, som vare almindelig udbredte, vare overbeviste om den grændselose Begunstigelse, som hun havde opnaaet, troede de at hun havde glemt dem; men da de ikke turde beklage sig herover for hendes Fader, indsluttede de i deres Hjerte den mørke Græmmelse, der fortæredede dem.

Dagen førend Lopouloff skulde forlade dem, vilde de tage Afsted med ham, for ikke at have den Smerte at være tilstede ved hans Afreise. De forlode hans

Hjem Klokken Ni om Aftenen, og begave sig bort med Hjertet martret af alle de Smerter, som Mennesker kan bære uden aldeles at gaae tilgrunde.

Efterat de vare gaaede, græd Lopouloff og hans Kone længe over deres tvende Benner. Vor Datter har dog uden al Tvivl ikke glemt dem. Maaskee vil hun endnu i Tidens Lob kunne opnaae at bevirke deres Benaadning. Vi ville opfordre hende til at gjøre nye Skridt til Fordeel for dem. Med disse trøstende Forestillinger lagde de sig til Hvile, for at være færdige tidlig den næste Morgen til vt reise.

De vare neppe faldne i Søvn, førend de hørte Noget banke meget stærkt paa deres Dør; den samme Feldtjæger, som havde bragt dem den gode Efterretning om deres Befrielse, kom nu tilbage med Benaadelsen for de tvende Benner; han havde ikke kunnet finde Captain Ispravnik, til hvem hans medbragte offentlige Brev var stilet, hvorfor han henvendte sig til Lopouloff. Denne stod strax op, for at føre Feldtjægeren hen til dem.

De to Ulykkelige havde fjernet sig i den sørgeligste Fortvivlelse. Da de kom ind i den øde Hytte, satte de sig paa en Bænk i Mørket, og bevarede en dyb Taushed. Hvad skulde de vel ogsaa kunne sige sig? De havde mistet ethvert Haab, og den evige Landsflygtighed tyngede endnu tungt paa dem med en fornyet Kraft.

I tvende Timer leed de paa een Gang af deres nær-

værende Under og tillige af dem, som en mørk Fremtid forudvarslede, da pludselig Skinnets af en Lygte oplyste Vinduet ind til deres eensomme Opholdssted. De lyttede — De hørte flere Personer gaae og tale i Nærheden af Hytten. Man banker paa; en venlig og velbekjendt Stemme lader sig høre:

„Kjære Venner! Luk op!“ lyder den. „Naade, Naade ogsaa for Eder! Luk op!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skomager G. N. Larsen.

— — D. J. Hansen.

— Foderalmager G. J. Burgmann.

— Contoirist S. Müller.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 14de Marts 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts d. A., Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34 c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved Dhrr. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Februar 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En ung Pige fra Siberien.

(Fortsat.)

En saadan Stilling lader sig ikke beskrive. I nogle Minuter hørte man kun de afbrudte Ord:

„Naade! Keiseren — Gud velsigne ham! Gud være lovet! Hvor han dog overøser den gode Prascovie, som ikke har forglemt os, med sine Gunstbeviisninger!“

Aldrig har nogen menneskelig Bolig indefluttet lykkeligere Bæfener; aldrig har en hurtigere Omvejsling, af den høieste Ulykke med den meest uventede Lykke, fundet Sted.

Da Captain Ispravnik ved sin Hjemkomst erfarede, at en Feldtjæger havde søgt efter ham, skyndte han sig hen til de to Benner, brød Embedsbrevet der var kommet til ham, og som indeholdt to Reisepas til dem, og et Brev fra Prascovie til hendes Fader. Hun skrev deri, at hun efterat have erhholdt denne nye Naadesbeviisning, ikke vilde driste sig til desuden at ansøge om Understøttelse for sine gamle Benner til deres Hjemfart; men at Gud her havde sørget for en Gjengjæld for det høimodige Tilbud, som de havde gjort hende da hun forlod Siberien. Hun havde nemlig lagt en Sum af to Hundrede Rubler i Anviisninger inden i sit Brev.

Imens Prascovie i Kjew ventede med den største Utaalmodighed paa Efterretningen om sin Faders Til-

bagekomst, forekom det hende, ved at gjøre en Beregning over den svundne Tid, at han maatte kunne have skrevet til hende.

Da hun tog Floret i Kjew var det ikke hendes Hensigt at fæste stadigt Ophold der, da hun vilde bosætte sig i Klosteret i Nijeni, overensstemmende med sit Løfte til den derværende Abbedisse. Efter at have været til Alters, skrev hun til denne Sidste og afreiste derpaa strax, for at begive sig til hende. Denne gode Foresatte ventede paa hende med Utaalmodighed, og havde ikke givet hende Efterretning om at hendes Forældre vare ankomne, for at forbeholde hende en behagelig Overraskelse. Lopouloff og hans Kone havde allerede i nogen Tid været i Nijeni.

Da Brasçovie kom, fastede hun sig ned for Fødderne af Abbedissen, som var gaaet ned med alle Nonnerne til Klosterporten, for der at tage imod hende.

„Har man ingen Efterretninger fra min Fader?“ spurgte hun strax.

„Kom, mit Barn,“ sagde Abbedissen, „vi have gode Efterretninger; jeg skal meddele Dig dem, naar vi komme ind til mig.“

Hun førte hende gennem Klostergangene ind i Klosteret, uden at tilføie Noget. Nonnerne taug ogsaa stille, og deres hemmelighedsfulde Miner vilde have foruroliget hende, hvis hun ikke havde bemærket et velvilligt Smil paa deres Ansigter.

Bed sin Indtrædelse hos Abbedissen, fandt hun der sin Fader og Moder, for hvilke hendes Ankomst

ligeledes var holdt hemmelig. I Overraskelsens første Dieblig, da de saae deres elskede Datter iført Nonne- dragt, og de paa eengang folte sig gjennemtrængte saavel af Taknemligheds- som af Glædes- Følelser, faldt de paa Knæ for hende. Ved dette Syn udstødte Prascovie et smerteligt Skrig, og idet hun selv knælede, raabte hun:

„Hvad gjør Du, min Fader? Gud og Gud alene har gjort Alt for Dig! lader os takke hans Styrelse for den Undergjerning, som han har gjort til vort Bedste!“

Abbedissen og hendes Nonner faldt ogsaa, rørte over dette Syn, paa Knæ og forenede deres Taksigel- ser med den lykkelige Families.

De sømteste Dmfavnelser fulgte paa denne fromme Sindsbevægelse; men hyppige Taarer ned- randt fra Moderens Dine, da de faldt paa hendes Datters Slor.

Den Lykke, som Familien Lopouloff nød efter sin Gjenforening, kunde ikke blive af lang Varighed. Nonnestanden, hvori Prascovie var optaget, tvang de gamle Forældre til at leve adskilte fra hende, og denne Adskillelse syntes dem endnu mere grusom end den første, fordi den var uden Haab om Forandring for dette Liv. Deres Formues- Omstændigheder tillod dem ikke at nedsætte sig i Nijeni; hendes Moder havde sine Forældre i Vladimir, og disse tilbød dem at komme til deres Hjem, hvilket Tilbud Nødvendigheden nødte dem til at modtage. Efterat de havde tilbragt otte

Dage i en stadig Afvevling af Glæde og Bedrøvelse, da de idelig forstyrredes i deres Lykke over at være samlede med deres Datter af Tanken om den nær forestaaende Skilsmisse, maatte de endelig, efter deres nye Bestemmelse, beslutte dem til at reise bort. Den gode Moder var især utrokelig:

„Svortil har nu denne saa meget ønskede Frihed nyttet os? Alle vor elskede Datters Bestræbelser, al den Fremgang som disse have havt, vare dog af Skjebnen bestemte til at udrive hende for bestandig af vore Arme.“ Saaledes lod den ulykkelige Moders Beflagelser.

Det medfører i ethvert Tidsrum af Livet en stor Smerte at skilles fra kjære Slægtninge og Venner; men hvormeget tungere er dog denne Skjebne, naar Alderen allerede hviler trykkende paa os, og naar vi intet kunne vente os af Fremtiden!

Da Prascovie tog Afsked fra sine Forældre, lovede hun at besøge dem i Aarets Løb i Vladimir. Tilslidst begav Familien sig, ledsaget af Abbedissen og nogle Nonner, til Kirken. Endskjøndt den unge Provennonne følte ligesaa dybt som hendes Moder deres smertelige Skilsmisse, saa viste hun sig dog stærkere og mere hengiven i Guds Villie end hiin, og gjorde sig Umage for at sætte Mod i hende. For imidlertid at forebygge et Udbrud af hendes Smerte i de sidste Diebliske, fjernede hun sig, efterat hun ved hendes Side havde bedet en kort Tid ved Alterets Fod, ganske sagte, gik ind i Choret, hvor de andre Nonner opholdt

fig, og hvor man kunde see hende igjennem Gitteret.

„Farvel, mine gode Forældre!“ sagde hun til dem. „Ederes Datter tilhører nu Gud; men hun vil aldrig forglemme Eder. Min elskede Fader, min sømme Moder, bringer nu det Offer, som Gud forlanger af Eder, og som Han vil tusinde Gange velsigne Eder for!“

Præscovie, som var stærkt bevæget, støttede sig til Gitteret, og hendes længe tilbageholdte Taarer overstrømmede hendes Ansigt. Den ulykkelige Moder, som var aldeles ude af sig selv, sprang sukkende henimod sin Datter; Abbedissen gjorde et Tegn med Haanden, og i samme Dieblif blev et Forhæng ruffet for Gitteret; Nonnerne istemmede Psalmen: „Ulykkelige de Mennesker, som ere ulastelige i deres Tro, og hvis Bandel er efter Herrens Bud!“ Man trængte Lopouloff og hans Kone hen til Kirkedøren, hvor deres Befordring ventede paa dem; — de havde seet deres Datter for sidste Gang!

Den unge Nonne underkastede sig uden Modsigelse de strænge Klosterregler; hun opfyldte sine Pligter med den største Noiagtighed, og vandt mere og mere hele Klostersamfundets Agtelse og Hengivenhed. Men hendes Sundhed, der siensynlig svækkedes, kunde ikke taale det majsommelige Liv, som hendes nye Stand fordrede: hendes Bryst var angrebet. Beliggenheden af Klosteret i Nijeni, som var bygget paa et Bjerg priisgivet for alle Vinde, var meget ugunstig for den Slags Sygdomme, hvoraf hun leed, hvorfor Lægerne,

efterat hun havde tilbragt et Aar i det, tilraadede hende at skifte Opholdssted.

Abbedissen, hvis Forretninger udfordrede hendes Nærværelse i St. Petersborg, besluttede at tage Præscovie med sig dertil. I Forbindelse med det Haab, som denne gode Dame nærede om, at Reisen vilde bidrage til Gjenvindelsen af Præscovies tabte Helbred, tænkte hun, og det med god Grund, at den Anseelse hvori Præscovie stod i Hovedstaden, og den Hengivenhed som alle Menneſker havde for hende, kunde blive til Nytte for hendes Kloster. Præscovie blev en ligesaa virksom som uegennyttig Ansøgerinde; men idet hun rettede sig efter de Forhold, som hendes Stand førte med sig, tog hun ikke saaledes Deel i Selskabeligheden som under hendes første Ophold der, men saae kun de Personer som Taknemlighed og Bønskab gjorde hende til en Pligt at omgaaes med.

Hendes Ansigtstræk vare allerede paa dette Tidspunkt meget forandrede af den udprægede Svindsot, som langsomt undergravede hendes Kræfter; men selv under disses Aftagelse vilde det have været vanskeligt at finde et mere behageligt, og i det Hele mere indtagende Ydre end hendes. Hun havde en middelstor, men veldannet Skabning; hendes Ansigt, der var omgivet af et sort Slør, som bedækkede hele hendes Haar, havde en smuk aflang Form. Hendes Dine vare fulsorte, og hun havde en aaben Bænde samt en vis sørgmodig Rolighed, saavel i Blik som i Smil.

Hun kjendte sin Sygdoms Bestaaffenhed og alle

de med den forbundne Farer; men alle hendes Tanker vare nu vendte imod en anden Verden, hvilken hun gif imøde uden Frygt og Utaalmodighed, ligesom en stræbsom Arbejder, der har endt sit Dagværk, og som hviler sig i Forventning af den ham derved tilkommende Lon.

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Manufakturhandler M. S. Sorensen.
 - fhv. Bærtshuusholder C. Rasmussen.
 - Slagtermester J. N. Møller.
 - Kammerherre C. Berling, St. af D., DM.
 - Smedker J. Petersen.
 - Skrædermester G. A. Konike.
 - Skomagermester H. Jensen.
-

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 21de Marts 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

En ung Pige fra Siberien.

(Sluttet.)

Da Abbedissens Forretninger vare tilendebragte, besluttede hun og Prascovie sig til at reise tilbage til Nijeni. Dagen før deres Afreise tog Prascovie ud, for at tage Afsked med nogle Benner, der havde sendt hende deres Befordring. Ved Indgangen til deres Bolig traf hun en ung Pige, siddende paa de nederste Trin af Trappen. Da Tiggersten saae, at hun blev fulgt af en Tjener i Liberi, reiste hun sig med megen Besvær op, for at bede om en Almisse, og overrakte hende et Papir, som hun tog frem fra sin Barm.

„Min Fader er lam,“ sagde den unge Pige til Prascovie, „og har ingen anden Understøttelse end den

Ulmisse, som jeg faaer til ham; selv er jeg syg og vil snart ikke være istand til mere at yde ham Bistand!"

Prascovie tog Papiret ud af den anstrængte Piges skjælvende Haand; det var et af hendes Sognepræst meddeelt Bidnesbyrd om hendes Armod og gode Opførsel. Hun mindedes strax den ulykkelige Tid, da hun, siddende paa Raadhusets Trappe, forgjæves anraabte Folks Medlidenhed. Den Lighed, som hun fandt imellem denne stakkels Piges Skjebne og det, som hun selv havde prøvet, bevægede hende dybt. Hun gav hende de faae Penge, som hun havde hos sig, og lovede hende anden Hjælp. De Personer, med hvem hun skulde tage Affæd, lovede villig at gjøre Godt imod denne Ulykkelige og bleve senere hendes Faders Bestyrttere.

Førend Prascovie reiste fra St. Petersborg, havde hun bedet om Fritagelse fra det Lovbud, som forbyder Prøve = Nonner at aflægge det endelige Klosterløfte førend deres fyrgetyvende Aar; hun forsømte Intet for at erholde denne Begunstigelse, som dog altid blev afflaaet hende.

Paa Tilbageveien til Nijeni gjorde Abbedissen nogle Dages Standsning i Novogorod i et Nonnekloster, hvis mindre strenge Forskrifter og gode Beliggenhed vilde passe bedre for Prascovies Sundhedstilstand. Denne havde i Klosteret i Nijeni sluttet sig særdeles nøie til en derværende ung Pige, som havde en Søster i det Kloster, hvor hun for Tiden befandt

fig. Under Prascovies Ophold her gjorde denne Søster sig megen Umage for at vinde hendes Ven-
skab; hun underrettede hende om, at hendes Søster i
Nijeni havde faaet Tilladelse til at bytte Kloster
og komme til Novogorod, og raadede hende til at
følge med hende tilbage hertil. Abbedissen, der
saae at hendes elskede Prascovie daglig svandt hen,
samtykkede selv heri uagtet den omme Hengivenhed,
som hun nærede for hende, og gjorde, da hun ankom
til Nijeni, alle nødvendige Skridt hertil.

Prascovie forlod snart derefter, i Selskab med
den unge Pige, sit gamle Kloster, oprigtig savnet af
hele Kloster-Samfundet og dem af Landsbyens Beboere,
der havde kjendt hende.

I de to første Maaneder af sit Ophold i Novo-
gorod lod hun opføre et lille Træhuus, som indeholdt
tvende Geller for hende og hendes Veninde, fordi der
ingen ledige Pladser fandtes i Klosteret da de kom
dertil, og hun var meget tilfreds med sit nye Tilflugts-
sted. Hendes Samværende, som allerede kjendte hende
personlig, betragtede hendes Indtrædelse i deres Kloster
som en særdeles Gunst af Himlen, og opfyldte med
stor Iver for hende de altfor besværlige Pligter, som
hendes svagelige Helbred ikke tillod hende person-
lig at udføre. Al den Omhu og Nolighed som hun
nød, forlængede dog kun hendes Dage til Aaret 1809.

Lægerne havde allerede længe mistvivlet om hen-
des Liv; men endskjøndt hun selv af Kjærlighed til
sine Forældre havde opoffret det, saa troede hun dog

ikke at hendes Endeligt var saa nær. Det er uden tvivl en Raadegjering af Forsynet, at det synes i hendes grusomme Sygdom, for hvilken der ikke gives noget Hjelpemiddel, som om Livskraften stundom opfriskes og at der gives den, der snart skal forlade Livet, nogle Diebliffes Haab, ret som for at lægge Dølgemaal paa Nærmelsen af den skrækkelige Time, som Ingen gjerne vil kjende forud.

Dagen førend Prascovie døde, gif hun i nogen Tid omkring i Klostergangene, mindre mat end sædvanlig. Indhyllet i en varm Pels, satte hun sig ved Klosterets Port. Vintersolen syntes at oplive hende; Synet af den glimrende Sne syntes at minde hende om Siberien og de henrundne Lider. Et Glædetog med Reisende gled forbi hende og forsvandt snart i det Fjerne: Haabet bragte endnu hendes Hjerter til at skjelve.

„Til næste Foraar,“ sagde hun til sin Veninde, „vil jeg, hvis jeg har det bedre, aflægge et Besøg hos mine Forældre i Vladimir; og du vil jo nok ledsage mig derhen? ikke sandt!“

Da hun udtalte disse Ord, straaled Glæden i hendes Dine; men Døden havde fæstet Sæde paa hendes Læber. Hendes Veninde gjorde sig Umage for at vise hende et smilende Ansigt, men kunde neppe holde de frembrydende Taarer tilbage.

Om Morgen den 8de December, som var den hellige Barbes Festsdag, havde hun endnu Kræfter til at begive sig i Kirke, for at gaae til Alters; men om

Eftermiddagen Kloffen tre befandt hun sig daarligere og satte sig, for at hvile, paa sin Seng, uden at afklæde sig. Flere Nonner vare tilstede i hendes Celle, og da de ikke troede, at der var nogen Fare for hende, talte de høit og loe indbyrdes, i den Hensigt at more hende; men saamange Menneskers Nærværelse trættede hende kun. Da hun hørte Lyden af Kloffen, som kaldte dem til Aftenbøn, anmodede hun dem om at gaae hen i Kirken, og anbefalede sig til deres Forbønner.

„Idag,“ sagde hun til dem, „skulle J endnu en Gang bede til Gud for mit Helbred, men om nogle Uger skulle J bede til ham for min Sjæls Fred!“

Hendes Veninde blev alene tilbage i hendes Celle. Præscovie bad hende om at fremsige Aftenbønnen, saaledes som hun havde været vant til, for at hun kunde opfylde sin Pligtgjerning til det sidste.

Nonnen begyndte, knælende ved hendes Seng, at synge ganske langsomt de til Aftenbønnen hørende Psalmevers; men efterat de første Vers vare sungne, gjorde den Syge smilende et Tegn med Haanden. Hendes Veninde nærmede sig til hende, men kunde neppe høre hvad hun talte.

„Min kjære Veninde,“ sagde hun til hende, „syng ikke mere; det forhindrer mig i at bede; læs alene Versene op.“

Nonnen knælede igjen, og imens hun fremsagde Bønnerne, gjorde den døende Præscovie flere Gange Korsets Tegn.

Det blev mørk Nat.

Da Nonnerne kom tilbage med Lys, var Præscovie ikke mere til. Hendes høire Haand laae endnu paa hendes Bryst, og man kunde see paa den Stilling, hvori hendes Fingre fandtes, at hun var død bestjefiget med at gjøre Korsets Tegn.

Figge Høglund.

(Oversat.)

Figge Høglund, saaledes hed et ungt Menneske, som i Aaret 1826 gik i St. Clara Borgeriskoles fjerde Klasse.

Han var langt fra en af de flittigste Disciple, men han var dog, paa Grund af sit gode Hjerte og sit livlige Bæsen, godt lidt af sine Kammerater.

Hans Fader var Bud ved en offentlig Anstalt, og af sin Moder blev han tidlig bestemt for den geistlige Stand.

Da han omtrent var sex Aar gammel, havde han engang pyntet sig med sin Moders sorte Kofte; af hendes Huebaand havde han lavet en Præstefrave, og til en Præstekappe brugte han sin Faders sorte Beenflæder. Saaledes udstyret havde han prædiket længe, og han gestikulerede saa ivrig, at han kom til at itu-

flaae et lille Faar af Porcellæn, som Fru Høglund nylig havde foræret sin Mand paa hans fyrgetyveaarige Fødselsdag.

Den lille Prøveprædikant fik til Collect en banket Trøie, fordi han sønderknuste det lille Faar; men hans Prøveprædiken gjorde isørigt et saadant Indtryk paa hans Moder, at hun troede der hos Sønnen fandtes Evner til at blive en vældig Hyrde for en christelig Menighed, naar han blot itide blev ved en passende Aue oplært til at omgaaes forsigtig med Faarehjorden.

Ligesaa stærk som Figge Høglund var i selve Prædikenen, saa umuligt var det ham dog at komme ud af det med de christelige Troesætninger. Gud maa vide, om han nogenstinde fik Bugt med Catechismen; men sikkert er det, at det ikke kunde faldet sværere for en Hottentot at lære „Alnanders Salighedslære“, end dette var for Figge. Forgjeves anvendte Trysén, Skolens daværende Rector, for hans Saligheds Skyld, alle sine gamle og vækkende Kraftmidler.

„Hvorfor læser dit Drog ikke over paa dine Lectier?“ spurgte den strænge Rector.

„Jeg læser nok over, men jeg kan ikke finde Rede i Saligheden,“ svarede Figge, „og det kan jeg ikke gjøre for,“ tilføiede han i en vranten Tone.

„Jeg skal idetmindste komme Dig tilhjælp med Dpvækkelsen,“ brølede Trysén, og tog Figge i Haaret. Rectoren fik nogle Dufte heraf; men det var ogsaa alt hvad han kunde faae ud af dette taabelige Hoved.

Det er troligt nok, at Figge aldrig læste over

paa sine Lectier; thi al den Tid han havde fri fra Skolen, anvendte han paa at tilfredsstille sin Hovedsvaghed, nemlig, ubuden og uden Betaling, at sidde bagpaa alle Hovedstadens Hyrevoagne. Forgjeves raabte de misundelige Gadedrenge til Rudsken: „Slaae bag ud med Pidsken!“ Forgjeves slog ogsaa denne bag ud saa stærkt som han kunde. Figge blev siddende rolig med Ryggen imod Snerten, og deelte modig de stakkels Hestes sædvanlige Skjebne.

(Fortattes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Exam. polyt., Lærer L. F. Stockfleth.

Julie Camilla Lund, Datter af Justitsraad Lund.

Johanne Frederikke Bolcho, Datter af Rattun-
trykker Bolcho.

Hr. Blikkenslagermester J. Timm.

Borger-Vennen.

Fjirfundstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 28de Marts 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de April 1868 afholdes en Repræsentantsforsamling, hvor Valget af en Kasserer vil finde Sted, ligesom Administrationen samtidig agter at forelægge Repræsentanterne et Forslag angaaende Omsætning af nogle af Selskabets Activer.

Til dette Møde indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 24de Marts 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Figge Høglund.

(Fortsat.)

Paa denne Maade lærte han tidlig at kjende Blaaporten, Staldmestergaarden, Hagalund og de flere Bertshuse, som til den Tid havde den meste Sogning.

Naar Vognen eller Slæden nærmede sig Maalet, hoppede han betids ned og sprang ind i Kjelderstuen, hvor han stillede sig ved Døren, og under dybe Buf for Kjelderpigens kaldte hende „vakkre Mamselle“ eller „søde Mamselle“, hvilke Høflighedsyttringer for det meste belønnes med nogle venlige Smil, og undertiden med nogle Stykker Smørrebrød, hvilke sidste naturligviis faldt mere i hans Smag end de Første.

Naar Befordringen begav sig paa Hjemveien, saa smuttede han op paa sin sædvanlige Plads, thi den som er fjort ud, vil ogsaa gjerne fjøre hjem, især naar det koster ligemeget.

Han hændrede ligeledes de større Begravelser, hvortil brugtes Liigvogn, med sin Nærværelse; det forstaaer sig, kun paa den bageste Side af de forreste Vogne.

Det forekom ham saa fortræffeligt at fjøre i Procession og under Klokkeringning. Kudskene, der snart gjenkjendte den affkyelige Frikjører, som sad der trods den sørgelige Anledning, i de sædvanlige lyse Badmelsklæder og den grønne Skindfaskjet, overøste ham med de kraftigste Eder; men han var ligesaa døv for dem, som den ensomme Passageer i Liigvognen.

For imidlertid at kunne fortsætte sine Vystreiser mere beelskindet, indøvede han sig i den Færdighed at kunne, naar Kudskten slog tilbage med Bidskten, snappe Snerten med Haanden, og øieblikkelig skjære saameget af den, som han kunde komme til. Derefter kastede han det afflaarne Stykke Snor fra sig ud paa Gaden, og sad ganske stille og rolig, og oppebiede Udfaldet, som heller ikke udeblev længe.

De udmattede Leieheste, som kun bleve slaaede med en Snært uden Smæk eller Knude, og som maaskee tænkte, at mildere Følelser havde vundet Plads i Kudskens Hjerter, sagtnede deres sædvanlige Luntetrav, og endte med en langsom Fodgang. Kudskten forsøgte rigtignok paa at bringe dem ud af deres Bildfarelse, men det var forgjeves. Han slog efter dem, saa at Sveden dryppede af ham, hvorimod Hestene bleve mere og mere kjølige; det var det omvendte Forhold af det, der ellers pleiede at finde Sted imellem Kudskten og Hestene.

Bogumandskarlene, der snart opdagede Gjerningsmanden, og uden Nytte sammenrottede sig, for at tage øieblikkelig Hevn over Egernets Medbeiler i Behændighed, flagede for deres Husbonder, og disse efter god Orden igjen for Skolens Rector, og der blev naturligviis optaget et storartet Forhør i Skolen, ved hvilket tvende Medlemmer af Hyrekudskelauget vare tilstede; Rector Tryséns Dine quistrede, thi den Gamle var nu i sit rigtige Element.

„Hvorfor sidder Du bagpaa Hyrevoagnene, Du Dagdriver?“ hermed begyndte Rectoren sit Forhør.

„Jo, fordi der ingen anden Plads var ledig!“ svarede Figge fornøiet, eftersom han nu var inde paa sin Yndlingsmaterie.

„Og hvorfor skærer Du Snerten af Bidskene?“ vedblev Rectoren.

„Fordi jeg ikke kan faae Lov til at sidde i Fred, paa Grund af at Kudskene slaae tilbage med deres Bidske,“ forklarede Figge med et harmsfuldt Blik paa Medlemmerne af Hrefkudske-Lauget.

„Med med Dig paa Bænken, Din Slynge! og forsøg paa at skære et Stykke af Snerten, imens jeg slaaer bagpaa!“

Den strænge Rector udviklede ved denne Leilighed en overordentlig Kraft, da han godt vidste, at han nu svingede Niset i Sagkyndiges Nærværelse, og da han vilde vise, at hans Maade at opdrage sine unge Føl paa, ikke var ringere end Hrefkudske-Laugets.

Skolens Rector slog, for at jeg skal fatte mig i Korthed, som en Hrefkudsk, og Figge Høglund modtog, taalmodig som en Hrefkudskehest, de alvorligste Riis, som maaskee nogensinde ere blevne uddeelte, men som dog alligevel ikke afholdt ham fra samme Aften at sætte sig bag paa en Hrefvogn, som befordrede en Commissarius i „den gamle Assistance“ med Familie, til „Benskab og Belgjørenhed“, et Selskab, som paa den Tid holdtes i den sydlige Forstad.

Figge Høglund var og blev usforbederlig.

Rjed og leed af Tryséns Spanstrør og „Alnanders Salighedslære“, begyndte han snart at skulke fra Skolen, ikke alene nogle enkelte Dage, men endog hele Uger, ja tilsidst hele Maaneder, hvilket havde til Følge, at han en smuk Dag blev udslettet af Skolen.

Han blev imidlertid meget savnet af sine Kammerater der; thi han var vennesæl, paalidelig og vistnok ikke nogen Dumrian, saa at han sikkerlig kunde have bragt det ligesaa vidt frem her i Berden, som saa mange Andre, naar han kun ikke havde havt den ubetvingelige Lyst til at fjøre.

Fire eller fem Aar derefter traf Forfatteren, som dengang var Student, sin forrige Skolekammerat Figge Høglund, staaende i Porten til en Bognmands Bopæl ved de „røde Boder“.

Han kunde da være omtrent 21 Aar gammel, var stor af Væxt og havde, ligesom forhen, et friskt og ærligt Ansigt.

„Naa, kjere Høglund!“ spurgte Forfatteren, „hvad tager Du Dig nu fortiden for?“

„Jeg har,“ svarede han, „i fire Aar været Bogholder ved denne Hyrefudske-Bedrift, og nu forestaaer jeg den for Enken efter den afdøde Eier.“

„Du har da forsonet Dig med Hyrefudske-Lauget? Hvem skulde have drømt om, at Svælget imellem Dig og Hyrefudskene nogensinde kunde overstiges?“

„Svælget?“ gjentog han; „det var dog egentlig kun Bognsadingen, som var os imellem.“

„Naa, nu faaer Du vel fjort lige saameget som Du vil, uden at behøve at være bange for Kudskens Bidst, eller for Rectorens Spanstrør?“

„Bah! spørg Sufferbageren, om han holder meget af at spise Confect? — jeg har faaet min Lyst stillet.“

„Du behøver da aldrig selv at bestige Kudskebukken, skulde jeg troe?“

„Naar en Kudsk bliver syg, eller løber sin Bei, saa maa jeg strax til det.“

„Er Du da meget plaget af Folk som sidde bag-paa?“

„Javist; den eneste Alderdom, som Ungdommen stedse med Fornøielse vil give sig i Kast med, bliver altid de gamle Hærevogne.“

„Og jeg formoder, at Du smukt lader dem føre i Fred?“

„Pofker heller jeg slaaer bagud med Bidstken saameget som jeg formaaer Tiderne forandres, og vi forandres med dem, som vi Latinere sige og saa tænker jeg desuden mere paa de stakkels Heste, end jeg gjorde dengang.“

„Og faaer Du saa Lov til at beholde Dine Snerte hele?“

„Aldrig!“ svarede Høglund; „men naar har ogsaa en ny Opfindelse nogeninde gaaet dens Opfindere?“ lagde han til, leende ret hjertelig over sine Barndoms-eventyr, om hvilke vi talte længe og med stor Tilfredshed. Nogle Gange besøgte han Forfatteren, og

han var overmaade velkommen, da han havde meget at fortælle om, hvad han enten selv eller ved Andre havde erfaret i de fire Aar, han var Hyrefudstebogholder.

Det er disse Fortællinger, som nu skulle meddeles.

De ere maaskee ikke alle af, hvad man kalder, et glædeligt Indhold; men hvem kan gjøre for det? Glæden og Sorgen udrinde fra een og samme Kilde, ligesom Rosen og Tornene voge paa den samme Rod.

Et Eventyr i Hagaparken.

„Figge!“ sagde min Moder til mig en Dag, „Du er rigtignok endnu for ung til at gifte Dig; men det kan dog ikke skade, at Du itide tænker derpaa. Du har nogle Gange seet Mamsel Christine, en Datter af Malerenken Fru Vinstrøm i Mester Samuels Gade; hun har sex Tusinde Rigsdaler efter en Gudfader, som ogsaa var Marskalk ved hendes Moders Bryllup; Pigebarnet er rigtignok ikke smuk, men for de sex Tusinde kunde Du indrette en fortræffelig Hyrefudstebog-Bedrift. Bed nu Din Principal om næste Søndag at laane Dig en Bogn, for jeg har indbudet Vinstrøms Enke med Datter til Frokost i Hagaparken, og naar Du gaaer forbi Biinkjeldereren saa kjøb 2 Flasker Rodviin,

for man maa ikke see paa hvad det koster, naar man har noget Vigtigt for; jeg skal imidlertid vaske dine hvide Beenklæder og tage Pletterne af din sorte Frakke. Gjør nu som jeg har sagt Dig, Figge, og glem for alting ikke Rødvinen."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Glarmester L. A. Hamann.

— Contorist H. N. Eigtved.

— Musiker S. B. S. Kalhauge.

U Til Underretning for de af Selskabets Medlemmer, der ere pensionsberettigede, eller hvem der ifølge Repræsentantsforsamlings Beslutning af 19de Dennes er tilstaaet Gratiale, meddeles, at Udbetalingen af de tilstaaede Beløb vil finde Sted paa den constituerede Kasserer, Fuldmægtig C. Borgens Contoir, Adelgade Nr. 14, 2den Sal fra den 1ste til 6te April om Formiddagen fra Kl. 8—11 og om Eftermiddagen fra Kl. 4—6, samt derefter hver Onsdag Formiddag fra Kl. 8—10.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 4de April 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de April 1868 Efterm. Kl. 6 afholdes en Repræsentantsforsamling i Esterslægten's Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Valget af en Kassierer vil finde Sted, ligesom Administrationen samtidig agter at forelægge Repræsentanterne et Forslag angaaende Omsætning af nogle af Selskabets Activer.

Til dette Møde indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 24de Marts 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Figge Høglund.

(Fortsat.)

Efter denne Meddelelse, hvorunder min Moder ikke behøvede at trække Beiret en eneste Gang, skiltes vi ad. Jeg havde tilfældigviis seet Mamsel Christine. Hun havde et langt horguult Haar, udstaaende lyseblaae Dine, og en stor spids og dertil paa Tippen noget blaaladen Næse, som havde megen Lighed med et blaat anlobet Huggjern; men Tanken om de sex Tusinde, og om snart selv at kunne faae Borgerskab, gjorde hendes Næse mindre vanskelig at nærme sig til. Jeg troer endog, at jeg to Nætter efter hinanden drømte, at jeg fjorte med hende ved min Side i egen Befordring ovenover Jorden, Skyerne og Himlen, og det med de ypperligste Pragtheste i Verden.

Den paafølgende Søndag holdt jeg, saaledes som det var bestemt, med den største Hyrevoan udenfor min Moders Port. Foruden min gamle Moder, Fru Linstrom og hendes Datter, opdagede og gjenkjendte jeg en Fru Lagge, Onke efter en Bodker i Suurbrøndsgaden, samt hendes Søn, en lang smalbenet Rækel, der stod i Hassels Urtebod paa Hotorvet, og nu viste sig med en Guitar, som hang i et lyseblaat Baand over hans ene Skulder.

„Jeg kunde ikke undgaae at indbyde Fru Lagge,“ hvistede min Moder til mig, „thi jeg var i Caffeelskab hos hende igaar, og hun trakterede med Risengryns-

pølse; men jeg kunde ikke ane, at hun vilde tage sin blegnæbede Søn med; men hold Dig blot brav og viis, at Du kan slaae den Urtefræmmerlommel af Marken, med samt hans Guitar paa Ryggen og hans Sommer fulde af Rosiner og Mandler."

De tre Fruer indtog og fyldte Forsædet, og Hr. Lagge og jeg Bagsædet med Mamsel Christine imellem os. Da nu min Moders Madkurv, som var ligesaa hoi, bred og lang som Sæderne, indtog hele Bunden, bleve baade For- og Bagsædets Passagerer nødte til at strække Benene udover den, og flemme sine Fodder ind imellem dem, som sade lige overfor, hvilket havde til Følge, at den ene Parts Fodder kom, ved ethvert Stod som den tunge Bogn gjorde, i en ret fjendelig Berørelse med den anden Parts Sider.

Det er nogle gyselige Stovler, Hr. Høglund har paa!" bemærkede Fru Lagge, som sad eller rettere laae lige overfor mig, ved et af bemeldte Tilfælde. "Jeg troer, at jeg fik hele Hælen ind i det tynde af mit Liv . . . men hvorfor bruger Herren ikke Sko, ligesom min Udolf og andre Kavalerer?"

"For Alt, hvad jeg kan bede Dem om, Hr. Lagge," faldt min Moder hende i Talen, "tag Dem iagt, at De ikke kommer for nær ved Biinflaskerne, for jeg har, med Skam at melde, Biin med mig," lagde hun til, for med denne glædelige Underretning at formilde Indtrykket af mine Stovler.

"Synes Selskabet ikke, at Hvidt klæder Christine?" spurgte Fru Vinstrøm.

„Na, hun er altfor sød!“ raabte Fru Lagge og min Moder i Munden paa hinanden.

„Sort klæder mig dog næsten bedre,“ bemærkede Mamsel Christine, „thi Sort klæder for det meste altid Blondiner; men jeg vilde dog ikke idag tage min sorte Silkefjole paa.“

„Af!“ suffede Urtefræmmersvenden, „De er allerede farlig nok i den Hvide!“

„Naa, hvad synes Dig, Figge?“ spurgte min Moder, hvem det formodentlig forekom, at jeg tovede forlænge med min Compliment.

„Mig synes, at sortlakerede Seler med Messingbeslag ere“

Jeg standsede brat; thi jeg saa, at min Moder skiftede Farve, og at de Andre stirrede paa mig, som paa En, der er forrykt. Sagen var, at jeg bestandig drømte om mit vordende Hyrefudskævesen.

„Hvilket guddommeligt Veir det dog er!“ udbrød endelig Hr. Lagge, og gjorde saaledes Ende paa den pinlige Taushed; „hvor det er lifligt at spadserere paa det grønne Græstæppe.“

„Der er Maade med den Lislighed at spadserere i en saadan Hede,“ bemærkede min Moder; „nei, skal man mere sig, saa maa man fjøre i en saa bekvem Bogn som denne; det er min Søn, hvem vi have at takke for Bognen, thi min Søn kan faae Alt, hvad han vil have af sin Huusbond. Hans Huusbond vil have min Søn til Compagnon, og min Søn bliver da selvskrevet Kavallerist ved Borgerflabet; thi Dhr.

Medlemmer af Hærekudskelauget blive altid Kavallerister ved Borgerstabet, fordi de have Heste at ride paa, hvilket Andre ikke have."

"Det er nogle nette Heste at ride paa," svarede Svendens Moder. "Min Adolf kunde ikke føre det over sit Sind at være Hærekudsk, og see de arme Kralliker at blive piinte; nei, jeg holder paa Urtefræmmerne 'Fru Lagge,' sagde Hr. Hæssel til mig forleden Dag, 'jeg er meget fornøiet med Fruens Son; han laver fire Kræmmerhuse paa samme Tid, som Andre kun lave to; han kan passe to Bar Bøgtstaaale paa eengang, imens Andre neppe kunne passe een; han har en flydende Tunge, som drager Kunder fra de andre Boutiker; han er den raskeste Betjent, som jeg nogenstunde har havt, thi Alting gaaer i en Svip for ham'."

Begge Modrene geraadede i en Ordstrid, som varede endnu da vi kom ind i Hagaparken.

Vi stige ud af Bognen og toge Plads ved "Brunsvigens" romantiske Strand, og min Moder opdækkede den stadseligste Frokost i det grønne Græs. Min Moder tog Weg frem af den store Weggekurv, og bød mig og Mamsel Christine hver et af dem, med den Formaning, at vi skulde støde dem imod hinanden, hvilket vi ogsaa gjorde.

"Mamsel Christine og min Figge blive gifte paa een Tid," yttrede min Moder; "thi begge Weggene ere ligemeget sprukne."

„Lad nu min Adolf forsøge!“ raabte Fru Lagge, idet hun trængte mig tilside.

Hendes Adolf stødte sit Hæg imod Mamsel Christines, men med en saadan Kraft, at hun fik hele Hæggeblommen op i sit Kjøleærme. Hun blev vred; men min Rival faldt paa Knæ for hende, og imens han aftørrede Kjøleærmet, lagde han Haandsfulde af Rosiner og Mandler i hendes og hendes Moders Hænder.

Jeg samlede flade Stene ved Stranden og begyndte at slaae, som det hedder, „Smut“ i Vandet. Hr. Lagge forsøgte ogsaa herpaa; men han blev, til min store Glæde, beseiret.

Men Hr. Lagge tog istedet derfor fat paa sin Guitar, og sang til sit eget Accompagnement: „Op i Mark og grønne Skove!“ o. s. v. „Mosbedækte Hytte!“ o. s. v. „Lebe wohl, vergiß mich nicht!“ o. s. v. Han sang ogsaa af Frithjof:

„Kong Ring med sin Dronning til Gjestebud ta'er,
Paa Søen ligger Isen som et Speil saa klar
Hopfallerallelalla og Hipfallerallelalla!

Paa Søen ligger Isen som et Speil saa klar!“
Alle stemte i af fuld Hals undtagen min Moder, der skjelve af Uro og Angst.

„Kan Du da Intet finde paa? Du ulykkelige Børn!“ hvistede hun til mig.

Jeg gav mig til at staae paa Hovedet i Græsset, begyndte derefter at gaae paa Hænderne, og nogle Gange slaae Hjul omkring Selskabet. Jeg høstede

Bifald for min Færdighed; Mamsel Christine smaaloe hen til mig, og min Moder klappede henrykt i Hænderne.

„Det lader til, at Hr. Høglund er hjemme i sit Jag,“ yttrede Hr. Lagge haanlig. „Det er ellers sørgeligt at see et Menneſke efterligne noget ſaa ſimpelt ſom et Vognhjul! — Tillader Mamsel Christine, at jeg declamerer et Stykke?“

„Na ja, declameer! ſyng! declameer!“ ſvarede Mamsellen opmuntrende.

Urtefræmmersvenden reiſte ſig op, og declamerede, efterlignende Almlöfs Stemme:

„Solen gif blodrød ned, og en ſortguul Sky imodtog dens ſidſte Straale. Lynene ſlog blufſende ned, og ſplintrede de tuſindaarige Ege paa Toppen af Appenninerne . . .“

„Na! det er af Maſſarino, af Rinaldino!“ raabte Mamsel Christine, og ſlog henrykt Hænderne ſammen. „De har læſt diſſe ædle Røvere, diſſe udødelige Helte, ſom have aldeles fortryllet mig?“

„Al! jeg har læſt dem Allesammen, og jeg har ſelv ſkrevet en ſtorre Roman,“ fortalte min Rival.

„De har ſkrevet en ſtorre Roman, Hr. Lagge!“ vedblev Pigebarnet, aldeles ude af ſig ſelv; „og hvad hedder den?“

„Røverne!“ ſvarede Hr. Lagge.

„Formodentlig i to Dele,“ bemærkede jeg.

„Hvad har De ſkrevet?“ ſpurgte Hr. Lagge, og maalte mig med et foragteligt Blik.

„Ja, hvad har De skrevet?“ gjentog Mamsellen
spodsk.

„Jugenting,“ svarede jeg; „men jeg har seet flere
end firehundrede Massarino'er paa Langholmen.“

„Uøling!“ snyste Hr. Lagge.

„Bryd dem ikke om hvad Hyrekudskbogholderen
siger,“ yttrede Mamsellen.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Katrine Larsen, Enke efter Bødker Larsen.

Nielsine Mathilde Laurence Nord, Datter af Sko-
mager Nord.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 11te April 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Lorsdagen den 23de April 1868 Efterm. Kl. 6 afholdes en Repræsentsantsforsamling i Esterflægtens Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Balget af en Kasserer vil finde Sted, ligesom Administrationen samtidig agter at forelægge Repræsentsanterne et Forslag angaaende Omsætning af nogle af Selskabets Activer.

Til dette Møde indbydes samtlige ærede Repræsentsanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 24de Marts 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Figge Høglund.

(Fortsat.)

Jeg troede, at min stakkels Moder skulde falde i Afmagt. Synet af hende og af min nye Hærefudsked-Bedrivt, som jeg tydelig kunde see fjøre ind i Urteboden, bestemte mig til at fatte en djerv Beslutning.

„O, Mamsel Christine!“ sagde jeg, søgende at efterabe Skuespilleren Torblow, „forlang ikke, at man skal være en Masfarino eller Rinaldo i disse Tider med vore udhuggede Skove, og vort kildne Politi! ... men man kan have en Masfarinos' Mod i sit Bryst og hans Styrke i sin Arm, uden at have hans Fingres fulde Længde ... Et Ord kun af dem, Mamselle, og jeg styrter mig i Diebliffet ned i de brusende, skummende Bølger!“ lagde jeg til, og pegede hen paa „Brunsvigens“ næsten dødstyle Overflade.

„Aa gjør det! aa gjør det!“ raabte Christine, idet hun skjenkede mig et straalende Blik.

„Gjør det, Figge!“ hviskede min Moder; „men lad blot ikke dine bedste Klæder blive vaade.“

Jeg gjorde et Skridt hen imod Stranden, men standsede dog strax derefter.

„Ja, jeg skal gjøre det,“ forsikkrede jeg, „jeg skal styrte mig i Mælarn eller i Havet, hvilket de helst ønsker, tilbødte Pige! ... men forlang blot ikke, at jeg skal kaste mig i „Brunsvigens“ stillestaaende Bunde,

hvis Bølger see ud som Grønkaals-Suppe, og hvorfra døde Fisk kastes op paa den dyndede Strandbred!"

„Men jeg vil gjøre det!“ raabte Urtekræmmer-svenden, farende hen imod Stranden, stolprende gennem den dyndede Forgrund, og dryppende sig heel og holden, som han gik og stod, ned i Vandet.

„Ak! Du Udle! Du Djerve!“ — saaledes udgjød Christine sig, og strakte sine Arme ud efter ham.

Jeg stod slud og stum. Fruerne Bagge og Linstrøm udstodte Rødskrig; men min Moder syntes at være endeel roligere; maaskee hun i sin moderlige Omhed for mig nærede det Haab, at min farlige Medbeiler kunde omkomme i Bølgerne; men min Rival hævede sig snart op over Vandet og traskede tilbage til Bredden, dryppende som en Svaber, og grøn som et Sivneg; thi det var netop paa den Tid af Sommeren, da Vandet i „Brunsvigen“ grønnes og blomstrer.

„Din, indtil Døden, Christine!“ skreg han, og trykkede hende op til sin overskydende Barm.

„Hu! hvor Du er vaad!“ sukede Christine; „men en Helt er min Adolf!“

„Herre Gemini!“ klagede Fru Linstrøm; „han tilsmudsker aldeles den tosfede Piges hvide Kjole.“

„Naa, hvad siger de om dette?“ raabte Hr. Bagge triumferende til mig.

„Ja, hvad siger De?“ gjentog Christine med et haanligt Diekast.

„So,“ svarede jeg, givende mit Spil tabt, „jeg

figer, at man burde lægge Helten paa et Strygebrædt, thi nu er han tilstræffelig baade blødt og vredet."

"Eigesom andet Bygetoi," tilføiede min Moder, som skræbode de betydelige Levninger fra vor Frokost ned i Madkurven, for dog at frelse, hvad der kunde frelses.

"Feige Nidding!" skreg Hr. Lagge, og foer imod mig med knyttede Næver.

Under sædvanlige Forhold var jeg vissefælgelig ikke veget for en halv Snees af deslige Personer som han; men han gav Band fra sig som en Flodgud, jeg blev jo truet med en Kamp baade tillands og tilvands. Jeg flygtede derfor, men Hr. Lagge satte efter mig af alle Kræfter. Det var som om jeg havde havt en Regnskyl i Hælene efter mig.

"Ak! Du Udle! Du Kjekke!" gjentog Christine, og begyndte at løbe efter sin Elskede.

Men det var ikke nok dermed; vore tvende Mødre satte sig ogsaa i Bevægelse efter os, og idet de sprang saa hurtigt, som deres korte, buttede Been tillode det, trættes de de heftig under Puf og Stød, og gjorde dem al Umage for at spænde Been for hverandre.

Der blev en forfærdelig Larm paa Beien, som fører til Haga Slot.

Men allerbedst som jeg sprang, hørte jeg et rædsomt Rødsfrig bagved mig. Jeg vendte mig om — og fandt min Forfølger liggende næsegruus med Hoved og Hænder i en Bust høie Brændenelder. Han skreg saaledes, at Fuglene bleve opskræmmede, og fløi over

til „Brunsvigens“ modsatte Bred. Den høie Grad af Følsomhed for legemlig Smerte skadede hans Sag.

„Det var da et rædsomt Menneske til at skraale for Jngenting,“ hørte jeg Christine sige til sin Moder, „hvormangen ædel Røver har ikke havt sine tyve Bøssefugler i Brystet, og sine gode tredive Sabelbug i Hovedet, uden at have givet den ringeste Lyd fra sig!“

Da Folk imidlertid stimlede til fra alle Kanter, saa bleve vi nødte til at stuve os ind i vor Vogn, og forlade Haga.

Jeg vil ikke omtale den støiende Underholdning, som fandt Sted i Vognen, hvor vi sad vaade og dampende som i en Badstue.

Saaledes endte denne Sommerforføielse.

Tvende Maaneder derefter blev Christine og hendes sex Tusinde Rigsdaler annammede af en Skriver ved Beierboden.

Mit stolte Hyrefudse-Project gif op i Røg; men min første Rival, den stakkels Sagge, havde heller ikke Noget for de Kul som han brændte, eller rettere sagt, for de Beenflæder som han lagde i Blød.

Den spanske Sorte.

Det hedder rigtignok, at det første Capitel handler om Mennesker og det Andet om Heste, men undertiden kunde det godt hedde omvendt; thi, naar jeg skal ud-

tale min oprigtige Mening, saa har det tit forekommet mig, at der blev begaaet mere Synd imod Heste end imod Mennesker.

En Dag blev en usædvanlig stor Hingst, sort som Kul og glindsende som Silke, bragt ind i Gaarden.

„Hvor har Patronen faaet den Hest fra?“ spurgte jeg min Husbond, der kom paa samme Tid som den.

„Jeg har kjøbt den af den spanske Minister,“ svarede han.

„Saa har den vel en eller anden Feil?“

„Ja, i det ene Bagbeen; men den vil passe udmærket godt for St. Clara Viigvogn.“

„Med hvem skal den da trække sammen?“

„Naturligviis med den sorte Bjørn.“

„Men saa kommer den da ogsaa til at trække den sorte Bjørn med.“

„Jo mere forskjelligt Humeuret er, desto lykkeligere er Parret,“ forsikkrede min Principal; „og iøvrigt behøves det jo heller ikke at der løbes løbft til Graven.“

Den Nysankomne fryede sig saaledes som det ogsaa sømmede sig for en firbenet Grande af Spanien, der maaskee endogsaa havde græsset paa Andalusien's yppige Græsgange, lyttende til Lyden af Kastagnetterne, og til Mandolinens Toner. Trods sine daarlige Bagbeen dandsede den ret vakkert omkring i Gaarden, imens at Skummet, ligesom Solvgalloner, flød ned over dens ravnsorte Bringe.

„Dands Du kun imens du kan; du vil snart faae afdandsset,“ mumlede jeg, og førte den ind i vor tarve-

lige Stald. Den rystede paa Hovedet, ved at se sine tilkommende Staldbrødre. I Egenskab af Bert indbød jeg den strax til hvad Huset formaaede, nemlig Haardbundsø og daarlig Havre. Den lugtede til Retterne, men gad ikke smage paa dem. Jeg havde en Tvebak i Lommen, som jeg bød den. Den modtog Tvebaffen med Begjerlighed og smagte siden ogsaa paa Havren, formodentlig af Høflighed imod Berten. Dette vidnede om god Levemaade, men den havde jo ogsaa hørt til det diplomatiske Corps.

Efterhaanden maatte den dog vænne sig til Hyrskudskæste-Diæten. I de første Maaneder fik den Brygl fordi den sprang for rask, og sidenester fordi den gik for langsomt. Den tabte snart baade Huld og Glands, og dens forhen saa høitbaarne Hoved bøiede sig nu dybt ned imod Jorden.

Det er haardt for Mennesker, som have kjendt gode Raar, naar det gaaer tilbage for dem; men det er endnu haardere for Heste. De have hverken Gammelmands Boliger eller Enkesæder, og ikke engang Fattighuse. De maae slæbe indtil de styrte.

Jeg søgte dog at skaane den spanske Sorte — saaledes blev den kaldet imellem os — saameget som jeg kunde. Hver Morgen Klokken 7 pleiede jeg at gaae ind i Stalden og havde sædvanlig en Sukkertvebak med til den. Da fryede den sig, kan Du troe, idet den maaskee kunde mindes de lykkelige Dage, da hvide silkebløde Hænder tracterede den baade med Tvebaffer og Sukkergodt, og klappede den paa dens dengang saa

glindsfende, men nu af Bidskesnærten saa dybt furede Lænd. Løvede jeg kun et eneste Minut over Kloffen 7, saa hørte jeg den strax at vrinske og støie i Stalden. Den vidste god Bessed paa Liden. Hvem kan vide? den talte maaskee mere end mange Andre Døgnets lange Limer. Naar den kom hjem efter tilendebragt tungt Arbeide om Dagen, blev den altid, som Karlene udtrykte sig, lang i Ansigtet, naar den ikke saae mig, og vilde, endsskjøndt den var træt, nødig ind i Stalden. Men naar det var mig muligt, gif jeg sidenefter ind til den, for at vise den, at dens eneste tilbageværende Ben endnu var ilive.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Sadelmagermester G. Weisler.
 - Stolemagermester P. L. Ronne.
 - Handskemagermester J. C. Jøbrandt.
 - Litograf C. C. Prehn.
 - Justitsraad F. C. A. Hennings.
 - Bogbinder Selthers Hustru, Marie.
-

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 18de April 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Figge Høglund.

(Fortsat.)

En Morgen kom jeg ind i Stalden, ligesom en af Karlene var isærd med at slaae den med en Skrue-nøgle, som formodentlig var det Redskab, der laae nærmest ved Haanden. Naar Karlene fik Skjænd eller Stryg af Husbonden, var det ikke usædvanligt, at de strax derefter fore ind i Stalden, for at udøse deres Harme over de uskyldige fjirbenede Dyr der. Jeg tog strax fat paa Karlen, og dunkede ham med knyttet Næve ret eftertryffeligt. Om den Sorte forstod hvad jeg havde gjort for dens Skyld, veed jeg ikke, men da jeg kom op i Baasen til den, vendte den Hovedet hen

imod mig, og nærmede sin Snude til min Mund, som om den vilde kysse mig.

Den sled sig ofte løs fra Karlene i Gaarden, gif saa hen til Kontoret, stødte Døren dertil op med Hovedet og tittede derind, maaskee for at høre efter, om der vare komne mange Bestillinger for den Dag, og hvis dette var Tilfældet, at bede mig om at lade sig blive hjemme, og pleie sine daarlige Been. Jeg kunde imidlertid ikke altid, selv med min bedste Villie, tjene den heri; thi der gjaldt aldrig nogen Lægeattest for den.

Engang reddede den mit Liv. Jeg skulde en Dag i Begyndelsen af Marts Maaned kjøre over Isen fra Kopsken til Vidingøen; men da vi vare komne den halve Vei, standsede den Sorte pludselig, endskjøndt den syntes altid at springe med Fornøielse, naar jeg kjørte den. Jeg gav min Ven et Nap, men istedetfor at gaae fremad, strøg den et godt Stykke tilbage; jeg gav den atter et, men den vendte blot Hovedet om til den ene Side, ligesom den vilde spørge mig, om jeg virkelig var gaaet fra Forstanden.

Den havde heller ikke saa syndelig Uret heri; thi jeg havde vistnok nydt formeget i Kopskens Bertshuus.

Jeg steg imidlertid ud af Slæden, forefandt meget Vand paa Isen, og blev endelig fuldkommen forvisset om, at jeg, hvis jeg havde kjört kun nogle faae Favne længer frem, vilde have ligget i den aabne Sø med Hest og Slæde, uagtet alle Mennesker paa Kopsken

havde fortalt, at svært læssede Bøndervogne havde kjørt over Isen en Time før min Ankomst.

Jeg saae paa den Sorte, og den saae igjen paa mig.

„Seer du,“ syntes det mig at den sagde, „Ingen i Verden har saa skjellig Grund til at drukne sig, som jeg; men jeg vilde nodig drage Dig med i Fordærvelsen, endskjøndt Du vistnok kunde behøve en ganske lille Afkjøling.“

„Du har Ret,“ gjensvarede jeg, idet jeg steg ind i Slæden, „men jeg skulde jo ubetinget over til Lidingsøen, det veed Du nok . . . vælg Du nu hvilken som helst Bei Du vil, undtagen den, der fører ligesom ind i Evigheden — den korteste Bei kan undertiden være den længste.“

Den Sorte dreiede af til Benstre, aabnede en ny Bei gennem Sneen, og førte mig langsomt, men sikkert over til Lidingsøen.

„Kom nu frem med en Tvebak; thi det maa dit Liv dog kunne være værd?“ saaledes krævede den mig, da vi vare komne derover.

Jeg gav den et helt Dusin, deels af Taknemlighed og deels for at vise den, at den havde vurderet min værdige Person altfor lavt. Ofte, og endog naar jeg var ganske fastende, forekom det mig, som om den spurgte og svarede ligesaa tydeligt som et Menneske; dog alligevel med den Forskjel, at der altid var mere Tanke end Ordgyderie i hvad den sagde.

J omtrent et Aar holdt den spanske Sorte det ud.

En Aften kom den hjem, efterat den havde tillige med en anden Ulykkesbroder, selv maaskee den meest lidende og sørgende i hele Liigfølget, slæbt Sognets tunge Liigvogn til den nye Begravelses-Plads udenfor Nørre Port. Da den var bragt ind i sin Baas, strakte den strax Benene fra sig og faldt ned. Da det sidenefter var lykkedes mig, ved Hjælp af Folkene, at faae noget Halm og derover nogle Felttæpper ind under den, holdt jeg den altid saa velkomne Iwebak hen til dens Mund. Den tog fat paa den med Læberne, men kunde ikke faae den indenfor Tænderne. Da jeg havde puslet noget om min stakkels Ben, agtede jeg at gaae; men saae mig om, idetsamme jeg aabnede Stalddøren. Den spanske Sorte havde dreiet sit Hoved noget til Siden, og fulgte mig endnu med sit store sorte Die. Jeg nærmede mig til den paany, og flappede dens stivnende Hals. Diet blinkede nogle Gange mod mig med en vis fugtig Glands. Til sidst stod det for bestandig stille, og jeg bortfjernede mig med et beklemmt Hjerte, hvorvel jeg burde have glædet mig over, at dens Lidelser havde faaet en Ende.

Men mangan Aften, naar jeg tittede ind i Stalden, er det forekommet mig, at der fra den Baas, som engang var den spanske Sortes, blinkede Noget i Mørket hen imod mig; og jeg troede at kunne kjende den spanske Sortes store fugtige Dine.

Den sovende Rudst.

Johan Anderson, var Navnet paa en Karl, som en kort Tid var ansat ved vor Hærefudstæ-Anstalt. Fra hvilket Landskab han nedstammede, veed jeg ikke, og jeg troer, at han neppe nok selv vidste det. Han havde for det meste slaffet omkring i hele Sverige, og han brød næsten paa alle Dialekter.

„Har Du tidligere været i Stokholm?“ spurgte jeg ham samme Dag han kom.

„Nei!“ svarede han paa Gullandsk.

„Naa, saa skal Du vel ud og see Dig lidt om?“

„Det vilde jeg gjerne,“ svarede han paa Westgothisk.

„Her har Du nogle Skillinger til Velkomst,“ sagde jeg.

„Det skal De have Tak for, Hr. Høglund!“ yttrede den Sprogkyndige paa ægte Rospiggsk*).

Uf den Mængde Afskeds-Uttester, som han kunde fremvise, og som alle vare usædvanlig gode og anbefalende, kunde man see, at han ikke havde været længere end et eller et halvt Aar paa noget Sted, hvorvel han selv paastod, at han aldrig var blevet tjenesteledig efter sit eget Forlangende. Aarsagen til dette besynderlige Særsyn erfarede vi snart.

Johan Anderson var den ædrueligste, troeste og meest anstændige Karl, som der kunde gives. Alt hvad

*) Rospig, Indbygger af Rostagen (et Landskab i Nærheden af Stokholm).

man paalagde ham at gjøre, udrettede han stedse godt, dog vel at mærke, kun saalænge han i det Hele tog sig noget for; men han var sjelden længe ad Gangen i Virksomhed; thi naar han blot et Dieblif var overladt til sig selv, saa slumrede han strax ind. Han kastede Skylden herfor paa Himmelhvælvingen, idet han forsikkrede, at han ikke kunde see paa Solen eller Maanen uden at falde i Søvn; men han sov ligesaa godt ved Ildens Belysning, og hans Kammerater paastode, at hans Søvn, — som Ordene faldt — „mere lignede en Reisekofferts end et Menneskes“.

Ligesom hans Ansigt var et af de smukkeste, og hans Legeme et af de meest velvorne man kunde see, saaledes vakte han ei alene det smukke Kjons, men ogsaa Maleres og Billedhuggeres Opmærksomhed. Det smukke Kjon blev imidlertid snart kjed af en Kavaleer, som kun aabnede Munden for at gabe; men af Konstnerne blev han ordentlig antaget til hver Søndag, om Formiddagen, at tjene som Model for dem. Han maa vistnok have været uovertræffelig som den sovende Endymion; men da Herkules og Apollo maatte fremstilles i vaagen Tilstand, og man ikke altid kunde blive ved med Endymions Afbildning, saa blev han inden kort Tids Forløb kasseret, og viist paa Døren.

Bed enkelte Begivenheder var han alligevel altid vaagen, og deriblandt især naar hans Kammerater skulde have deres Lønning udbetalt. Sagen var nemlig, at han pleiede at laane Kammeraterne Penge, imod at faae 2 Skilling af hver 12 Skilling om Ugen, og

da han for at erholde Renten, hvilken han som andre Nagerkarle forud fratog, ikke vilde miste Kapitalen, saa passede han flittig paa ved Vønningernes Udbetaling, og vedblev at hånge paa, indtil han havde faaet hvad der tilkom ham. Saaledes havde han, naar Andre vilde blunde, Dine for syv.

Det er en Selvfølge at en Kudskebuk, som i og for sig er saa søvudyssende, ikke kunde være skiftet for denne Sysover. Han blev snart erklæret for ubrugbar, især efter den Tildragelse, som jeg nu vil berette.

Han skulde en Septemberaften kjøre for en gammel Kammerraad til et Bryllup, som blev feiret paa et Sted i Nærheden af Kongebakken. Han afhentede meget ordentlig denne Bryllupsgjæst, der boede i Clara søndre Kirkegade, og holdt ligesaa ordentlig med ham Kloffen 8 udenfor den ommeldte Bryllupsgaard. Han stod ned af Kudskebukken og aabnede Bogndøren; men da han fandt Bognens eneste Passageer sovende, og han selv bar altfor megen Agtelse for Sønnen til at ville forstyrre den hos Andre, saa tillukkede han igjen varsomt Døren, og vendte tilbage til sin Kudskebuk, for at afvente at Kammerraaden vaagnede. Hestene stode ubevægelige, ludende med Hovederne imod hinanden, som om Maaneskinnet havde en lignende Indvirkning paa dem. Sønnens milde Guddom havde med eet Ord indsluttet hele Hyrkudske-Befordringen i sin Favn.

Bognhjulenes Bulder og raabende Stemmer vækfedede omsider den sovende Kudsk. Han løftede sine Dine i Beiret og fandt, at Gaden var opfyldt af Befordrin-

ger, og hørte flere Personer skrigte til ham, at han skulde kjøre afveien.

„Hvad er det for en Stoi?“ spurgte Kammer-raaden, da han havde aabnet Vinduet og seet ud af det.

„Hvad i Herrens Navn!“ raabte en Herre i Over-fjole, som i det samme kom ud af Porten i det Huus, ved hvilken Befordringen holdt. „Er det Dem, Hr. Kammerraad, der først kommer nu?“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Regnskabsfører P. A. Andersen.

— Bogbindermester J. L. Kjær.

— Grovsmedmester G. W. Olsen.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 25de April 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schults.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 19de Marts 1868 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 49 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at det lov-
befalede Eftersyn af Selskabets Penge Effecter m. M., i
Anledning af sidste Administrationsliste, hvorved Hr.
Fabrikeier D. F. Olsen gjenvalgtes, har fundet Sted den
4de Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter,
Dhrr. Inspektør Herz, Cancelliraad Schlichtkrull og
General Paludan, samt at de i Selskabets Hoved-
bøger opførte Activer, forefandtes som anført, hvilket
findes anført i Administrationsforhandlingsprotocollen.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1867 i:

- a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Directionen for Statsgjalden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Recipisser for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer af det dansk-engelske 3 pCt. Laan med tilhørende Rentecoupons fra 31te Marts 1868, nemlig:

8 Obligationer à 250 Rfl. 2,000 Rfl.

54 — — à 100 — 5,400 —

————— 7,400 Rfl.

- c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 16,285 Rd. 22 f.
- d. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Communelaan 400 Rd.
- e. En Contrabog med Privatbanken lydende paa den deri indestaaende Sum 3,500 Rd.
- f. Den contante Kassebeholdning den 31te Decbr. 1867 udgjorde 4,660 Rd. 72 f.

2. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen Selskabets Bogholder et Gratiale af 100 Rd., der fra 1ste Januar d. A. bliver at betragte som et personligt Tillæg til hans Gage.

3. Efter Indstilling fra Administrationen bevilgede Forsamlingen, at der, paa Grund af Dyrtiden og Selskabets stadig stigende Virksomhed, gaves Selskabets 5 faste Budde hver et Gratiale af 40 Rd.

4. Et Andragende fra Børstehuusholder Jacobsens Enke om Eftergivelse af hendes Restgjæld til Selskabet

for et tidligere erholdt Laan, stor 92 Rd., fandt Forsamlingen sig ikke besejret til at indvillige.

5. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1867 udgjorde 184,658 Rd. 76 β ., hvori er indbefattet en i 1867 indkjøbt dansk-englisk 3 pCt. Obligation, stor 100 Rstl. samt Oversigten over Regnskabet for 1867 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter udgjort..... 16,650 Rd. 70 β . og samtlige Udgifter..... 15,120 — 6 — hvorefter bliver et Overskud til Formuens Forøgelse af..... 1,530 Rd. 64 β .

6. Medlemsantallet var den 31te Decbr. 1866 3,032 Tilgangen i 1867 har været:

164 nye Medlemmer	164
	<hr/>
	3,196

Afgang i Aaret:

døde	46
udmeldte	43
udslekkede	16
Pensionister døde	20
	<hr/>
	125
	<hr/>
	3,071

deraf betalende	2,909
Pensionister	157
Budde	5
	<hr/>
	3,071

7. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner til 167 Personer med	4,959 Rd. 72 β .
Gratificationer — 471 — —	6,275 —
Rentefrie Laan — 53 — —	8,000 —

691 Personer med 19,234 Rd. 72 β .

Balanceret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1867			183,128	12
hertil Overstud af Selskabets Virksomhed i 1867, fremkommet ved fra Indtægterne i 1867	16,650	70		
at drage samtlige Udgifter for samme Aar	15,120	6		
			1,530	64
Total-Formue den 31te December 1867			184,658	76

Kjøbenhavn, den 31te December 1867.

J. C. Bondrop.

C. N. Laurrup.

Status

Formue den 31te December 1867.

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Nemlig, Beholdninger den 31te December 1867.				
a. Obligationer: Rd.				
i 4 pCt. Obligationer mod Statsgjældsdirectionens Indskrivningsbeviis (Fol. 504).....	100,000.			
i dansk-engliske 3 pCt. Obligationer £ 7,400, hvoraf £ 100 er indkjøbt i 1867, sat til Værdi à 800 Rd. pr. £ 100	59,200.			
i 3 Str. Obligationer af Kjøbenhavn's Communeaa.....	400.			
	<hr/>			
	159,600	"		
b. Rentefri Udlaan:				
Paa rentefri Udlaan resterede ult. December 1866.....	15,413.			
hertil nye Udlaan i 1867	8,000.			
	<hr/>			
	23,413.			
indgaaede Afdrag i 1867.....	— 8,020.			
Rest ult. December 1867.....	15,393	"		
deraf Eiveschütz Legat 4,976 Rd.				
c. Kassebeholdning:				
Contant	8,160	72		
Intægterestancer: Rd. ß.				
Restancer for Laan	892.	22.		
— for Contingenter....	612.	78.		
	<hr/>			
	1,505	4		
	<hr/>			
			184,658	76
			<hr/>	<hr/>
			184,658	76

D. J. Olsen.

J. Em. Larsen.

Over-

over det forenede Understøttelses

med Hensyn til

Indtægt.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Halvaarlig Contingent.. 4,670 Rd. 62 ß. Hans Majestæt Kongens Gave	80	—	"	-
4,750 Rd. 62 ß.				
herfra affrevne uerholde- lige Contingenter ÷	67	—	62	-
			4,683	"
2. Ugentlige Contingenter.. 4,782 Rd. 34 ß. for Lovbøger.....	82	—	"	-
			4,864	34
3. Renter	6,061	Rd.	57	ß.
herfra Renter for Laan i Banken..... ÷	60	—	37	-
			6,001	20
4. Tilfældig Indtægt (Avance ved Indkjøb af en danst- engelsk 3 pCt. Obl. £ 100, ansat til	800	Rd.	"	ß.
indkjøbt for.....	797	—	80	-
			2	16
5. S. A. Eibeschütz Legat for 1867: til rentefri Udlaan	1,000	Rd.		
til Understøttelser	100	—		
			1,100	"
				16,650
				70
				16,650
				70

Kjøbenhavn, den 31te December 1867.

J. C. Bondroy.

C. N. Laurrup.

figt

selskabs Regnskab for 1867.

dets Virksomhed.

Udgift.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
1. Pensioner	4,959	72		
2. Gratificationer.....	6,275	"		
3. Lønninger..... 2,303 Rd. 54 ß. do. hvortil Eibeschiitz Le- gat har bidraget med 1 pCt. 86 — 42 -	2,390	"		
4. Andre Administrationsudgifter.....	702	36		
5. Ugebladets Trykning.....	745	90		
6. Afskrevne uerholdelige Restancer af Laan	47	"	15,120	6
Overskud for 1867, som oversføres til Formues Conto.....			1,530	64
			16,650	70

D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

8. Siden Generalforsamlingen i Marts Maaned forrige Aar ere 20 Pensionister døde med et Pensionssbeløb af 720 Rd.

9. Overensstemmende med Generalforsamlingens Beslutning af 21de December 1865 kan i 1868 anvendes til

Pensioner	5,200 Rd.
Gratificationer	6,300 —
	Salt... 11,500 Rd.
og til rentefri Laan	8,000 —

Administrationen foredrog derefter de i 1867 indkomne Ansøgninger og af ovennævnte Beløb bevilgede Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 21 Medlemmer til at erholde Pension à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1867 med ialt 525 Rd.

Løbe= Medl.

Nr.	fra	Alder.	Sidst.
1.	1821. Capitain Groves Enke.....	74 Aar	20 Rd.
2.	1827. Skomagermester N. P. Helsted	69 —	20 —
3.	1828. Guldsmed Røboes Datter...	63 —	20 —
4.	1829. Fuldmægtig Drebolts Enke.	66 —	20 —
5.	1831. Instrumentmager S. N. Gade	77 —	
6.	— Copist Møbrs Enke.....	67 —	20 —

Løbe- Medl.			
Nr.	fra	Alder.	Sidst.
7.	1832. Kammerraad Thorbjørnsens Enke	66	Mar 20 Rd.
8.	1832. Forhenv. Urtekræmmer G. M. Jbsen	78	— 15 —
9.	1835. Barbeer G. G. Gjede	59	— 20 —
10.	1836. Møller Wessenberg's Enke ..	76	— 20 —
11.	1837. Suedker Topfers Enke	72	— 20 —
12.	1838. Bodfermester H. P. Søborg.	74	— 20 —
13.	1839. Secretair Schiodts Enke ...	67	— 20 —
14.	1841. Rodemester K. Verches Enke.	67	— 20 —
15.	— Ovsigtbetjent P. Holms Enke	77	— 20 —
16.	1842. Hbv. Modehandlerinde G. Juul	71	— 20 —
17.	1843. Traadhandlerske Jfr. A. Wal- ther	78	— 20 —
18.	1844. Portraitmaler G. F. Chri- stensen	69	— 20 —
19.	1845. Forvalter Albrechtsens Datter	77	— 20 —
20.	1846. Skraedermester L. F. Hammond	74	— 20 —
21.	— Skomagermester Bonnesens Enke	77	— 20 —

b) Et aarligt Tillæg af 5 Rd. fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 10 ældre Pensionister med ialt 50 Rd.

Løbe- Pensj.			
Nr.	fra	Alder.	Sidst.
1.	1859. Boghandler Bech's Enke	73	Mar 25 Rd.
2.	1861. Skomager Lundmann	74	— 25 —

№.	Medl. fra	Alder.	Sidst.
3.	1862. Krigsskæffor Schalk's Enke.	72	Mar 25 Rd.
4.	— — Wilstrups Enke.	77	— 25 —
5.	— Skrædermester G. H. Bode..	76	— 25 —
6.	1863. Capitain Saabyes Enke....	81	— 30 —
7.	1864. Skomager J. C. Hæberg...	74	— 25 —
8.	— Urtekræmmer M. Schinkel..	74	— 25 —
9.	1865. Snedker J. Steinbeck.....	79	— 25 —
10.	1866. Skræder Mariagers Enke...	78	— 25 —

c) Af de om rentefrie Laan indkomne 91 Ansøgninger tilstodes 53 Medlemmer i Henhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 8,000 Rd.

d) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentantskabers Erklæringer og Indstillinger over de i 1867 indkomne 636 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenanførte 469 Medlemmer Gratificationer til Beløb ialt 6,385 Rd. nemlig:

Medlem	fra	
1816.	Blikkenslager Szybrowsky's Enke.....	20 Rd.
1817.	Capitain Grans Enke.....	20 —
1818.	Bævermester Thorlunds Enke.....	10 —
—	Skolelærer Schrøder.....	10 —
1820.	Klædehandler Melbye's Enke.....	15 —
1821.	Uhrmager Malmgreens Enke.....	15 —
—	Kunstdreier Ehlers Enke.....	20 —
1822.	Collecteur Klingenbergs Enke.....	15 —

Medlem
fra

1822.	Justitsraad Jansens Enke	10 Rd.
1823.	Glarimester Dsgevads Enke	20 —
—	Contoirchef Schüßs Enke	15 —
1824.	Pastor Smiths Enke	20 —
1825.	Skrædermester Scheels Enke	20 —
1826.	Urtekræmmer Schmidts Enke	20 —
—	Major Lengnichs Enke	20 —
—	Krigssassessor le Maires Enke	15 —
—	Snedkermester Rohleders Enke	20 —
1827.	Skomagermester Halds Enke	15 —
—	Chocoladefabrikør Byrting	20 —
—	Snedkermester Knie	20 —
—	Toldbetjent Kundbye's Enke	20 —
—	Huushovmester Pfeils Enke	20 —
—	Capitainlieutenant Rathfachs Enke	15 —
1828.	Guldsmedmester Verche's Enke	20 —
—	Toihuuslieutenant Carlsons Enke	20 —
—	Urtekræmmer Morchs Enke	10 —
1829.	Forhenv. Hoboist Stockmars Enke	15 —
—	Snedkermester Knudsens Enke	15 —
—	Blikkenslager Jrgens Enke	15 —
—	Guldsmed H. Otto	20 —
—	Tømmermester Benche's Enke	15 —
—	Finantsbud Jensens Enke	20 —
—	Viinhandler J. D. Mork	10 —
1830.	Strompevæver Tommerup	15 —
—	Bogbinder Bergmanns Datter, Caroline	20 —

Medlem
fra

1830.	Uhrmager G. Christensens Enke.....	10 Rd.
—	Klædehandler Henningsen	20 —
—	Fuldmægtig Mørcks Enke.....	20 —
—	Justeermester Bechs Enke.....	20 —
1831.	Politibetjent Breunings Enke.....	20 —
—	Skolelærer Jensens Enke	20 —
—	Hattemager Madsens Enke	15 —
—	Skolelærer Martens Enke	20 —
—	Toldassistent Haasfells Enke.....	20 —
—	Farver Bangs Enke.....	20 —
—	Inspecteur Hansens Enke.....	20 —
—	Mestersvend Petersens Enke	15 —
1832.	Artefræmmer Hellefens Enke.....	20 —
—	Boefens Enke.....	20 —
—	Smedemester Helverschou.....	20 —
—	Kassierer Dalbergs Enke	20 —
—	Grosserer J. Mollers Enke.....	15 —
—	Smedemester Junchers Enke.....	10 —
—	Forchenv. Musiklærer J. Dütsch	15 —
—	Sadelmagermester Thorball's Enke.....	20 —
1833.	Fouterminalmager Sators Enke	20 —
—	Deconom Blytmanns Enke.....	15 —
—	Bogbinder D. Kreiser.....	15 —
—	Skrædermester Mollers Enke.....	15 —
—	Klædehandler H. W. Dinesen.....	20 —
—	Sadelmager P. G. Dinesen	10 —
—	Muurmester Erichsens Enke.....	10 —

Medlem
 fra

1833.	Hoboist Tappers Enke.....	20 Rd.
—	Kunstdreier Martini.....	15 —
—	Malermester H. C. Bergs Enke.....	20 —
1834.	Solopop Høyruvs Enke.....	10 —
—	Sværdseger Meyers Datter.....	20 —
—	Institutbestyrer Mølholms Enke.....	20 —
—	Skibscapitain Møllers Enke.....	20 —
—	Pastor Kjeldbergs Enke.....	15 —
—	Justitsraad Beldrings Datter.....	20 —
—	Skrædermester Kroll.....	20 —
—	Hoteleier Kroll's Enke.....	15 —
—	Overcommandeersergeant Ifers Enke....	15 —
1835.	Krigsraad Fos's Enke.....	20 —
—	Handskemager Modell.....	20 —
—	Typograph Bengens Enke.....	10 —
—	Snedkermester Gundersen.....	20 —
—	Urtekræmmer Nissons Enke.....	15 —
—	Inspecteur Lunds Datter.....	20 —
—	Forhenv. Sukkermester Borgens Enke ..	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke.....	15 —
—	Forhenv. Chorsanger Belt.....	15 —
—	Rgl. Laqvai Franks Enke.....	20 —
—	Smedemester Behrens Enke.....	10 —
—	Skrædermester Reimann.....	10 —
1836.	Fuldmægtig Mulvads Enke.....	10 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke.....	10 —
—	Skrædermester J. G. Müllers Enke....	15 —

Medlem
fra

1836.	Cancelliraad Sahls Datter	15 Rd.
—	Fyrbøder Nielsens Enke	15 —
—	Skomagermester G. F. Schmidt	15 —
—	Forchenv. Boghandler Jensen	20 —
—	Cancellist Boigts Enke	20 —
—	Skomager Olsens Enke	20 —
—	Skrædermester Bjørnelunds Enke	15 —
—	Opsigtsbetjent Davidsens Enke	10 —
1837.	Forchenv. Skolelærer G. Topp	10 —
—	Forchenv. Urtekræmmer Gjerløv	15 —
—	Theatercontrolleur Benzen	15 —
—	Politibetjent Amundsens Enke	20 —
—	Skomagermester G. Nielsen	10 —
—	Politibetjent Wilstrups Enke	15 —
—	Fuldmægtig Sebbelows Enke	15 —
—	Skipper Dohns Enke	20 —
—	Skrædermester Kollings Enke	10 —
—	Kleinsmedmester Brodersens Enke	15 —
—	Skomagermester Johansens Enke	15 —
—	Overkrigscommisair Brochs Enke	20 —
—	Inspecteur Schleisners Enke	20 —
—	Skomagermester H. Petersens Enke	15 —
—	Bud Nielsens Enke	15 —
—	Hofboghandler Beckens Datter	15 —
—	Bødkermester N. P. Nielsen	15 —
—	Skrædermester Mørcks Enke	15 —
—	Skibscapitain Riolners Datter	20 —

Medlem
fra

1837.	Smedemester Jøgersens Enke	10 Rd.
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke	10 —
—	Lakai Hausens Enke	10 —
1838.	Sagførerfuldmægtig Lunds Enke.	10 —
—	Musiklærer Dahls Enke.	15 —
—	Destillateur Nielsens Enke	10 —
—	Urtekræmmer L. Nielsen	10 —
—	Toldassistent Wichmanns Enke	20 —
—	Bødkermester Søbørg.	20 —
—	Klædehandler Hechscher	20 —
—	Forhenv. Porcellainshandler B. J. Hech- schers Enke	20 —
—	Spisevært Stielers Enke.	15 —
—	Raalemagermester Klercke's Enke.	10 —
—	Bærtshuusholder Beholdt	10 —
—	Guldsmedmester Fjeldstedts Enke	15 —
—	Skrædermester Schulz	20 —
—	Graver Andersens Enke.	15 —
—	Skomagermester Roed.	15 —
1839.	Skipper Lütens Enke.	20 —
—	Forhenv. Postbud Nielsens Enke	15 —
—	Kunstdreier Jørgensens Enke	10 —
—	Instrumentmager Birch's Enke	15 —
—	Urtekræmmer Kierrungaards Datter	20 —
—	Smedemester L. Mikkelsen.	15 —
—	Skrædermester Staal	10 —
—	Musiklærer P. Møllers Enke	20 —

Medlem
fra

1839.	Toldassistent Baggers Enke	20 Rd.
—	Skomager N. Frydendal	15 —
—	Toldcontrolleur Egtveds Enke	15 —
—	Møller Linds Enke	15 —
—	Forhenv. Urtekræmmer Grouleff	20 —
—	Quarantaineofficiant Brieghel	20 —
—	Mæglerfuldmægtig Gundels Enke	20 —
—	Skrædermester Ferckners Enke	10 —
—	Uhrmager Hinge's Enke	10 —
—	Skomagermester Kollerup	15 —
—	Skipper Banke	10 —
—	Fyrværker Hæsberg	10 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	20 —
—	Postbud Rittmeyers Enke	15 —
—	Bogbinder Timmermann	10 —
—	Naalemager Heckschers Enke	10 —
—	Gjæstgiver Meyers Enke	10 —
—	Skomagermester Jørgensens Enke	10 —
—	— Andresens Enke	15 —
—	Handelsgartner Grimmensteins Enke	15 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	15 —
—	Institutbestyrerinde J. Bottger	10 —
1841.	Forhenv. Gjæstgiver Skougaard	15 —
—	Portner Stahl's Enke	10 —
—	Skrædermester Jørgensen	15 —
—	— Sommerfeldts Datter	20 —
—	Barvskmager Madsen	15 —

Medlem
fra

1841.	Parykmager P. Honoré.....	10 Rd.
—	Høker H. G. Tost	10 —
—	Knapmager Casse's Enke	10 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter.....	15 —
—	Ekstrastriver Plougs Datter.....	15 —
—	Musiklærer Braunsteins Enke	20 —
—	Formand Nielsens Enke	10 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke.....	10 —
—	Landbruger Mathiesens Datter.....	10 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke.....	10 —
—	Formand Larsens Enke	15 —
—	Skrædermester Müller's Enke	20 —
—	— M. S. Børens.....	10 —
—	Ankersmed Caspersens Datter	15 —
—	Skolelærer Jørgensens Enke	10 —
—	Regnskabsfører Gerners Enke	15 —
—	Forhenv. Nagelsmed Lunds Enke	10 —
—	Malermester Bengens Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder P. Bjerups Enke	15 —
—	Meelhandler Boldts Enke.....	15 —
—	Olhandler Jochumsens Datter	20 —
—	Commandeersergeant Dauthes Enke....	10 —
—	Uhrmager Larsens Enke.....	10 —
—	Høker L. Petersen	10 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke	20 —
—	Copist Balsgaards Enke	20 —
—	Skrædermester Døgelbergs Enke	15 —

Medlem

fra

1842.	Procurator Baggens Datter.....	15 Rd.
—	Fuldmægtig Møllers Enke	15 —
—	Palaisforvalter Olsens Enke.....	15 —
—	Skræder Reimanns Datter	10 —
—	Conditor Goldings forladte Hustru.....	10 —
—	Høker Jensens Enke.....	10 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke.....	15 —
—	Guldsmed Schmidts Datter	10 —
—	Slagtermester Hendriksen	20 —
—	Klædefabrikør Otto's Datter	15 —
—	Kunstdreier Kleine's Enke	15 —
—	Skrædermester Deichmanns Enke	15 —
—	Høker Birchs Enke.....	10 —
—	Skibscapitain Humbles Enke.....	20 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke.....	10 —
—	Muursvend Reimers	15 —
—	Tobakksfabrikør Hansens Enke	10 —
—	Quarteermester Bogels Enke	10 —
1843.	Politibetjent Grove's Enke	15 —
—	Conditor Higs Enke	20 —
—	Barbeer Greens Enke	10 —
—	Kleinsmed Sivertsens Enke	15 —
—	Bøsssemager Wengs Enke	20 —
—	Meelhandler Møllers Enke	10 —
—	Forchenv. Værerinde, Jomfru Bolchou... ..	15 —
—	Skrædermester Lunds Enke	15 —
—	Skomager Hendrichsens Enke	15 —

Medlem
fra

1843.	Auctionsholder Holms Enke	15 Rd.
—	Blikkenslager Hammers Enke.....	10 —
—	Malermester Meyer	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Datter....	10 —
—	Toldassistent Møllers Datter	15 —
—	Toisfabrikør J. Walz's Enke.....	15 —
—	Stomagemester Rybergs Enke.....	10 —
—	Hyrekudst Besterkou's Enke	15 —
—	Batfabrikør Spelty	15 —
—	Skriftstøber Gercke's Enke.....	10 —
—	Fuldmægtig Borchs Enke	15 —
—	Høker Nielsens Enke	10 —
—	Lieutenant A. Lunds Enke	15 —
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke.....	10 —
—	Forhenv. Tobaksfabrikør Bresta	15 —
—	Fiskebløder Nyholms Enke	10 —
—	Skædersvend Ahns Enke	10 —
—	Kaffjetmager J. F. Sander.....	10 —
—	Secretair Strandgaards Enke	20 —
—	Muurmester Møllers Enke	15 —
—	Bogbinder H. P. Paulsen	10 —
—	Slagter Petersens Enke	10 —
1844.	Pensionist i Søetaten Wiegers Enke ...	15 —
—	Malermester Baruels Enke	10 —
—	Sadelknekt Nielsens Datter.....	20 —
—	Toldassistent Munderspæck's Enke	15 —
—	Coffardicapitain Carlsens Datter	15 —

Medlem

fra

1844. Arbeidsmand Nims Enke	15 Rd.
— Horhegler Jacobsens Enke	15 —
— Skræder Damberg's Enke	10 —
— Politibetjent Lassens Enke	15 —
— Snekker Langes Datter	10 —
— Bodkermester Lange's Enke	15 —
— Kammerraad Mørck's Datter	15 —
— Fuldmægtig Lynge's Datter	20 —
— Olhandler Johansens Enke	10 —
— Smedemester Andersens Datter	15 —
— Toldcontrolleur Steenberg's Enke	15 —
— Muurmester Slangerus's Enke	10 —
— Stadsmægler d'Andrade's Datter	15 —
— Skibstømmermand Petersens Enke	15 —
— Høker Nielsens Enke	15 —
— Skrædersvend H. Nielsen	15 —
— Skomagersvend J. W. Petersen	10 —
— Toldassistent Hassels Enke	20 —
— Arbeidsmand Lynge's Datter	15 —
— Politivagtmester Andersens Enke	10 —
— Fuldmægtig Krauses Enke	10 —
— Barbeer Jensens Enke	15 —
— Skibscapitain Simonsens Datter	15 —
— Jernhandler Clausens Enke	10 —
— Skomagermester Beckmann	10 —
— Guldsmedmester Westrup	10 —
— Meelhandler A. Sørensen	10 —

Meblem
 fra

1845.	Hattemagersvend G. V. Bruun.....	10 Rd.
—	Dreiermester Haasferts Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Olsen.....	15 —
—	— Hansen	15 —
—	Tomfru H. Phister.....	10 —
—	— G. Phister.....	10 —
—	Skræder Jacobsens Datter	10 —
—	Fuldmægtig Schrøders Enke.....	15 —
—	Bærtshuusholder Dinesens Enke	10 —
—	Bud Lindes Datter	15 —
—	Tomfru Gabe.....	15 —
—	Muursvend Mortensens Enke	10 —
—	Major Rohweders Datter	20 —
—	Politibetjent Edelsteens Enke	15 —
—	Capelbud Mogensens Enke.....	15 —
—	Rodemester Bugges Enke	15 —
—	Skomagersvend G. N. Helsted.....	10 —
—	Skrædermester Kochs Datter	15 —
—	Sadelmager Blacks Enke	10 —
—	Snedkermester Bryngers Datter	15 —
—	Skibscapitain Johnsens Enke.....	15 —
—	Tæptemager Høblings Enke.....	15 —
—	Fiskehandler H. Clausen	15 —
—	Fuldmægtig Ronnovs Enke.....	15 —
—	Porcellainshandler Christensens Enke ...	10 —
—	Toldassistent Jbsens Enke.....	10 —
—	Jernstøber Muncfs Enke.....	15 —

Medlem
fra

1845.	Gymnastiflærer Benzens Enke	15 Rd.
—	Dyrlæge Hølpers Enke	10 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	10 —
—	Copist Orlamundts Datter	10 —
—	Skrædermester N. D. Hjorth	10 —
—	Bogtrykfersvend Hansens Enke	10 —
—	Skomagermester H. C. Nielsens Enke	10 —
1846.	Forhøiv. Hoboist Harnach	10 —
—	Havnecontrolleur Brodersens Datter	20 —
—	Skomager Mandrup's Enke	10 —
—	Toldassistent Truelsens Datter	10 —
—	Skrædermester Riffners Enke	10 —
—	Styrmand Fischers Datter	15 —
—	Hospitalsportner Jeppesens Enke	10 —
—	Skrædermester Neumanns Enke	10 —
—	Smedemester Heichelmanns Datter	20 —
—	Bodfermester Christensens Enke	10 —
—	Cigarfabrikør Holms Enke	10 —
—	Contoirist Rosfings Enke	10 —
—	Contoirist Ahrensens Enke	10 —
—	Pottfabrikant Lindqvists Enke	20 —
—	Billedhugger Otto's forladte Hustru	15 —
—	Hjrekudst Fristrups Enke	15 —
—	Skomagermester J. Michaelsen	10 —
—	Dreiersvend Faust	15 —
—	Malermester Witts Enke	10 —
—	Robbersmed Ringbergs Datter	10 —

Medlem
fra

1846.	Beiconducteur Præsteruds Enke	10 Rd.
—	Guldsmed Lundbergs Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Andersens Enke	10 —
—	Musiklærer Mollers Enke	10 —
—	Skræder Lange's Enke	15 —
—	Malermester Holms Enke	10 —
—	Politibetjent Fischers Enke	10 —
—	Madame Rasmussen, senere gift med Sko- mager Riis.	10 —
—	Høker C. Mortensen.	10 —
1847.	Toldassistent Jacobsens Enke	10 —
—	Meubelhandler Kobans Enke	10 —
—	Capitain Meincke's Datter M.	15 —
—	Bud Fibickers Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Petersens Enke	10 —
—	Forhenv. Hoboist Thomsen	10 —
—	Overgymnasitklærer Reinwalts Enke.	15 —
—	Qvarteermand Enemarks Enke	10 —
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter.	15 —
—	Toldassistent M. Larsens Enke.	15 —
—	Skolebestyrerinde Tomfru Bjerregaard ..	15 —
—	Skomager Niehels Enke.	10 —
—	Styrmand Hougaards Datter	10 —
—	Urtekræmmer Ellingsens Enke	10 —
—	Snedkersvend Ravn's Enke	10 —
—	Skræderfrimester F. C. Lunds Enke ...	10 —
—	Dpsynsmand Nielsens Enke	10 —

Medlem
fra

1847.	Bogtrykker Brynnichs Datter.....	15 Rd.
—	Skomagermester Berg	10 —
—	Kammagermester J. C. Haastrup	10 —
—	Damestræderinde Jomfru M. Lund.....	15 —
—	— — H. Lund.....	15 —
1848.	Skolelærer Müllers Datter.....	15 —
—	Strædermester P. Bergenholts Enke... ..	15 —
—	Toldassistent Kammands Enke	20 —
—	— — Bayers Enke	15 —
—	Maalemager C. Bjorns Enke	10 —
—	Snedker Gasmeyers Datter	15 —
—	Bagermester Herolds Enke.....	10 —
—	Snedker Meyers Enke.....	10 —
—	Baremægler Thannings Enke	10 —
—	Kunstdreier P. C. Bang.....	10 —
1849.	Ovsigtbetjent Christensens Enke	10 —
—	Skolelærer Hersoms Enke	10 —
—	Glarimester Gabes Datter	10 —
—	Jsenkræmmer Schoulunds Datter.....	15 —
—	Materialskudst Hansens Enke	10 —
—	Bævermester Krusemark	10 —
—	Modelsnedker Madsens Enke.....	10 —
—	Skolelærer Engells Enke.....	10 —
—	Urtekræmmer Heinrichsens Datter	10 —
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter.....	10 —
—	Klokker Borups Enke.....	10 —
—	Skomagermester Reimer.....	10 —

Medlem
fra

1850.	Cand. chir. Byrtings Enke	15 Rd.
—	Dreiermester Redke	10 —
—	Dugmager Verhagens Enke	15 —
—	Ekrædermester Gursø	10 —
—	Forvalter Nielsens Enke	10 —
—	Loimager Steffsens Enke	10 —
—	Ekomager Weidemanns Datter	10 —
—	Brændehandler Nielsens Enke	10 —
—	Forhenv. Bægter J. Laurzen	10 —
—	Kattuntrykker Würck's Datter	10 —
—	Gjorttermester Mossins Enke	10 —
—	Glashandler Hansens Enke	15 —
—	Dugmagersvend Gottsch's Enke	10 —
—	Snedker Langes Enke	15 —
—	Sergeant Stovrings Datter	15 —
—	Guldsmed Kabels Enke	10 —
—	Magasinforvalter Høgelunds Enke	10 —
—	Kjobmand Langreuthers Enke	20 —
—	Høker Nielsen	15 —
—	Bundtmager Rahrs Enke	10 —
—	Ekomager Gormsen	10 —
—	Meelhandler Olsens Enke	10 —
—	Ekomager J. Lassens Enke	10 —
1851.	Chorsanger Hübners Enke	15 —
—	Obersål. Wests Datter	10 —
—	Capitain Heltbergs Datter	10 —
—	Theatercontrolleur Bendevig's Datter ...	10 —

Medlem
fra

1851.	Skomager Dinesens Enke.....	10 Rd.
—	Lommermand Mollers Enke.....	10 —
—	Dentist Mollers Enke.....	10 —
—	Kjøbmand Muzholdts Datter.....	10 —
—	Fuldmægtig Hjorths Datter.....	10 —
—	Skrædermester Sorensens Enke.....	10 —
—	Porcellainshandler Poulsens Datter....	10 —
—	Glarimester Maders Enke.....	10 —
—	Smedemester D. Larsens Enke.....	10 —
1852.	Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter.....	15 —
—	Reebslagersvend Jensens Enke.....	15 —
—	Gymnastiklærer Gros's Enke.....	15 —
—	Capitain Holsts Datter.....	10 —
—	Oberst Falkenberg's Datter.....	10 —
—	Skomager Rasmussens Enke.....	10 —
—	Skibscapitain Ludvigsens Enke.....	15 —
—	Controlleur Nielsens Enke.....	10 —
—	Uhrhandler Webers Datter.....	20 —
—	Slagtermester Rasmussen.....	15 —
—	Høker Albrechtsens Enke.....	15 —
—	Bærtshuusholder Ronholdts Enke.....	10 —
—	Handskemagersvend E. Steffensen.....	10 —
—	Bad Ewalds Enke.....	10 —
—	Skomager Zwickly.....	10 —
1853.	Amtschirurg Myhes Enke.....	15 —
—	Bedemand Roths Datter.....	15 —
—	Skomagermester P. Christiansen.....	10 —

Medlem
fra

1853.	Penf. Soldassistent J. L. Olsen	10 Rd.
—	Urtekræmmer Schyums Datter	10 —
—	Kjobmand Romers Datter	10 —
—	Bagermester Petersens Datter	10 —
1854.	Snedkermester Fuglebergs Enke	15 —
—	Fyrbøder Nielsens Datter	10 —
—	Soldassistent Creutzburgs Datter	10 —
—	Skomagermester G. E. Jensen	10 —
—	Sadelmager Poulsens Datter	10 —
—	Faktor Rosenbergs Datter	10 —
—	Capitain Niissens Datter F.	15 —
—	— — — — — J. G.	15 —
—	Glashandler Melgers Datter	10 —
—	Klædefabrikør Schmidts Datter	10 —
1855.	Mægler Synckenbergs Datter, Madame Müller	20 —
—	Skomager Nordss Enke	10 —
—	Modehandlerinde, Jomfru N. N. Si- vertsen	10 —
—	Ritmester Rahtfreds Datter	10 —
—	Skomager Lundqvists Enke	10 —
—	Bærtshuusholder Meiers Enke	10 —
1856.	Skibscapitain Jaaborgs Enke	10 —
—	Ijenkræmmer Kleins Datter G. E.	15 —
—	Rettsvidne G. W. Grundtvig	10 —
—	Commandeur Tuzens Datter W. A.	10 —
—	Overchirurg Galstrups Datter	10 —

Medlem
fra

1857. Skomager Pihlgrens Datter.....	10 Rd.
— Skræddermester S. Nielsen.....	10 —
1859. Maler Lassens Enke.....	10 —
— Cancelliraad Neves Datter P.	10 —
1860. Krigsassessor, Bogholder Primons Dat- ter D.....	10 —
— Glarmester Gabes Datter.....	10 —
— Baadsmand Andersens Enke.....	10 —

8. Forsamlingen vedtog, at det uerholdelige Contingent for 14 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 47 Rd. 90 β . og Bedkommende udflettes af Selskabet.

9. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsenter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet heraf vil nærmere blive bekendtgjort.

10. Derefter optoges 47 nye Medlemmer, hvis Navne have været indrykkede i Ugebladet Nr. 1 til 12 i 1868.

11. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Fortegnelse over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testamente af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802..... 5,062 Rd. 22 β .

- Aar 1807. Student Grelles Legat. . . . 1,100 Rd. » §.
 — 1827. Enkefrue Charlotte Amalie
 Boncke's Legat. 2,000 — » -
 — 1829. Caroline-Legatet, stiftet af
 en Deel af Selskabets Med-
 lemmer i Anledning af Hds.
 Kgl. Hoighed Arveprindsesse
 Carolines Formæling den
 1ste August 1829 2,500 — » -
 — 1830. Enkefrue, Etatsraadinde Ko-
 foeds Legat 500 — » -
 — 1853. Silke-, Ulden- og Værreds-
 handler J. H. Lunds Legat,
 efter Testamente af 16de
 April 1851 1,386 — 51 -
 Desuden udenfor Fondsbeholdningen:
- Aar 1856. Justitsraad Gibeschüh's Legater, efter Testa-
 mente af 20de Juni 1853:
a. til Understøttelser. 100 Rd. }	} aarlig.
b. til rentefrie Laan. . 1,000 —	
- 1863. Grosserer W. P. Heymanns Legat, Renten
 af 200 Rd. aarlig.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
 den 14de April 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Den sovende Rudsk.

(Fortsat.)

„Javist, bedste Notarius . . . jeg kom først nu . . . Brudeparret har dog vel ikke ventet forlænge paa mig jeg skal jo være Brudens Forlover; det veed De vel? men Klokken kan ikke være mange Minuter over 8 Vær saa god, Hr. Notarius, at hjælpe mig at faae Bogndøren op“

„Ikke over 8?“ gjentog Notarius'en forbauset; „den er jo over 12 Midnat man har ventet en heel Time paa Kammerraaden; men da“

„Er Herren af Lave!“ afbrød Kammerraaden ham, „siger Herren at Klokken er 12 Midnat?“

„Ja, vistnok Kammerraaden seer jo, at Gjesterne ere isærd med at gaae, og at Bognene holde her, for at hente dem, som skulle kjøre.“

Kammerraaden slog sig for Panden, og styrtede ud af Bognen.

„Det var da som F n!“ raabte Kammerraaden aldeles ude af sig selv. „See, jeg kom til at slumre lidt, og Man har vel endogsaa spiiist til Aften?“

„For en Time siden,“ meddeelte Notarius'en; — „det var et rigtig pragtfuldt Maaltid, maa jeg have den Ære at fortælle Dem.“

„Hør, Du Klodrian! Du Døsmer og Fæ!“ skreg Kammerraaden, vendende sig imod Rudsk'en, „hvorfor

har Din Slyngel ikke vækket mig? hvad har Du taget Dig for hele denne Tid?"

"Jeg har ogsaa sovet en lille Smule," var Johan Andersons Svar.

"Jeg skal lære Dig at sove, Du Døgenigt!" brølede Kammerraaden, og begyndte at prygle løs paa vor Snysover med sit Spanskrør; men da han snart selv blev Gjenstand for de Omkringstaaendes Morsskab, og han desuden var uvant med endog den ringeste Anstrængelse, maatte han skamsfuld, aldeles udmattet og ovenikjøbet sulten, frybe tilbage i Bognen, føre hjem og lade sig nøie med noget Smørrebrød og et Glas Dloft.

Efter denne Bedrift kom Johan Anderson ikke oftere til at bestige Bukken. Hans Tjeneste blev ham opsagt, og Alle ansaae ham for et aldeles fortabt Menneſke. Men hvormeget han end sov, saa sov han sig dog Lykken til — han havde nemlig været saa heldig at vinde en Favnamaalerens Hjerter.

"Jeg vil hellere tage en Mand som sover formeget, end en, der vaager formeget," erklærede bemeldte Enke til mig; "thi han holder sig i det mindste hjemme, og ødelægger ikke det Lidet jeg har."

Det Lidet, hun havde, beløb sig dog til 12,000 Rigsdaler; men hvorledes Johan Anderson havde faaet Nys om dette, veed jeg ikke; thi hverken jeg eller nogen Anden i vort Nabolag vidste tidligere noget herom. Men naar han var vaagen, saa var han det tilgavn.

Jeg var med ved Brylluppet som Brudgommens Forlover. Imens Hoitiden gif for sig, holdt han sig saa temmelig vaagen, og var tillige saa oprømt, at han tilbød mig at vise mig en Tjeneste, naar jeg engang skulde trænge dertil. Efter nogle Aars Forlob havde han fordoblet sin Kones Medgift ved et heldigt Huusfjeb, og formodentlig tillige ved at aagre.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Politibetjent A. G. Bertelsen.

Hansine Laurine Brynigholts, Datter af Høker
Brynigholts.

Laura Larsen, Datter af Toisfabrikant Larsen.

Hr. Fotograf C. F. Lønborg.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 2^{den} Mai 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Den sovende Kudsk.

(Fortsat.)

Da jeg engang var i Forlegenhed for Penge og erindrede hans Lofte, besøgte jeg ham, og bad ham om at laane mig 50 Rigsdaler.

„Nei!“ svarede han, og begyndte at gabe og at strække sig.

Uergerlig, deels over hans Bægning og deels over at et Menneſke, der af Naturen havde ſaa let ved at gabe, vilde tage Kunſten til Hjælp hertil, tog jeg ſtrag min Hat og gif.

„Skal det allerede være, gode Hr. Høglund?“ raabte han efter mig paa Trappen.

„Naa, hvad vil De?“ spurgte jeg, og vendte mig om.

„Bær blot ikke vred paa mig,“ bad han, med Haanden bagved det ene Dre.

„Na nei!“ forsikkrede jeg; „men laan mig i det mindste 20 Rigsdaler?“

„Nei!“ svarede han.

Han gav mig ikke en eneste Dre, og jeg gav ham en god Dag.

Theodor Sandstrøm*).

(Oversat.)

Den saavel fra Hovedets som fra Hjertets Side meest udmærkede af alle mine Skolekammerater, var Theodor Sandstrøm. Naturen havde slaaet rigtig stort paa, da den skabte ham. Den lyseste Forstand og det ædleste Hjerte, var bleven omfattet af en kraftfuld og smuk Glabning. Hvorledes man kunde see ham, og ikke blive indtaget i ham, begriber jeg ligesaalidt, som

*) Theodor Sandstrøm var almindelig bekjendt som en af sin Tids meest talentfulde, retskafne og frisinde Publicist; han døde 1854 som Intendant for det store Baisenhuus i Stokholm.

at man ikke maatte beundre ham, naar man lærte ham nøiere at kjende. Hans Bryst var vel ikke frit for Had, og dertil et glødende Had; men dette var alene rettet imod Last, Bold og Undertrykkelse.

Da jeg blev Bogholder hos en Hærekudst, traf mange af mine forrige Kammerater sig tilbage fra mig; men Sandstrøm blev uforandret. Han var ofte hos mig paa Contoiret, og mange Timer tilbragtes med behagelig Skjemt. Han var lige uovertræffelig i Alvor, naar det gjaldt, som han kunde være det i Spøg, og jeg har aldrig seet Nogen lee saa hjertelig og saa smukt, som han.

Jøvrigt beviste han mig mange Tjenester; thi at tjene Andre, især den Svagere og Undertrykte, var hans Hovedelement. Han forskaffede min Moder en Pension, og mig Arbeide ved Reenskrivning, og betalte altid herfor dobbelt saameget, som alle Andre. Da jeg snart mærkede, at han tog formeget hertil af sin egen, temmelig ringe Kasse, vægrede jeg mig ved at modtage mere end hvad Andre gave. Men see, da blev han varm, og varm kunde han blive tilbunds; thi stærk Hede er alle stærke Flammers Hovedegenskab. Han slog med knyttet Næve i Bordet, og bad mig om enten at gjøre som han vilde det, eller ogsaa at gaae Pokker i Bold.

En Vintermorgenstund kom han hen til mig.

„Høglund! har Du en rigtig daarlig Kane?“
spurgte han.

„Jovel! og Du skal ikke komme til at blive tvivlraadig i Dit Balg.

„Og en ligesaa elendig Hest?“

„Bær saa god at see,“ sagde jeg, og førte ham ind i Stalden.

„Fy for Pokker, hvilke Kralliker!“ bemærkede han med god Grund. „Kun Mennesket kan udfinde Pinsler, som selv Tigrene vilde undsee sig ved; men jeg behøver alligevel et Pragteemplar.“

„Ja, hvad siger Du om den spanske Sorte?“ spurgte jeg (thi den levede endnu dengang).

„Den seer saamen ligesaa ussel ud som de andre; men den løber dog bedst. Den spanske Sorte skal gjøre Opfigt idag hav den Hurtigløber istand præcise Klokken 12 vil Du kjøre med, saa indbyder jeg Dig først til et brillant Kanepartie, og derefter til et meget fint Middagsmaaltid.“

Paa Slaget Tolv kom han igjen, og bragte en lille Pakke med sig, som han lagde ned i Slæden, der unægtelig var den fletteste, som vi havde. Derefter indtog vi vore Pladser, førte gennem alle de Sidegader, som vi kunde, og gjorde først Holdt ved Nørreport. Sandstrøm stod ud af Slæden, udfoldede et Kanenæt, som var blevet guult af Alderdom og i det Hele temmelig ilde medtaget, og desuden et Par smaae Granduske. Nættet bredte han ud over den spanske Sorte, og ved hver Skyklap fæstede han en Duff saaledes, at de hængte ned, hver paa sin Side, som tvende Haartjavsse.

„Vil Du agere Sakai for mig idag?“ spurgte han derpaa.

„For Dig? ja gjerne!“ svarede jeg, og lod ham pynte min Hat med en uhyre bred Guldgalon, der var gammel og forslidt, og som vistnok var laant fra en eller anden Theatergarderobe.

Saaledes udrustede fjørte vi med vor Eskvipe ad Beien til Staldmestergaarden.

Det var en herlig Vinterdag. Brunsvigen, som var bedækket med Snee og blev belyst af Solen, prunkede med en blendende Glands, og Skovene ved dens Bredder, der vare ligesom candiserede, tindrede af alle Lysets Farvebrydninger. Det var et Hav af Solv, med Bredder og Lunde af Diamanter; det var som om Naturen den Dag vilde vise, at den kunde være ligesaa smuk om Vinteren, som om Sommeren, ligesaa herlig i Døden, som i Livet.

Den store glimrende Jisbane vrirlede af Kaner og Slæder. Jeg gjenkjendte flere af Stokholms Notabiliteter, og iblandt dem saae jeg ogsaa for første Gang Overdirector Norling, som var Skaber af Veterinær-væsenet i vort Land, og som altid satte Liv i Hovedstadens meest storartede Vinterførsøielser.

Vor kostelige Eskvipe blev modtaget med en almindelig Skoggerlatter, som paafulgtes af Haandklap fra alle Kanter. Jeg følte mig noget generet af en Hylдинг, som heelt og holden tilfaldt vor Eskvipe, og kun var lidet smigrende for dem, der fjørte i den.

„Sæt Du kun Din Næse lidt i Beiret, Høglund! Du behøver slet ikke at lade træde paa Dig, om Du

end ikke indtager nogen høi Stilling i Livet!" sagde Sandstrøm opfordrende til mig.

"Hvad er egentlig Meningen af alt dette?" spurgte jeg.

"See hist henne!" svarede Sandstrøm, „der komme Dagens Helte, Diplomaternes store Kanepartie Gjenkjender Du ikke den hellige Alliances Repræsentanter paa det fine Smil og de lurende Blik, paa Smældenes og Bjældernes harmoniske Klang?"

I det samme kjørte virkelig ogsaa et større Kanepartie, det stadseligste man kunde see, ind paa Jisbanen. Alle de, som befandt sig paa denne, kjørte til Siderne, og overlode Jismarken aldeles tom til det diplomatiske Corps.

Først kom Rusland, siden Britannien, Frankrig, Østerrig, Preussen og Spanien, m. Fl. Det er unødvendigt at skildre Diplomaternes og Slædernes Elegance, eller Damernes og Hestenes Skjønhed; hverken før eller senere har jeg seet Noget, som kunde sammenlignes dermed i Kostbarhed og Pragt.

Det stolte Kanepartie havde snart gjort een Tour omkring Banen, og skulde til at begynde paa den Anden, da Sandstrøm, som lurede efter en Leilighed naar der blev et større Rum imellem Rusland og England, svingede med vor Slæde ind imellem disse to Stor-Magter, saa at vi, inden jeg vidste et Ord deraf, befandt os med i Rækken, og udgjorde saaledes den anden Ekvipage i Ordenen.

„Kjør ud af Banen!“ tilraabte os en af Betjentene fra den foran kjørende russiske Kane.

„Dobra russki, dobra Borusski!“ svarede Sandstrøm, idet han paatog sig en fornem Maneer at holde de grove Lædertømmer paa og at svinge Hestehaars-Svøben over sit Hoved.

„Kjør ud af Banen!“ gjentog den engelske Kudst, som kjørte bag efter os.

„Yes, yes, yes, yes! god dam!“ svarede Sandstrøm, uden dog at forandre Kjørslen.

Luften blev opfyldt af Lattersalver og Hurraraab fra den langstrækkende, sneedækte Tilskuerplads.

„Hold Dig brav, Du Sorte!“ raabte Sandstrøm, „Du har ikke nodig at skamme Dig for Dine gamle Staldbrødre Rettet, som Du har paa, hører til Prindsesse Albertines Stald, og Naturen selv har lavet Dine Grantoppe.“

Den spanske Sorte, som maaskee følte sig oplivet ved Grindringen om bedre Dage, lagde en forbausende Hurtighed for Dagen. Den trodsede alle Englands Bestræbelser for at kjøre omkring den, og fulgte Rusland lige i Hælene, under Grandustenes uophørlige Dinglen og Dasten om dens Hoved.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Lømmermester H. P. Møller.
 - Possementmager P. Østermann.
 - Urtekræmmer S. F. Kramp.
 - Skrædermester L. Krogh.
 - Rodemester P. Rosenstedt.
 - Garvermester G. F. Meyer.
 - Architect F. Jensen.
 - Assistent ved Straffeanstalten F. C. C. Lyders.
 - Grosserer M. Trier.
 - Hofjuveleer F. Dahl.
 - Skrædermester A. P. Holst.
 - Juveleer F. W. Knoblich.
 - Skrædermester R. Petersen.
 - Skolelærer B. Larsen.
 - Frugt- og Bildthandler Olsens Hustru Wilhelmine.
 - Marie Olsen, Datter af Frugt- og Bildthandler Olsen.
 - Kirstine Louise Wesenberg, Datter af Landinspektør Wesenberg.
 - M. G. Tøpfer, Datter af Snedkermester Tøpfer.
-

Borger-Vennen.

Tiirfindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverdagen den 9de Mai 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Fra den 1ste Dennes har den paa Generalforsamlingen den 19de f. M. valgte Kasserer, Handelslærer J. T. Neumann, overtaget sine Forretninger, og Kassererkontoret vil fra den nævnte Datum være aabent alle Sognedage fra Kl. 8 til 9 Formiddag og fra Kl. 3 til 5 Eftermiddag, Borgergade Nr. 21, 1ste Sal. Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 5te Mai 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Extract af 1ste Qvart for det forenede Und Indtægt.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.	8160
2. Halvårligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	612 Rd. 78 f.
anviist for dette Kvartal	20 — " -
	632 Rd. 78 f.
deraf er indkommet	509 — 84 -
Restance ult. Marts 1868	122 Rd. 90 f.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 80de Aargang, Nr. 1—13.	1240
4. Udlaan:	
Opraget Laan hos Beresleer H. P. Hansen jun. mod De- positum af en Deel af Selskabets Activer	6000
5. Uddrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal	892 Rd. 22 f.
anviist for dette Kvartal	1916 — " -
	2808 Rd. 22 f.
deraf er indkommet	1821 — 22 -
Restancer ult. Marts 1868	987 Rd. " f.
6. Forligsomkostninger, refunderede af Garnhandler Henriksen (anviist til Udgift den 30te October 1866.)	"
7. Gage for Marts Maaned d. A. til afgangne Kasserer Oberstlieutenant D. Borgen, anviist til Udgift under modstaaende Post 3.	50
	Rd.... 17783

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1868.

Overeensstemmet

J. C. Bondrop.

C. W. Laurrup.

18 Regnskab 1868

ttelses = Selskab.

Udgift.

	Rd.	ß.
Pensioner:		
anviste for dette Kvartal	1318 Rd. " ß.	
udbetalte i Kvartalet	1293 — " -	1293 "
uaaffordrede ult. Marts 1868.....	25 Rd. " ß.	
Gratificationer.....	6385 Rd. " ß.	
deraf udbetalt.....	6170 — " -	6170 "
uaaffordrede ult. Marts 1868.....	215 Rd. " ß.	
Pønninger.....	664	16
Administrationsomkostninger.....	699	78
Ugebladets Trykning.....	176	30
Afgang i Contingentrestancer for ercluderede Medlemmer	47	90
Nationalbanken: Promislegebyr for deponerede Recipisfer	108	2
Laan til Selskabets Medlemmer ifølge Repræsentant-		
forsamlings Beslutning af 19de Mars 1868, anvist	7650 Rd.	
med		
deraf udbetalt	7500 —	7500 "
	150 Rd.	
do, Kassebeholdning ult. Marts 1868	1124	24
	Rd....	17783 48

C. Borgen,
Selskabets Kasserer,
const.

d Kasse-Controllen.

O. S. Olsen.

J. Em. Larsen.

Extract af April Raad

for det forenede Underudvalg.

	Rd.
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. A.....	1124
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal.....	122 Rd. 90 s.
Restance ult. April.....	122 — 90 -
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 80de Udgang, Nr. 14—17.....	383
4. Renter:	
1) for 1/2 Aar til ult. Marts af £ 7400 i 3 pCts. dansk-engliske Obligationer 1002 Rd. 45 s.	
2) af Kapitaler, der til forskjellige Tider ere indsatte paa Indlaan i Privat- banken.....	50 — 30 -
5. Afdrag paa Udlaan:	
Restance fra forrige Kvartal.....	987 Rd. „ s.
anviist for dette Kvartal.....	1908 — „ -
	2895 Rd. „ s.
deraf er indkommet.....	181 — „ -
Restance ult. April.....	2714 Rd. „ s.
6. Pension:	
Til Indtægt 3 til Udgift i 2det Kvartal anviste Pensioner til Pensionister, der ere dode, nemlig:	
Translatør Haartmans Enke.....	7 Rd. 48 s.
Snedker Genthes Enke.....	7 — 48 -
Toldbetjent Lorenzens Enke.....	6 — 24 -
	21
	Rd.... 2762

Kjøbenhavn, den 30te April 1868.

Overensstemmer

J. C. Bondrop.

C. W. Laurrup.

ds Regnskab 1868

ttelses = Selskab.

Udgift.

		Rd.	ß.
Pensioner:			
uaffordrede fra forrige Kvartal	25 Rd. " ß.		
anviste for dette Kvartal	1321 — 48 -		
	1346 Rd. 48 ß.		
udbetalte i Kvartalet	1334 — " -	1334	"
uaffordrede ult. April	12 Rd. 48 ß.		
Gratificationer:			
uaffordrede fra forrige Kvartal	215 Rd. " ß.		
deraf udbetalt	140 — " -	140	"
uaffordrede ult. April	75 Rd. " ß.		
Lønninger		249	16
Andre Administrationsomkostninger		42	"
Ugebladets Trykning		"	"
Laan til Selskabets Medlemmer:			
uaffordrede fra forrige Kvartal	150 Rd. " ß.		
anviste i April Maaned	250 — " -		
	400 Rd. " ß.		
udbetalte i April	400 — " -	400	"
Ildo, Kassebeholdning ult. April		597	27
	Rd....	2762	43

C. Borgen,
Selskabets Kasserer,
const.

id Kasse-Controllen.

O. S. Olsen.

J. Em. Larsen.

Theodor Sandström.

(Fortsat.)

„Hopsa!“ vedblev Sandström med forøget Munterhed, „vi repræsenterer det lille Sverige, som altid maa være Mellemmand for Rusland og England — hopsa! dobra borusski! yes, yes, god dam!“

Efter en kort Tids Forløb og maaskee noget besværede af det lille Sveriges Indblanding i Sagen, forlod Diplomaternes Kanepartie Banen, jagende forbi en gammel, blind Mand, der sang og spillede Violin af alle Kræfter, men uden at de Forbifjørende ydede ham den ringeste Opmuntring.

„Nei, men see blot!“ raabte Sandström ærgerlig til mig, „Diplomaterne behandle den blinde Olding ligesom de behandle de blinde Folkeskærd — heldigvis er det lille, fattige Sverige villig og beredt til, som sædvanlig, at betale Musikken!“ tilføiede han, og fastede sin Pengepung hen til den stakkels Spillemand.

Derpaa fjorte vi lige hjem, Sandström overmaade henrykt over de Karnevalsloier, som han havde forevet, og som unægtelig gave et komisk Anstrøg over Diplomaternes Komploter, hvorum der allerede længe havde været baade talt og skrevet.

Diplomaterne ville nok lee af Andre, men de ville ikke selv udlees.

„Jeg kan ikke holde mit Lofte at indbyde Dig

til Middag," sagde Sandstrøm, da vi steg ud af Slæden, „for jeg er aldeles pengeløs."

„Jeg veed det," sagde jeg; „det koster Penge at repræsentere et Land, om det end er nok saa lille."

„Dig synes sikkert, at det var formeget for en Violin-Solo i en Sneedrive," yttrede Sandstrøm; „men hvem kunde vel faae Leilighed til at lede om i Pengepungen? — og hvem troer Du iøvrigt var den lykkeligste blandt alle dem, som vi idag saae paa Jisbanen? hvem anden end den blinde Olding, som veed sig sikker imod Hungersnød idetmindste for en Maaned, og som ovenikjøbet er blind for Verdens Hovmod, Tant og Foragt. — Paa ingen Maade fortryder jeg Tabet af min Pengepung; det er maaſkee idag den første Gang, at der har været nogen Betsignelse ved den."

Med en Taare i mit Øie trykkede jeg hans Haand, og derefter skiltes vi fra hinanden.

Ogsaa jeg var fornøiet med Anvendelsen af Dagen; jeg havde baade leet og grædt.

Ved Lidingsbroen.

(Oversat.)

Agel Wendell hed en anden af mine Skolekammerater. Undertiden indesluttet i sig selv indtil Tung-

findighed, og undertiden vild endog til Galsskab, var han kun lidet afholdt af den øvrige Skoleungdom.

Han havde valgt Lægevidenskaben til sit Fag, og var velbestikket medicinsk Candidat da vi, efter lang Tids Forløb, saae hinanden igjen.

Han besøgte mig ofte, dog mindre paa Grund af nogen særdeles Sympathi imellem os, end fordi Hjrekudste-Anstalten, ved hvilken jeg var ansat, laae halvveis imellem hans Bopæl i den nordlige Deel af Stokholm og Garnisons-Hospitalet, hvor han gjorde Tjeneste som Underlæge.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Skomagermester A. Lundsted.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 20de Mai 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schults.

Bekjendtgjørelse.

Fra den 1ste Dennes har den paa Generalforsamlingen den 19de f. M. valgte Kasserer, Handelslærer J. L. Neumann, overtaget sine Forretninger, og Kassererkontoret vil fra den nævnte Datum være aabent alle Sognedage fra Kl. 8 til 9 Formiddag og fra Kl. 3 til 5 Eftermiddag, Borgergade Nr. 21, 1ste Sal. Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 5te Mai 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Ved Lidingsbroen.

(Fortsat.)

Imens han saaledes til sine Tider udhvilede sig paa mit Contoir, pleiede han sædvanlig ikke at sige et Ord, men sad taus paa den modsatte Side af mig ved min Skrivepult, og tilmalede et Stykke Papir med lutter hæslige Figurer, saasom Liigfister, lemlæstede Menneskelegemer og andre lignende Gjenstande.

De sidste Figurer tilregnede jeg hans Studeringer i Anatomien; men at han bestandig phantaserede om Liigfister, syntes mig at være mindre hyggeligt, saavel for hans nærværende, som for hans tilkommende Patienter.

Han havde et meget langrundt Ansigt, tynde Læber, en smal kroget Næse, og store udstaaende mørkeblaae Dine.

Fruentimmerne fandt i Almindelighed, at han havde et meget interessant Ansigt; men slige Ansigter have stedse forekommet mig at bebude Ulykker; det synes mig, at jeg altid kunde i dem læse et Levnet, som var oprørt af voldsomme Lidenskaber, og som tillige vilde tage et voldsomt Endeligt. De brede og fjødrige Ansigter tyde derimod fordetmeste paa et roligt og lykkeligt Liv, og en hurtig og smertefri Bortgang ved et Slagtilfælde efter Nydelsen af et solidt Middags- eller Aftensmaaltid.

„Har Du nogenſinde været forelſket?“ ſpurgte han mig en Dag.

„Kun meget lidt,“ ſvarede jeg ham.

„Du har da aldrig erfaret den Modſtrid, der fremkommer, naar Himmel og Helvede mødes i et Menneſke-hjerte?“

„Aa, kan det være ſaa ſvært?“ ſpurgte jeg, noget forbaufet over hans uventede Snakſomhed.

„Naar man elſker og elſkes igjen, ſaa har man Himlen i ſit Bryſt!“ yttrede han, idet han ſtod op og gik frem og tilbage paa Gulvet med afmaalte Skridt; „men Djævlens bliver ſnart ſynlig, enten klavrende paa Jødselens Stamtræ fra Green til Green, eller krybende ud af Laafen for Rigdommens Pengefifte, og derfor . . .“

Bidere fik jeg ikke at høre; thi der var Nogen ſom kaldte paa mig fra Gaarden, og jeg maatte derned. Siden ſaae jeg ham ikke i to fulde Maaneder. Endelig kom han en Eſtermiddag, uſædvanlig bleg og med Dinene ſtirrende mod Jorden.

„Kan jeg ſaae en luffet Bogu til iaften Kloffen ſyv?“ ſpurgte han med rystende Stemme.

„Hvor ſkal den kjøre hen?“

„Til . . . til Vidingsbroen . . . til Bertſhuset.“

„Og hvor ſkal den afhente?“

„Hvor den ſkal afhente . . . Aa jo, ved — ved Hjornet af Ddinsgaden og Brunkebjergs Torv.“

„Godt!“ ſvarede jeg, og optegnede ſtrag Beſtillingen; men da jeg vendte Dinene bort fra Contoir-bogen, var Wendell forsvundet, ſaa at jeg ikke kom

til at spørge ham om Grunden til hans lange Fraværelse, eller til hans meer end sædvanlig mørke Sindstemning.

Hans blege Udseende svævede imidlertid bestandig for mit Øie, og hans siltrende Røst lød idelig i mine Øren.

Dreven af en paaenlig Uro satte jeg mig op paa Kudskebukken, og holdt Klokkeren syv med min Befordring paa den bestemte Plads. Tvende Personer, et Mandfolk og et tæt tilsløret Fruentimmer, nærmede sig strax Bognen. Jeg smøgede min Krave op over Ørene, steg ned og aabnede Døren til Bognen. Uden at mæle et Ord steg de tvende Personer ind i Bognen, og jeg kjørte derefter til Vidings Bertshuus, idet jeg kun med megen Noie kunde gjenkjende den mig ellers saa bekjendte Vej; thi det var en af de mørkeste Octoberaftener, som jeg havde oplevet. Jeg holdt foran Bertshuus-trappen. Personerne steg ligesaa tause ud af Bognen, som de vare komne ind i den, og gik ind i Bertshuset. Jeg havde ventet omtrent et Kvarteerstid udenfor, da en Opvarningspige bad mig om at komme op til Herskabet, hvilket jeg ogsaa gjorde. I et af Gjesteværelserne, en Trappe i Veiret, fandt jeg de bemeldte Tvende, Fruentimmeret siddende paa en Sopha foran et Bord, som var forsynet med en Flaske Champagne og tvende store, halvfylde Glas, og Wendell paa en Stol ligeoverfor hende med Ryggen imod Døren. Det var en forklædt meget ung Pige, med et Ansigt af overordentlig Skjønhed, saavidt jeg kunde bedømme,

ihvorvel hun var aldeles hvid og ubevægelig som en Marmorstøtte.

„Hvad koster Bognen?“ spurgte Wendell.

„Det kan jo have god Tid med den Sag,“ svarede jeg; „thi jeg formoder, at Herskabet fjører med tilbage.“

Det gjøs i Wendell og han vendte sig om.

„Høglund?“ mumlede han imellem Tænderne.

„Der var for Diebliffet ingen anden, der kunde fjøre,“ meddeelte jeg.

„Her er Penge for Bognen,“ sagde han, og rakte mig nogle Sedler.

„Det er accurat een Gang formeget,“ bemærkede jeg, og lagde det Halve tilbage paa Bordet; „men hvortlænge skal jeg vente med Bognen?“

„Kjør kun hjem!“

„Alene?“

„Ja!“ raabte Wendel utaalmodig.

Jeg fastede endnu et Blik paa denne, trods Ungdom, Skjønhed og Champagne, paa Liv og Lykke saa fattige Gruppe, og begav mig derpaa bort.

„Det varede ikke længe førend de To kom ned, og nærmede sig Broen Arm i Arm. Aftenen var virkelig saa mørk, at man bogstavelig ikke kunde see en Haand for sig; men jeg fulgte de knirkende Trin, og gif selv saa lydløs som mulig.

„Det koster to Skilling,“ sagde en gammel Kone, der oppebar Broafgiften.

„For frem og tilbage?“ spurgte jeg.

„Saa koster det fire Skilling,“ svarede hun; „men

jeg tænkte, at Herren hørte med til Selskabet, som nylig gif gjennem Ledet."

"Og Herflabet betalte?"

"Blot for Hengangen."

Jeg kastede Skillingerne til den gamle Kone, og ilede henover Broen. Himmel, Bro og Band vare overtrukne med een og samme uigjennemtrængelige sorte Farve, og ligesom sammensmeltede i Et; men mine Dren opfangede de foran mig knirkende Trin. Efter en kort Tids Forløb fornam jeg ikke mere Lyden af disse, og næsten i samme Dieblik hørtes en Kvinde's Udraab: „O, min Gud!“ hvorpaa fulgte et stærkt Plump ned i Bandet. Med et Skrig, der kunde høres i viid Omfreds, styrtede jeg henimod den Side af Broen, hvorfra jeg hørte dette Udraab. Idet jeg kastede mig forover, holdt jeg mig fast med den venstre Haand ved Yderkanten af Broen, og famlede i Bandet med den Høire paa det Sted, hvor jeg troede at have øinet nogle Ringe paa dets Overflade. Jeg mærkede snart, at mine Fingre berørte en fast Gjenstand, om hvilken jeg greb fat, og som jeg begyndte at løfte paa af alle Kræfter. Da glindsede imod mig, uagtet Astenens tætte Mørke, et liigblegt Ansigt af et Fruentimmer, i hvis lange løsthængende Haar jeg holdt fast. Det forekom mig sandelig, at et klart Skin spredte sig omkring mig, ret som om jeg havde draget Maanen op af Dybet.

Det lykkedes mig at bringe dette Hoved hen til Broens Raskværk, men uagtet min Arm ansees for at høre til de stærkeste, formaade jeg dog ikke at trække

Legemet op paa Broen. Det lod som om en forborgens Magt fra Dybet kjempede med mig om mit erobrede Bytte.

Under mine Anstrængelser for idetmindste at holde foransførte Hoved over Vandets Overflade, mærkede jeg, at min Arm, der desuden blev gnavet af Broværkets skarpe Kanter, begyndte at lammes mere og mere; men da kom der ogsaa endelig, efter mine gjentagne Raab om Hjælp, nogle Folk, der hjalp mig at trække op paa Broen først hendes, og derefter hans Legeme, der var ligesom fastnaglet ved hendes Fødder og Been.

Jeg vil ikke udsørlig beskrive, hvorledes vi bestræbte os for at bringe Liv i disse Ulykkelige, hvilket dog kun lykkedes med hende; hvorledes hun, efterat have faaet sin Bevidsthed tilbage, udstødte de meest sønderstjærende Raab paa: „Åxel! Åxel!“ hvorledes jeg maatte føre hende med Magt tilbage til Staden; hvorlunde jeg fjørte den ene Gade op og den anden ned, inden jeg fik hendes Forældres Navn og Hjemsted at vide; hvorledes en Moder der blev henrevet indtil Vanvid, deels af Fortvivlelse og deels af Glæde, og sluttede sit gjenvundne Barn i sine Arme, imens Faderen udslængede Forbandelser paa Forbandelser over den ulykkelige Af-dødes Hoved, samt hvorledes jeg selv tilsidst ganske tarvelig affærdiget, endstjøndt jeg troede idetmindste at have gjort mig fortjent til en venlig Tak, skyndte mig hjem, udmattet paa Legeme og Sjæl, og sov ind under de uroligste Drømme.

Denne affskyelige Aften fik dog nogen Indflydelse paa min Tilværelse; thi de samme urolige Drømme vendte i den kommende Tid tilbage, uden store Forandringer. Axel Wendell havde testamenteret mig dem, mulig af Hevn over, at jeg borttrykkede en udsaaet Brud af hans og Dødens Arme.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. fhv. Urtekræmmer N. Brandt.
 - Manufacturhandler M. T. Westphal.
 - Kxylograf C. F. C. Vigandt.
-

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 23de Mai 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Fra den 1ste Dennes har den paa Generalforsamlingen den 19de f. M. valgte Kasserer, Handelslærer J. T. Neumann, overtaget sine Forretninger, og Kassererkontoret vil fra den nævnte Datum være aabent alle Sognedage fra Kl. 8 til 9 Formiddag og fra Kl. 3 til 5 Eftermiddag, Borgergade Nr. 21, 1ste Sal. Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 5te Mai 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Aften i Auroraordenen*).

(Oversat.)

Ikke uden mange Banstueligheder lykkedes det mig tilfældigt at blive Medlem af Auroraordenen. Jeg stod mig vist ret godt hos Alle, som kjendte mig, og mig vitterligt havde Ingen at klage paa min Opførsel; men jeg havde af og til min Plads paa Kudskebukken, og dette ansaaes mindre passende for et Ordens-Medlem. Jeg indvendte vel herimod, at slikt kun skete ved høitidelige Leiligheder; men man svarede mig, at deri bestod netop det meest anstødelige, da jeg just derved blev en altfor stærkt fremragende Personlighed, og for meget bemærket af en Verden, som lagde mere Værde til Menneskenes udvortes Stilling i Livet, end til deres indre Egenskaber. Det gik ikke godt an, meente man, at den Kavaleer, som den ene Dag slog fra Kudskebukken paa et Par trætte Bognmandsheste, den anden Dag converserede en Dame paa et af Ordenens Baller, og det mulig den samme Dame, for hvem han nylig havde været Kuds.

Det var ligeledes tænkeligt at de Medlemmer af Selskabet, der kjørte paa Kredit hos min Principal, og endnu skyldte ham Penge, maaskee ved Synet af den som førte Regnskaberne, og folgelig vidste bedst Besked om deres Syndereregister, kunde finde sig forstyrrede paa

*) En selskabelig Forening.

en ubehagelig Maade i deres Fornoielse om Aftenen. Det gjaldt kort og godt ogsaa med Hensyn til Rudskebukken, at: „hvo sig selv ophoier, skal fornedres“.

Men min Lykke vilde, at jeg besad et vist Talent i Declameer-Kunsten.

Begavet af Naturen med en usædvanlig klar og velslydende Stemme, havde jeg i den senere Tid øvet mig i at fremsige Digte af de svenske Forfattere, som jeg, saavidt min Tid vilde tillade det, studerede med Forsjærlighed. Saaledes havde jeg til Exempel declameret i et Selskab hos en borgerlig Familie, der boede i den nordre Deel af Stokholm, „Spastara“ af Vidner og Tegnérs „Azel“, og det med et saadant Held, at Digteren Ingelman, som var nærværende, ikke alene sagde mig Complimenter derfor, men endog foreslog en Broderskaal med min ringe Person.

„Den, som kan fremsige et smukt Digt med Barme og Sandhed,“ yttrede den elskværdige Digter, „har samme Barme som Digtets Forfatter, og kjender dets Sandhed ligesaa dybt som han.“

Det er naturligt, at en saadan Udtalelse maatte opmuntre mig til at fortsætte mine Øvelser. Det er mig ubekjendt hvorvidt Auroraordenens daværende Stormester, Kammerraad G**, fik noget at vide om denne Evne hos mig; men jeg blev en Dag kaldet op til ham.

„Herren har længe ønsket at komme ind i Auroraordenen,“ sagde han, „det kan ikke være tilhinder herimod, at Herren er Bogholder hos en Hrefudst; thi

Talentet udjævner Alt. Herren skal debutere i et Melodrama, som jeg har componeret."

Kammerraad G**, som var en dygtig Embedsmand og iøvrigt et af de hæderligste og meest humane Mennesker under Solen, havde en ubetvingelig Tilbøielighed til at componere, især Operamusik. Mozart selv har sikkert ikke bestrevet saameget Nodepapiir, som Hr. G**. Opsyldt, ligesom andre Componister, af Grindringer om store Mesterses Bærker, var han alligevel ærligere end de fleste andre Plagiatorer; thi, naar disse blot toge nogle Takter af Mozart og Weber, og maaskee forfludrede dem, benyttede derimod G** hele Dverturer, Arier og Chor, hvoraf fulgte, at G**'s Musik meget ofte lød som om Mozart og Weber selv havde skrevet den. Retfærdigheden byder imidlertid at erkjende, at G** har componeret nogle ligesaa smukke som originale Sange, som til Exempel:

„Blandt glade Benner syng og drif!“ o. s. v
hvilken Sang paa den Tid overalt blev sunget og var meget yndet.

Det indtraf nu, at der i Auroraordenen skulde holdes en Sorgefest i Anledning af den foregaaende Stormesters nylige Dødsfald. Han havde været en meget anseet Handlende i Stofholm ved Navn Rinnberg, og en stor Ven saavel af Musik og Dands som af Bordets og Binens Glæder. Det var for at feire hans Minde, at G** havde componeret det Oratorium, hvori jeg skulde optræde som Declamator.

Jeg var naturligviis med ved alle Prøverne, og

høstede stor Berømmelse baade af Componisten og Andre. Endelig kom den høitidelige Aften. Den lille Theater-sal var overfyldt, og Orkesteret, der blev anført af Componisten selv, udførte Indledningen, der mindede meget om den verdensberømte Menuet i „Don Juan“. Derefter gif Tæppet op, og der viste sig paa Scenen en talrig Gruppe af Ordenens Medlemmer af begge Kjøn, Herrerne i sorte og Damerne i hvide Klæder, de Sidste med Krands om Hovedet og Blomster i Haaret. Jeg var endnu ikke kommet frem paa Scenen; thi jeg skulde forestille en Slags Genius, iført den antike, til Gødderne nedhængende Klædning, men med Binger paa Ryggen, og jeg skulde først komme ned paa en Sky, for — besynderligt nok — med Jordens Tab og Savn ogsaa at forene Tabet og Savnet af Himlen.

Paa Indledningen fulgte en Solo, som strax gav tilkjende, at Caspars Vise i „Triskytten“:

„Her i Jordens Jammerdal!“ o. s. v.

heel og holden havde foresvævet Componisten. Hvem der havde forfattet Teksten til det omhandlede Dratorium, veed jeg ikke:

Solo.

Rinn — Rinn — Rinnberg nu sit Løb
 Guld — fuld — fuldbyrdet har,
 Han sit Løb fuldbyrded'
 Trofast, flittig i sit Kald;
 Bort han drog fra Livets Kval
 Lod hver Sorg tilbage!

Chor.

Rinn — Rinn — Rinnberg nu sit Lob

Fuld — fuld — fuldbyrdet har! — o. s. v.

Det var netop under dette Chor, at min Nedstigen begyndte; men Skyen paa hvilken jeg stod, var, endstjondt forfærdiget af Træ, ikke stærkere end de virkelige Skyer, idetmindste kunde den ikke bære en Engel af min Legemsbygning; thi, paa Halvveien til Jorden brast en Line itu, og jeg faldt hovedfulds med Næsen imod Gulvet, og det med et Skrald, som om Lynilden havde slaaet ned. Det maa omtrent være gaaet saaledes til, da Afgrundens Hyrste i Skabelsens Begyndelse — som det hedder — faldedes fra Himlen ned i Dybet. Saameget er ialtfald vist, at det gjorde en forfærdelig Virkning. Angstraab blandede med Skoggerlatter, hortes overalt fra Salonen. Men jeg var snart igjen paa Benene, og traadte med Lommetorflædet for min blodende Næse frem paa Scenen, saa nær Lampeværken som mulig.

„Bravo!“ raabte Kammerraad G** halvhoit til mig, fra sin Anførerplads i Orkesteret; „gaae blot rast paa, saa lykkes det nok.“

Jeg begyndte usorfærdet paa Melodramaet under et svagt Accompanement af Orkesteret:

„Saa er jeg nu til Eder kommet ned —

Med skyndsom Jil — fra Himlens Salighed!“ . . .

Der hortes Latter fra alle Sider af Salonen, men den blev dog overdøvet af Orkesteret, som paa Anføreren

Commando spillede forte, hvor det burde have været piano. Jeg fortsatte:

„Jeg kommet er blandt Eder for at høre

Den Klagehjd, som alt har naaet mit Dre!“

Nu brød Latteren løs, og overstemte Orkesteret. En eneste Piccoloflöite, som havde faaet det vigtige Hverv af Componisten, indtil det yderste at skildre baade Himlens og Jordens Savn, holdt længst ud; men dens Toner lignede en jaget Nottes Piben, hvilket ikke lidet bidrog til at forøge Publikum's Munterhed, og min og Componistens Fortvivlelse.

„Bliv ved, bliv ved!“ raabte imidlertid denne opmuntrende til mig, uagtet Angstsveden stod paa hans egen Pande. „Naar jeg blot kunde komme rigtig ind i Ess-Dur, saa . . .“

Men nu blev ikke alene han, men det hele Publikum afbrudt af et saa hjertegribende Skrig som mulig, af en Dame. Jeg saae, at Tilskuerne reiste sig op fra deres Pladser, og jeg solte mig selv grebet paa en underlig Maade deraf, da det forekom mig, at jeg engang tidligere havde hørt et aldeles lignende Skrig. Jeg skyndte mig bort fra Theatret, og overlod Publikum, Oratoriet og Componisten til deres egen Skjebne. Da jeg var kommen ind i Paaklædningsværelset, skilte jeg mig ved den himmelske Høitidsdragt, som havde skaffet mig saa liden Beisignelse, og tog mine egne Klæder paa. Døren blev hurtig aabnet, og jeg gjenkjendte i den Indtrædende et Medlem af Directionen.

„Det gif ikke godt iasten,“ yttrede han.

„Jeg veed det,“ svarede jeg; „men hvis Feilen er, det maa Himlen, eller den der hidse den ned, vide; Theatret maa have en daarlig Maskinmester.“

„Det Hele har imidlertid gjort et meget ubehageligt Indtryk,“ vedblev Directoren.

„Mig syntes snarere, at de havde det overmaade morsomt i Salonen,“ indvendte jeg.

„Men veed da Herren ikke hvad der senere haandt?“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Cand. polyt. G. T. Kjærskou.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 30te Mai 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 23de April 1868 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 77 Repræsentanter vare tilstede, og blev følgende foretaget og forhandlet:

1. Administrationen foreslog at ombytte Selskabets 3 pCt. dansk-engliske Obligationer af Beløb 7,400 L.

Efter Repræsentantforsamlingens Beslutning bemyndigedes Administrationen til at foretage Ombytningen efter bedste Skjønnende, dog kun i danske Papirer.

2. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen, at Enken efter afdøde Kasserer i Selskabet, Oberstlieutenant D. Borgen, tilstaaes en

- aarlig Pension af 150 Rd., fra 1ste Marts d. A. at regne.
3. Foretoges Valg af en Kasserer i Oberstlieutenant Borgens Sted. Af de indkomne 18 Ansøgninger vare 3 Ansøgere, overensstemmende med Lovene, bragte i Forslag og af disse valgtes Handelslærer J. T. Neumann til Selskabets Kasserer, fra 1ste Mai d. A. at regne.
4. Forelaae til Godkjendelse de tidligere foretagne Valg af nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted. Udfaldet af disse er følgende:

Forste Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Assessor Kjerumgaard.	Hr. Bankdirektor E. W. Henriksen.
— Kammerraad Michaelsen.	— Kammerraad E. N. Søling.
— Justitsraad Münter.	— Procurator E. M. Winther.
— Cancelliraad Schlichtkrull.	— Kammerraad A. Rohde.

Anden Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Professor Hummel.	Hr. Institutbestyrer H. E. Melchior.
— Pastor W. Nielsen.	— Professor, Skoledirektor J. A. Holbech.
— Læge P. J. Møller.	— Overlærer, Inspektør E. P. J. Krebs.
— Cateket E. Levssohn.	— Kammerassessor P. J. Truelshen.

Tredie Classification.**Afgang.**

- Hr. Statsraad Mansa.
 — Capitain Knudsen.
 — Generalkrigskommissair
 Kryger.
 — General Schepelern.

Tilgang.

- Hr. Capitain H. S. Welsch.
 — Overlæge C. Müllertz.
 — Justitsraad A. F. Peterien.
 — Overkrigskommissair F. W.
 Nagesen.

Fjerde Classification.**Afgang.**

- Hr. Capitain Børnsen.
 — Grosserer Bing.
 — — Dyrlund.
 — Theehandler Fønnesbæch.

Tilgang.

- Hr. Artekammer M. D. Bee-
 ring.
 — Mægler E. Lorentzen.
 — Copist, Viinhandler J. N.
 Amnigholl.
 — Kjøbmand A. Borgen.

Femte Classification.**Afgang.**

- Hr. Brændeviinsbrænder Chri-
 stensen.
 — Fabrikør Nikolaisen.
 — Capitain Kromeyer.
 — Fabrikør Mendel.

Tilgang.

- Hr. Fabrikant L. A. Warburg.
 — Assessor pharm. C. Glahn.
 — Major S. Groth.
 — Bærtshuusholder N. Pe-
 tersen.

Sjette Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Hofstolemager Hansen.	Hr. Sabelmagermester J. Roth-
— Oberstlieutenant Dahlberg.	mann, sen.
— Skræddermester C. Müller.	— Hofblikkenslager F. Meyer.
— Uhrmager Øberg.	— Oberstlieutenant C. F. Vier.
	— Malermester L. H. Holmer.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 26de Mai 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Aften i Auroraordenen.

(Fortsat.)

„Hvad hændte der?“

„Jo, at en ung Dame faldt ved Synet af Herren
i de voldsomste Convulsioner.“

„Då hvem er denne unge Dame?“

„Hun er en Datter af den rige Brugspatron Dill-
man, som for første Gang har idag beæret os med sin
og Families Nærværelse.“

Nu forstod jeg hvorfor Skriget fra Salonen havde

gjort et saa dybt Indtryk paa mig. Det var nemlig den samme unge Dame, som jeg fem Maaneder tidligere havde truffet op af Søen ved Vidingebro.

„Men hvad er Meningen af alt dette?“ spurgte jeg tilsidst.

„Ja, den er,“ svarede Directøren med en vis Forlegenhed, „at bede Herren om, hvis De agter at gaae ned i Salonen, da saameget som muligt at undgaae at blive bemærket af hende og hendes Familie.“

„Ifald jeg gaaer ned!“ gjentog jeg noget ærgerlig; „De kan være rolig for, min Herre, at jeg iaften har faaet nok baade af Aurora og af Gratierne Godnat!“ Jeg gik strax bort og ilede hjem.

Om Natten drømte jeg i flere Afdelinger om Hændelsen ved Vidingebroen. Mig syntes, at jeg uophørlig drog Maanen op af Dybet; men det forekom mig tillige, at alle Søens Bolger loe af mig.

Et nyt Uheld.

(Oversat.)

Det var i Sandhed store Ubehageligheder, som min Debut i Auroraordenen medførte for mig. For Alt skulde jeg bære Skylden: for at Dratoriet mis-

lykkedes, for at Himlen faldt ned, og for Sorgefestens saavel komiske som tragiske Udfald.

„Det er Folgen af at lade en Hylrefudstefarl komme ned fra Himlen!“ sagde En. „Der gaaer den flyvende Hylrefudst!“ sagde en Anden, pegende paa mig. For at gjøre Forargelsen fuldstændig blev tillige udspreedt det Rygte, at jeg skulde ved en vis Veilighed have opført mig saa raat og usømmeligt imod en ung Dame af de bedre Samsundsclasser, at det blotte Syn af mig var tilstrækkeligt til at skræmme hende ibjel. Jeg græmmede mig dybt derover; thi i min Alder er man naturligviis ikke ligegyldig imod Folks Omdømme. Det er først, naar man har hørt op at drømme, at man kan med Rolighed hæve sig over alt Sligt. Der- til kom, at min stakkels Moder, som snart fik Kundskab om alle disse Begivenheder, henslygnede af Sorg.

En Dag betroede jeg Theodor Sandstrøm disse Bekymringer.

„Du skal faae en glimrende Opreisning, kjære Figge!“ lovede Sandstrøm, og han holdt Ord; thi fjorten Dage derefter traadte en Tjener i nyt Liberit ind paa Kontoret, og leverede mig et Brev med friherreligt Segl og med Udskrift: „Til høiædle Hr. Bogholder F. Høglund“. Indholdet var en Indbydelse til The og Aftensmad hos General R***. Jeg skyndte mig hen med det til min Moder. Hun blev ikke alene paa Diebliffet aldeles raff, men hun ilede ud i Byen med Indbydelsesbrevet i Haanden, og besøgte saavel Bekjendte som Ubekjendte, og inden Solen

sank ned over denne Dag, vidste hele Clara-Forsamlingen min Lykke, og mine Modstandere fik en lang Næse.

Min Moder fik en besværlig men kjær Besorgelse af mit Toilet, og da hun havde faaet Altting i god Orden, sprang hun fra Huus til Huus for at fremvise Halstørklædet, Skjorten og de løse Manschetter, som jeg skulde iføre mig paa den store Dag. Endelig kom denne.

„Sigge!“ sagde min Moder formanende til mig, „saa skrab dog for Altting ud med den høire Fod; jeg har anmodet Skomageren om at lægge dobbelt Knirkelæder i dine lakerede Sko; læg blot eet lille Stykke Sukker i din Thekop, og hæld for Himlens Skyld ikke saamegen Fløde i Koppen, at den flyder over; tag bare eet Stykke Thebrød og rør kun med Fingerspidserne ved Damernes Hænder; drif ikke Punsch, naar Du skal til at dandse, men tyg i det Sted paa disse Pastiller, saa lugter Du godt; naar Du er kommen ind i Dandsen, saa bevæg Dig ikke som om Du dandsede, men som om du figurerede, ved at gaae først tilhøire og saa tilvenstre, og hop ikke som en Krage, naar Du skal over Gulvet, men naar Du ellers gaaer, saa løst dine Fødder let og behageligt i Veiret som en Hane. Gud velsigne Dig, mit Barn! nu kan jeg luffe mine Dine med Fornøielse, siden jeg veed, at Du omgaaes med Generaler og Admiraler. Giv mig nu et Kys, min lille Dreng! dog nei — gjør det ikke, førend Du har smøget din Krave ned; saa smukke Oversting saarer

Du ikke at see ved hele Hoffet, det vil jeg love Dig for; maaskee kommer Kongen paa Ballet, jeg har mange Gange hilst paa Carl Johan og Carl Johan har hilst paa mig igjen, og hvor han er sød, naar han spiser paa Rosendal, og"

Idetsamme kom Sandstrom og hentede mig.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bærtshuusholder Peter Jensen.

Bærtshuusholder Kroghs Enke.

Hr. Musikdirekteur L. G. Kragelund.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Løverdagen den 6te Juni 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Et nyt Uheld.

(Oversat.)

„Du er saa fiin som en Brudgom,“ sagde han underveis; „men vær nu blot ikke altfor ydmyg og flodset . . . man bør altid sætte sig paa den høie Hest, om den er aldrig saa mager; thi gjør man det ikke itide, saa staaer man i Fare for at blive overkjørt i det første Hjørne af Salonen . . . men derfor behøver Du ikke at prale af at Du kjører i, eller rettere paa egne Bogne,“ lagde han skjemtstomt til, og lo paa sin sædvanlige skrattende Maade.

„Men,“ yttrede jeg, „Conversationen er vel . . .“

„Prat!“ faldt Sandstrøm mig i Talen, „Snak om Veir og Vind, som en Veirspaaemand, og far ud som

en Profos mod Alt hvad der er skjont, ædelt og stort Berøm aldrig nogen Anden, end den med hvem Du taler, saafremt Du ønsker at vinde Sympathier Tal saa slikt som mulig ilde om alle Ting, og Du vil strax faae Verden paa dit Parti!"

„Det var en skrækkelig Lærdom,“ bemærkede jeg.

„Ja, det er sandt nok; men den er den klogeſte man kan følge, naar man i ſin første Fremtræden vil ſee paa ſin Fordeel vil Du vente engang ſelv at blive Hyrefudſk, ſaa er det nødvendigt at Du følger den.“

„Men jeg har hørt, at Sandheden dog varer længſt.“

„Sandheden varer nok længſt, men dens Bekjendere forgaae, og maae tomme Giftbægrene med Sokrates.“

„Du bliver da aldrig din egen Mand, Sandſtrøm! Du bliver aldrig ſelvſtændig Embedsmand i Staten.“

„Maaskee jeg ikke bliver ſelvſtændig Embedsmand i Staten, men jeg vil altid blive min egen Herre. At lægge Armene overkors og tie ſtille imens Skurkene handle, tie ſtille imens Løgneren broler, det vil jeg ingenſinde kunne gjøre Men lad det nu være nok herom. Jeg maa ligefuldt forberede Dig paa, at det Huus, hvori jeg nu ſkal indføre Dig, er en Undtagelſe fra de almindelige Regler. General R*** er en Hædersmand, og holder meget af at ſee ſig omgivet af Mænd med Talenter og af indtagende Kvinder. Som en god Ven af hans Sønner har jeg diſſe at takke for den Lykke, mulig iaften at ſee Dig ligeoverfor mig i en Quadrille. Hvordan er det? Du er

jo, om jeg mindes ret, en Balsler paa en Hals?"

„Man siger, at jeg forstaaer ret godt at føre en Dame.“

„Naa, det er prægtigt! vals to Frøkner fordærvet, saa bliver Du nok gift med den Tredie!“

Under deslige Samtaler naaede vi snart vort Maal. Sandstrom førte mig ind i et stærkt oplyst Huus, som vrimlede af Gjester. Da jeg blev forestillet for Sønerne, som uden det mindste Spor af fornærmende Nedladenhed venligt toge imod mig, blandede jeg mig imellem det øvrige Selskab, drak The med Hatten under den venstre Arm, fortærede Tis og Punsch uden at tage Handskerne af, sagde ikke et eneste Ord, men slog Rynker i Panden, ligesom jeg saa at de andre unge Mennesker gjorde, formodentlig for at faae et klogt Udseende.

Der følte^s dog vist intet Savn af lyse og smukke Tanker, indflødte i det meest veltalende Sprog. Mange af den Tids udmærkede Personer vare tilstede, og iblandt disse fæstede jeg navnlig min Opmærksomhed paa Expeditionssekretair Afkelöf og Cancelliraad Walmark, der begge node en stor Anseelse som Videnskabsmænd. Jeg kan erindre følgende Uttring af den Sidstnævnte under en Samtale om gamle og nye Skoler:

„Man beskylder,“ sagde han, „det svenske Akademi for Stivhed i Formerne; men det har dog alligevel holdt Aganippens Rilde*) reen, og hvad har dets for-

*) En begejstrende Rilde paa Bjerget Helikon.

hen saa rene Band vundet ved at oprøres og grumses af en Skole, som tager det mørke for det dybe, og det bizarre for det skønne."

Efter en kort Tids Forløb førte Sandstrøm mig ind i Dandsesalen.

"Jeg seer, at man allerede har stillet sig op i Quadrillen, men til den næste Dands maa jeg skaffe Dig en Dame, og i Begyndelsen kommer Du maaskee nok til at nøies med en borgerlig Skjønhed Naar Du dog blot havde Titel af Notarius, stakkels Høglund! Var Du kun extra under Auktionsvæsenet istedetfor ordinair ved Hærefudsteholdet Men hvem kan dog den nydelige Pige være, som nu netop figurerer foran? — Hun har jo ravnsorte Haarlokker, en snehvid Binde, Dine saa sorte som den evige Nat, og en Mund af den evige Morgenrødes Farve med hende vilde jeg kunne dandse, om jeg saa kun gif paa Træbeem! Seer Du hende ikke, Høglund?"

Jeg saae hende, og følte mig ligesaa forstenet som om jeg havde seet Medusas Hoved! Et nyt Uheld udbredte sine sorte Binger over mig — det slog ned; thi inden jeg fik Tid til at fjerne mig, mødtes hendes Blik med mit. Hun standsede midt i Dandsen, begyndte derpaa at vakle, og faldt tilsidst om i sin Kavalers Arme.

Forstrækket over at jeg paany, uagtet jeg var aldeles uskyldig, havde afstedkommet en Skandale, listede jeg mig fra Dandsesalen ud i Gangen og derfra ud paa Gaden, og gif hjem. Saaledes var hun da paa

Spil igjen, hun fra Lidingsbroen, denne Bro, som blev mig saa skjebnesvanger, og om hvilken jeg igjen drømte den følgende Nat. Jeg drømte nemlig, at jeg i største Uro vandrede over den med mine lakerede Sko, frem og tilbage i det overskyllende Vand, og det var — taktet være Drømmen — min eneste Trøst, at jeg var fri for at betale Bropenge.

„Naa, hvad fik Du saa til Aften?“ spurgte min Moder mig Dagen efter, da jeg havde fortalt hende Alt, med Undtagelse af min tidlige Bortgang eller Anledningen til den.

„Det veed jeg ikke,“ svarede jeg; „thi da jeg ikke var sulten spiste jeg heller ikke Noget.“

„Kors, hvilken Løse Du dog er! . . . man behøver da ikke at være sulten, for at spise til Aften; men jeg veed godt hvad de fik. Først fik de Hønsbouillon med Bindbøitler, og saa brunede spækkede Kalvelaar med Oliven og Makaronni; derpaa ny-stegte Gjedder med Champignoner og Caperssauce, og saa var der spækket Hjerpebryst med italienskt Dyppeelse og Frivoliteter, saa Kapun med Trøfler, og dernæst en Mårens-Tarte med Vanilleis, og saa . . .!“

„Men hvorfra i Alverden veed Mama alt dette?“ afbrød jeg hende.

„Jo, seer Du, jeg var der — jeg kjender Huusholdersten, Mamsel Lindstrøm; men lad ikke ilde om mig for den Sags Skyld, troer Du at jeg skulde lade det blive ubemærket, at jeg fattige Kone havde en Søn, som dandsede iblandt Grever og Baroner paa den høi-

velbaarne Hr. Generals og Kommandørs store Val. Kors! at Du ikke har hørt Mamsel Vindstrøm omtale, hun er baade raff og rørig og har en Kjæreste, Gud bevare os!"

Det var kun lidet opbyggeligt for mig at høre tale om et Aftensmaaltid, som jeg ikke havde smagt; men saa nød imidlertid min Moder saameget mere, alene ved Tanken om, at noget af disse lækre Ting kunde være kommet hendes Søn tilgode. Med dyb Bevægelse sluttede jeg hende i mine Arme; thi en Moder er dog altid den meest trofaste Ven.

Evelina.

(Oversat.)

Da jeg en Dag besøgte min Moder, fandt jeg hende meget nedslaaet. Taarerne stode hende i Øinene og, hvad der var endnu værre, hun som hidtil aldrig havde havt Mangel paa Ord var nu ganske stum, og jeg maatte flere Gange gjentage mit Spørgsmaal til hende om Aarsagen til hendes Bedrøvelse, inden hun kom saavidt, at hun kunde besvare det.

Endelig svarede hun: „dette Huus har nu faaet en ny Bært.“

„Naa, og hvad saa?“

„Og han vil til næste Flyttedag selv beboe den første Etage.“

„Naa, hvad Ondt er der i det?“

„Men jeg er opsagt til at flytte, jeg, som nu i syv Aar har boet her, og befundet mig saa godt i mit lille Bærelse og mit lille Kjøkken . . . jeg kan aldrig paa noget andet Sted faae det saa behageligt, som jeg har det her!“

„Hvem er den nye Bært?“

„En Brugspatron, der hedder Dillman.“

„Brugspatron Dillman!“ gjentog jeg studsende.

„Jeg sagde til Commissiønairen, at jeg gjerne vilde give en høiere Leie,“ vedblev min Moder,“ og jeg græd og bad; men Commissiønairen sagde, at Brugspatronen havde meget strængt paalagt ham at opsigge mig, og at udleie min Leilighed til en Anden.“

„Leie Leiligheden bort til en Anden, uden først at spørge den gamle Leier, om han ikke vil blive boende for en høiere Leie?“

„Ja, mit Barn! er det ikke ubilligt, umenneskligt? og jeg som tænkte, at jeg skulde blive boende her til min Død!“ tilføiede min Moder hulkende.

Bunden ved et givet Løfte havde jeg ikke omtalt til Nogen det høist særegne Forhold, i hvilket jeg stod til den Dillmanske Familie, ja, jeg havde ikke engang sagt noget derom til min Moder, navnlig fordi jeg var bange for, at hun i sin Hengivenhed for mig altfor meget skulde variere dette, i sig selv, allerede tilstrækkeligt bedrøvelige Omne. Efterat jeg havde givet min

Moder den Trøst, at hun ikke skulde komme til at flytte, forlod jeg hende.

Bed at sætte denne Begivenhed, som vel meget lignede en Forsølgelse, i Forbindelse med de Ubehageligheder, som jeg allerede havde haft for hiin Families Skyld, tog jeg strax min Beslutning og begav mig ufortøvet til det Huus i Regjeringsgaden, som baade eiedes, og blev beboet af Brugspatronen. Dette skete en Formiddag.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Sr. Faktor P. D. Bergenholz.
 - Politibetjent C. Hansen.
 - Inspektør F. A. Stybe.
 - Bognmand Bohms Enke.
-

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løverdagen den 13de Juni 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Evulina.

(Fortsat.)

„Brugspatronen gif nylig ud,“ meddeelte Betjenten mig.

„Men hans Frue er vel hjemme,“ yttrede jeg, „og jeg onsker at tale med hende.“

„Hvem skal jeg melde?“

Jeg ventede et Dieblif inden jeg svarede.

„Jeg er personlig ubekjendt,“ sagde jeg tilsidst; „men jeg er en Reifende og har et vigtigt Andragende at forebringe, vedkommende Herfkabets Eiendom i Bjergeggen.“

Tjeneren gif bort, men kom snart tilbage og bad mig om at trine ind til Fruen. Jeg gif igjennem

nogle store, rigt meublerede Bærelser, og kom saa ind i et mindre Kabinet, hvor Fruen og hendes Datter vare.

Moderen kunde dengang være omtrent 40 Aar gammel; en Alder, i hvilken Kvindens Skjønhed, ifald hun iøvrigt har besiddet nogen, er betydelig i Aftagende, men alligevel ikke sjelden blusser op inden den fuldkommen taber sig, og det med en Glands som kappes med Ungdommens Behagelighed, ligesom Sommeraftenens Skjønhed kappes med Morgenens, og undertiden overgaaer denne i Mildhed, Belysning og Stilhed. Det er ikke længere en Skjønhed som straalet, blænder, brænder og forurolicher; men som nu kjøler, husvaler, og indgyder Fortrøstning og Fred. Saaledes forekom Moderen mig. Man kunde see, at hun havde straalet og frembragt Uro omkring sig; men man saae ogsaa, at hun husvaledede og bragte Lykke.

Hvad Datteren angaaer, da er hendes indtagende Dre allerede tegnet, om ogsaa kun overfladisk, ved nogle foregaaende Leiligheder. Men der var Noget som manglede ved denne unge Pige, og det var Lykken. Havde hun selv været lykkelig, vilde hun maaskee mere end mange andre af hendes Kjon have kunnet begeistre andre; thi Lykken er Kvindens Poesie og forskjønner hendes Ansigtstræk, ligesom Guldet eller Diamanten forskjønner hendes Toilet. Naar hun havde været lykkelig, skulde hendes Ansigt have været et af disse gennemsigtige, gennem hvilket et Menneskes Blik kan trænge, ligesom Solens Straaler gennem et reent

Glas. Men man saae, at en mørk Sky havde berørt dette klare Glas, og efterladt nogen Fugtighed paa det.

Evelina, saaledes hed den unge Dame, som jeg lærte at kjende ved Vidingøbroen, havde imidlertid et saadant Ydre, at man aldrig vilde kunne glemme hende, naar man havde seet hende een Gang, om man ogsaa, for at kunne det, forskandsede sig med Alverdens Philosophie. Der gives virkelig Væsener, som man, hvorvel de kunne være skjønne og gode som Guds Engle, ikke desto mindre inderlig maatte ønske, at man aldrig havde seet. Men jeg kan forsiikre, at jeg ved den omhandlede Leilighed hverken havde Dine for den Eldres junoniske Figur, eller for den Ungres Venus-Ansigt, hverken for Morgenens eller for Aftenens. Jeg saae alene i dem Mennesker, som havde lønnet den store Tjeneste, som jeg antog at have beviist dem, med Ubegageligheder, Uergrelser, ja endog med Forsølgelse. Dertil kom, at det onde Sind, Galtskaben, eller hvad det hedder, begyndte at koge over hos mig, thi ellers havde jeg ganske vist ikke buset saa ubetænksomt og skaansellost frem, som jeg gjorde.

„Jeg veed aldeles ikke, hvorledes det staaer til paa Herflabets Jernværk i Bjergegnen,“ begyndte jeg; men det veed jeg, at jeg nu har ifinde at smedde, imens Jernet er varmt!“

Moder og Datter, som ved det første Syn af mig paa eengang hurtigt reiste sig fra Sophaen, stirrede paa mig med store og næsten ubevægelige Dine.

„Navnlig vil jeg bede Mamsellen,“ vedblev jeg,

„ikke at daane, førend jeg har høvt den Ære at tale tilende.“

Datteren hverken skreg eller fik Dndt dengang, maaskee netop paa Grund af min fremfusende Udfærd.

„Men, min Herre!“ raabte Moderen, „det er i høi Grad forbausende at“

„Ja vist!“ afbrød jeg hende; „men saa er det vel mig som maa forbauses. For omtrent sex Maaneder siden havde jeg den Lykke, eller rettere sagt den Ulykke at trække Mamsellen op af Søen ved Lidingøen“

„Men De har da ikke den ringeste Medlidenhed, min Herre!“ udraabte med god Grund Moderen, og traadte et Skridt nærmere henimod mig.

„Medlidenhed!“ svarede jeg; „jeg skal have Medlidenhed med hele Verden, det forstaaer sig, men slet Ingen skal vise Skaansel mod mig! Det er meget muligt, min Frue, at jeg ikke har gjort deres Datter nogen fortrinlig Tjeneste; thi, sandt at sige havde det vist været meget bedre at dø med en saadan Person som Axel Wendell, end at leve med ham. Men efter min, og vistnok alle Andres Formening, var det heldigst som det gik, nemlig at han er død og Mamsellen blev ilive. En Mand som ikke kan drukne sig, uden at han nødvendigt skal have et Pigebarn med sig til Selskab, er kun en ussel Egoist, som Verden maa være glad ved at være bleven kvit!“

Disse mine Flostler kunne vistnok indeholde nogen Sandhed, men hvorledes jeg ved en saadan Leilighed

kunde komme frem med dem, har jeg aldrig sidenefter kunnet begribe.

„Men,“ fortsatte jeg i min blinde Iver, „i ethvert Fald har jeg dog beviist hendes Forældre den største Belgjerning ved at gjengive dem Deres eneste Barn, og derfor har jeg neppe engang modtaget en simpel Taksigelse. Dette grammede mig i Begyndelsen, visse-
ligen ikke af anden Grund, end fordi jeg troede at op-
dage i en saadan Opførsel den fornemme eller rige
Verdens sædvanlige Ligegyldighed eller Foragt for en
Person af min ringe Stand. Havde jeg været Lieute-
nant i Garden eller Skriver i Kongens Cancelli, saa
var jeg ganske vist bleven indbudet til The og Souper
hos Herskabet, og mulig endog faaet Lov til at dandse
den første Bals med Mamsellen. Men jeg har faaet
andet end Dands og Souper.“

Moderen, som var fjendelig forlegen, hestede sine
Dine mod Gulvet; men Datteren holdt sine vedvarende
fæstede paa mig.

„Dog,“ begyndte jeg igjen, „har jeg uagtet min
ringe Stand altid bestræbt mig for at have Omgang
med Folk, der stode over mig; men mine Forsøg have
stødt paa uformodede Hindringer. Den første Gang
jeg var i Auroraordenen blev jeg saagodtsom jaget paa
Døren, og det for Mamsellens Skyld. En anden Gang
var jeg paa Bal hos General R***, men maatte for-
lade baade Dandsen og Soupéen, og det ligeledes for
Mamsellens Skyld. Tilfældig falder det Herskabet ind,
at kjøbe et Huus i gamle Kongsholmsbrogade, og

Hændelsen vil, at min Moder har boet netop i det samme Huus i syv Aar, og har befundet sig vel der. Men Hersekabet, som selv har betænkt at flytte derhen, faaer at vide, at der iblandt Leierne findes en gammel Bagtmesterenke, som har det Vanheld at være Moder til mig, i hvis Lod det er faldet, at man skriger og daaner saasnart man faaer mig at see, og som man med billig Grund kunde mistænke for, at jeg kunde have den store Hensynsløshed imod Hersekabet undertiden at besøge min Moder, hvorfor man opsigter hendes Leiekontrakt. Hvor jeg træffer sammen med Mamsellen, kan jeg da være vis paa at blive viist Døren; og hvor min Moder flytter hen kan hun, hvis Hersekabet behager at flytte bagefter, være ligesaa sikker paa ogsaa at blive jaget bort. Kort sagt, Sønnen skal være landflygtig og Moderen huusvild, og det hvorfor? Jo, fordi jeg ikke lod Mamsellen ligge i Fred iblandt Abborrer, Kvabber og Smaasild under Lidingsbroen!"

Imod Slutningen af dette kostelige Foredrag troede jeg at opdage, at den unge Dame begyndte ligesom at trække paa Smilebaandet.

"Men," tog jeg atter tilorde, idet jeg henvendte mig mere umiddelbart til Datteren, "hvorledes kan det dog være, at jeg altid skal gjøre et saa ubehageligt Indtryk paa Dem? Hvori har jeg da forseet mig? Har jeg, uden at vide det, paa en eller anden Maade fortrædiget eller saaret Dem? Var det maaskee ubehøvet af mig ved den oftnævnte Leilighed at tage fat i Deres smukke glindsende Haar, og skulde jeg mulig

først have taget Glacéhandsker paa? Det kan være, at jeg var noget nærgaaende, men“

Nu afbrød den unge Dame mig med den hjerteligste og meest gjennemtrængende Latter, som jeg nogen-
sinde har hørt.

„Af, min Herre!“ raabte Moderen, idet hun, straalende af den gladeste Overraskelse, slog sin Arm om den leende Datters Liv. „De har udrettet, hvad ikke alle Hovedstadens Læger og alle dens tænkelige Udspreddelser have formaaet De har ført Glæde og Lykke til dette Sorgens Huus!“

„Glæde og Lykke?“ gjentog jeg noget flau; „det har dog egentlig ikke været min Mening; thi“

„Enten det nu har været Deres Mening eller ikke,“ svarede Moderen, „saa har De vistnok foranlediget en meget vigtig Krisis, og i saa Tilfælde har De for anden Gang gjengivet mig min Datter!“

Jeg begreb ikke det ringeste af alt dette.

Afsessor Carlander*).

(Oversat.)

Af en Samtale, som jeg havde under fire Dine med Moderen fort efter mit Optrin med hende og

*) Død i Stokholm i en Alder af omtrent 89 Aar.

Datteren, erfarede jeg Udskilligt, der spreder et Lys over det imellem os foresaldne, forsaavidt det angaaer de Begivenheder, som jeg nylig har berettet, vedkommende den Dillmanske Familie.

Axel Wendell, som havde opnaaet at tilvende sig Datterens Kjærlighed, var stødt paa en uimodstaaelig Modstand hos Forældrene, noget meget sædvanligt saavel i Birkeligheden som i Romaner, især naar Frieren kun er riig paa Kjærlighed og gode Forhaabninger, mens Datteren derimod paa en Maade har Forretninger med Jernkontoiret, og kan vente en Medgift af flere Hundredetusinder gode Teglsteens Bærdi.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Caroline Lovise Justesen, Opvartningskone paa
 Almindeligt Hospital.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 20de Juni 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Assessor Garlander.

(Fortfat.)

Jøvrigt syntes ei heller Forældrene det mindste om hans Person, og vare desuden af den Formening, at en Læge aldrig burde gifte sig paa en Candidatexamen alene. Han bør først have sin Doktorhat, saa at man, om han ikke egentlig er Læge, dog idetmindste kan see at han er Doktor.

Unge Damer synes i Almindelighed fortrinlig godt om Lægerne. Man kommer til at hedde „Doktorinde“, man kan saagodtsom hele Pharmakopoeen udenad, og hvor bekvemt er det dog ikke i pludselige heftige Sygdomstilfælde at have Recepter og Medikamenter paa rede Haand? Naar de ere blevne gifte, hænder det

alligevel ikke sjelden, at de finde sig noget stoffede. Den hulde Mage mærker nemlig snart, at Doktoren netop paa Grund af sit Embede mere tilhører Verden end Doktorinden. Den fordømte Gadedørskloffe klinger bestandig i hendes Dren, ligesom en Ringning med Viigklokker over hendes egen Lykke og Fred; den tier ikke engang stille om Nætterne:

„Skal jeg nu op igjen?“ mumler Doktoren gnaven; „jeg maa paa den Maade blive aldeles forfjølet!“

„Ak! det er jeg allerede!“ sukker Doktorinden; „jeg svinder hen og døer midt i Lægekunstens Skjød!“

Men jeg gaaer tilbage til den Dillmanske Familie. Det første Ord som Evelina hørte om Kjærlighed, kom fra Axel Wendells Læber. En Svovlstikke tænder ikke saa let, som en uerfaren Piges Hjerter. Hele hendes Barndom er Rodskuddet af Kjærlighed, og inden Stikken endnu er bleven fæstnet, titter Knoppen aldeles spæd og værgeløs frem. Den Første, som seer og vil have den, bryder den af uden mindste Besværlighed; thi Tornene, som ere Rosens Skydsværn, ere ikke tilstrækkelig samlede, og stærke til at forsvare deres unge og uskyldige Dronning. Sidenester beroer jo Alt paa ham, som brød den. Hun kan mulig, om jeg tør udtrykke mig saaledes, indpodes i en anden ædel og tilsvarende Plante, trives og stedse skyde nye Skud, der ere ligesaa herlige som hun selv; men hun kan ogsaa, uden at have mindste Bærde, blive sat i et Vandglas, for at leve et kort og koldt Liv og døe, inden hun har

opnaaet at udvikle sine Blade, eller at efterlade Frø, som Beviis paa en lykkelig Tilværelse i Verden.

En uerfaren Piges hele Phantasi slutter sig omkring den forforiste Mytthe om Cupido og hans Røgger og Pile, som han strøer blindt ud over Jordfredsen. Hun troer at det er hendes Hovedbestemmelse, at springe efter de hvassse straalende Pile, at rette dem imod og træffe Andre, men fremsfor Alt selv at blive truffet. Hun kjendte ikke Kjærlighedsguden i nogen anden Udrustning, og hvorledes skulde hun ogsaa kunne tænke sig den bevingede Gud i, til Exempel, en Doktorhat, eller med Løn af Hans Majestæt Kongen og Staten, eller i en med Diss og Skildt forsynet Urtebod.

Men, saa tænkte Forældrene saameget mere istedetfor hende, snart med og snart uden Grund, og Følgen deraf bliver, at en Frier som ikke kan andet end røgte Pilebuen, forvises Huset. Men at forvise en yndet Elsker er ofte det samme som tillige at vise Elskerinden Døren, især naar denne er, ligesom Evelina, af et sværmerisk og i høi Grad exalteret Temperament.

Det stemte fuldkommen med hendes Tænkemaade at følge sin Elskede i Døden, ligesom det ogsaa aldeles lignede Arel's mørke Charakter, at ville drage hende med i Fordærvelse, maaskee alene for at hævne sig paa Forældrene.

Endelig kom ogsaa min Person paa Tapetet. At Synet af mig, som vel ei heller spillede en aldeles ubetydelig Rolle i Begivenheden ved Vidingbroen,

altid maatte gjøre et ubehageligt Indtryk paa den unge Pige, trænger ikke til videre Forklaring, saalidt-
som at Forældrene ikke godt kunde indbyde paa The og Souper en Gæst, der bestandig maatte befrygtes at forkrække Datteren saaledes, at hun var udsat for at faae et Slagtilfælde. Derimod var Fruens For-
klaring om Ursagen til den øvrige imod mig udviste Uegyhdsighed noget haltende. Hun kastede Skylden paa sin Mand, der var saa optaget af sine Forret-
ninger, at han, uagtet hendes idelige Paamindelser, alligevel bestandig forglemte mig, hvorvel han godt havde erindret mig, da han var bleven min Moders Huusvært.

Med Hensyn til den lykkelige Krixis, som jeg imod alle Andres saavel som min egen Forntodning havde for-
anlediget bemeldte Dag, saa oplyste Moderen mig om, at Evelina i Aar og Dag ikke en eneste Gang havde givet Tegn til et Smil, og at hun neppe engang havde talt et eneste Ord; at den berømte Læge Uksessor Car-
lander, som ogsaa var bleven spurgt tilraads, havde bestemt erklæret, at hvis man blot kunde udfinde Noget, som rigtig kunde more hende, og som, om det kun var een eneste Gang, kunde bringe hende til at lee hjerte-
ligt, saa skulde øieblikkeligt den ulyksalige Fortryllelse, som var kommet over hende, blive brudt; men at dette ikke hidtil var lykkedes, trods alle Forældrenes Be-
stræbelser for, ved alle Slags Adspredelser, at forjage hendes onde Aand.

„Men, har jeg mig da virkelig saa besynderligt ad?“ spurgte jeg tilsidst.

„Deres Optraeden var saa uventet, saa pludselig og brat, jeg turde næsten sige saa djævelst men om Forladelse, Hrr. Høglund! — De maae dog vist med Alt det have et meget godt Hjerte De vilde være ond, men Deres godmodige Natur trængte overalt frem De veed imidlertid hvad der paafulgte: Evelina har skoggerleet — leet indtil hun aldeles udmattet sank ned paa Sophaen, og faldt i en saa tryk og rolig Søvn, som hun i en uendelig lang Tid ikke har havt, og . . .

„Åsæssoren kommer,“ meldte den indtrædende Tjener.

Snart viste der sig ogsaa en lille mager Olding med et skarpt, næsten jernhaardt Ansigt, sort Brakke, Støvlekraverne optrukne over Beenklæderne, og med en Stof med Guldknap i Haanden. Det var Åsæssor Garlander, der sædvanlig blev kaldet Dødsdoctoren, da han, som Følge af sin strange Maade at være og tale paa, sjelden blev tilkaldet førend paa den sidste Tid, naar naturligviis Lægens Manerer ophøre at være Hovedsagen.

Jeg havde dog min særdeles Grund til at betragte dette strange Ansigt med Velbehag, endskjøndt jeg aldrig havde behovet at consulere ham som Læge. Han pleiede gjerne at overvære Examenene i Skolen og sad da og sugede paa sin Guldknap, uden at tale til nogen. Engang mens jeg var i anden Klasse har

jeg mig dumt ad ved en saadan Examen. Da jeg nemlig blev spurgt om, hvem der vandt Slaget ved Narva, opgav jeg, tiltrods for alle Historiekskrivere, at det var Gustav den Anden. Mine Kammerater blegnede, mine Lærere rødmede, og mine Tilhørere loe; men Udsæssor Carlander tog baade Knappen og Bladet fra Munden, og sagde:

„Ingen Belønning vilde være stor nok til den unge Skolepog der, hvis hans Angivelse var sandfærdig, eller hvis Gustav den Anden havde dengang haft Sverriges Styrelse under Hænder, istedetfor Carl den Tolvte.“

Denne uventede Uttring hjalp mig virkelig; thi Alles Opmærksomhed vendtes fra mig til Udsæssor Carlander, som snart kom i en livlig Disput med Digteren, daværende Statssekretair senere Biskop i Calmar, Kullberg, som ogsaa bivaanede den anførte Examen, og trolig tog Kong Karls Parti. Fra den Tid tænkte jeg med Taknemlighed paa Carlander og Gustav den Anden Adolph, men var bestandig ugunstig stemt imod Kullberg, og den tolvte Carl.

„Naa, hvad er der nu igjen paa Færde?“ spurgte Udsæssoren, da han var kommen ind i Salen, med sin sædvanlige barske Stemme.

„Bedre, gode Hrr. Udsæssor!“ svarede Fru Dillman, ilende henimod ham, „meget bedre, Gud ske Lov!“

„Bedre!“ gjentog Carlander endnu mere but; „hvorfor har man da sendt Bud efter mig? Beed man da ikke, at næsten hele min Praxis bestaaer i at see paa Liig? Farvel!“

Fru Dillman skyndte sig at fortælle den gamle Læge hvad der var hændet, saavel som den Andeel jeg havde havt i Kuren, og han lyttede til den hele Fortælling uden at forandre et Ansigtstræk.

„Men hvad skal nu Evelina tage ind?“ spurgte hun derefter, og hvistede tillige til Tjeneren, at han skulde bede Mamsellen om at komme ned.

„Hvad hun skal tage ind?“ gjentog Carlander. „Jh! hun skal indtage Sengen eller Sophaen, hvis hun vil sove, og frisk Luft, naar hun derefter staaer op. Gjør hende dog ikke til en Porcellainsdukke paa et Speilbord, lad hende bevæge sig, trække Kulle, t. Gr.; men lad mig fremfor Alt faae Lov til at gaae bort!“

„Jeg kan nok forestille mig, at Hrr. Ussesforen har meget at bestille,“ vedblev Fruen, som ventede paa Evelina og derfor nødig vilde give slip paa Lægen. „Det skal være forfærdeligt, saamegen Sygdom der skal være i Staden; Koldfeber og andre Febere iblandt Folk af saavel de bedre som af de ringere Klasser. Det er ubegribeligt, at de samme Sygdomme og Glendigheder skulle ramme alle Klasser.“

„Der er intet mere begribeligt, min Frue!“ tog Ussesforen til Gjenmæle; „Somme have formeget at spise, Andre have forlidet eller slet intet; giv den Fattige tilstrækkelig Sild og Kartofler, og den Rige kun Kartofler og Sild, og der skal saa blive den bedste Helbredstilstand i Verden . . . Farvel!“

Derpaa gik han, uden at vente paa sin Patient. Da jeg hellerikke havde noget videre at bestille, især

da jeg allerede havde faaet Løfte om, at min Moder skulde faae Lov til at blive boende, hvilket var Hovedsagen for mig, saa tog jeg strax Afsked og gif.

Da jeg kom ned paa Gaden, fandt jeg Udsesfor Carlander staaende udenfor Borten seende snart tilhøire og snart tilvenstre, som om han endnu ikke havde bestemt sig for, hvilken Bei han vilde gaae.

„Aa, see min unge Embedsbroder!“ sagde han, idet han fik Die paa mig. „De er lykkelig i deres Kure, min Ven! men hvilken Levevei har De ellers?“

„Jeg forestaaer en Hprekudskebestilling.“

„Saa ere vi jo i dobbelt Henseende Embedsbrødre,“ yttrede Carlander. „De fjører og vender med fuldkommen ligesaa daarlige Hjælpemidler, som vi Læger; men De er lykkeligere end Noget af os; thi De gjør kun Brostenene Fortræd . . . Farvel!“

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 27de Juni 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Den tungeste Nat i mit Liv.

(Oversat.)

Brugspatron Dillman med Familie flyttede ind i sit nye Huus i gamle Kongsholmsbrogade. Min Moder fik ikke alene Lov til at blive boende der, men blev endogsaa behandlet med den største Velvillie af Familien. Mamsel Evelina gik næsten daglig ned til hende, og forlod hende aldrig, uden at give hende et eller andet Beviis paa sin Godhed og Gævmildhed.

Kaffekjedlen snurrede fra Morgen til Aften paa den lille Kjøkkenforsteen, og naar min Moder drak den, bed hun ikke længere, som fattige Folk pleie, af et Stykke Sukker, men kom med en Ødselhed, der maaskee kunde passe for en riig Grevinde, hele store Haand-

fulde Sukker i Koppen, bød mig Portviin og Madeira, naar jeg kom, og fyldte mineommer med Bakkelser, naar jeg gik.

Mit lille Bærelse ved de „røde Boder“ manglede en Sopha; men jeg havde Overflødighed af Sopha-puder, de smukkeste Broderier man kunde tænke sig, saasom Hærevogne paa Stramai og Hæveheste af Jesyrgarn. Hvad et Divanbord var, havde jeg neppe Begreb om; men derimod havde jeg en Borddug, knyttet eller vævet paa den stadseligste Façon, en sand Prydelse for et Bord i en Excellences Forværelse. Mamsel Evelina var med et Ord utrættelig i at vise mig, og min Moder for min Skyld, al mulig Opmærksomhed og Hengivenhed. Ofte traf jeg sammen med hende hos min Moder, og jeg vedblev baade der og i Etagen høiere op i Huset, hvor jeg ikke saa sjelden nu blev indbudet, at være hendes Fornøielses-Minister. Jeg declamerede, efterlignede baade den ene og den anden af vore Skuespillere, fortalte Historier, gjorde Kunststykker i Kort, og opfandt Lege med saadant mere.

Men, om Noget vilde spørge mig: „blev Du da ikke tilsidst forelsket indtil Raseri i et Bæsen, der var saa god og smuk som hun, og som tillige havde saa megen Formue, hvilket da ikke retvel kunde forringe hendes Værdi?“

Saa kunde jeg svare: „Nei!“ og det netop som Følge af alle hendes Fortræffeligheder.

Da jeg første Gang stod udenfor en Juvelers Binduer, og saae Guldet glimre og Juvelerne gnistre

mig imøde, saa kunde jeg nok have ønsket en Amethyst-
 Ring til min Moders Finger, da hun holdt saameget
 af denne Slags Edelstene, og en Juvelnaal til mit
 eget Kalvefryds; men den anden Gang vare mine
 Ønster mindre levende, og den tredie Gang var Fristel-
 sen aldeles forbi. — Den, som ikke har Raad til at
 faae nogen Ting, trøster sig snart ligesom Ræven i
 Fablen, og naar man bliver vant til at see Noget,
 forringes derved meget sammes Værdi. Den derimod,
 som har Raad til at faae Noget eller Meget, den vil
 have Alt; men Alting kan Ingen faae, og deri ligger
 maaskee netop Rigdommens Kvaler.

Saaledes forholdt det sig omtrent med mine Følel-
 ser for Evelina. Derfor kunde jeg med Rolighed be-
 tragte hendes overordentlig smukke Ansigtstræk og uden
 Forvirring møde Ilden fra hendes store sorte Øine.
 Det stred iøvrigt imod mine Følelser og Grundsætning-
 er at elske en Pige, der havde været en Andens
 Fæstemø eller Elskerinde. Dette synes maaskee noget
 fordringsfuldt; thi en Hærfudskebogholder maae natur-
 ligviis lade sig nøie med hvad det skal være. Men
 jeg er af Naturen noget kræsen, og det kan jeg ikke
 gjøre for. Jeg drikker heller af et nok saa simpelt
 Glas, som Ingen har druffet af, end af en Guldpokal,
 hvor kostbar den end er, naar dens Rand er berørt af
 Andres Læber.

Omtrent et Aar var henrundet paa denne Raade,
 da jeg en Dag traf hjemme hos min Moder Mamsel
 Evelina usædvanlig bleg og nedslaaet. Min Moder

lod os være alene, som hun altid pleiede; thi Modrene mene det sædvanlig godt med deres Børn. Evelinas bedrøvede Sindstemning gif mig meget til Hjerte, thi jeg holdt af hende, som en kjærlig Broder.

„Men hvorledes har De det dog idag?“ spurgte jeg og trykkede ømt den lille Haand, som hun rakte mig.

„Det er meget fortrædeligt, at Hrr. Høglund skal have et saadant Slags Embede,“ svarede hun.

„Hvilket Slags? Det kan dog ikke være for mit Embedes Skyld, at Mamsel Evelina er saa sorgfuld idag? Men hvad kan De dog have at indvende imod mit Embede?“

„Det vil sige,“ forklarede hun, „at men det er tilvisse stor Skade, at en saa fortræffelig og hæderlig Person, som Hrr. Høglund, ikke har valgt“

„Ikke har valgt sig en bedre Levevei,“ hjalp jeg hende paa Gled; „men sig mig dog, hvilken Bei er vel bedre? Er det maaskee bedre at udveie i smaae Portioner Suffer og Sæbe, eller Flest og Tællelys? Er det bedre med uprovet Børge i Haanden at anføre en Bagtparade, sultende under en galloneret Kjøle og altid svævende imellem Arrest paa Hovedvagten og Gjældsængsel i Hornøgaden? Eller er det bedre som Extraskriver at tjene Hans Majestæt Kongen for tretten à sexten Rigdaler om Aaret, eller imens man bedrager sig selv ved Drømme om Livets Herlighed, bedrage andre hæderlige Folk for deres Penge? Vel veed jeg, at jeg ikke har eller faaer nogen Rang, at mit Navn ikke bliver opraabt ved Begravelser eller

andre deslige Veiligheder; men hvilke fornuftige Mennesker bryde sig vel derom? og er det ikke en Daare, der retter sig efter andre end fornuftige Folk? Mit Embede er iøvrigt slet ikke saa forkræffelig fjedsommeligt. Hver Morgen, naar jeg nærmer mig Stalddøren, møder mig et Chor af tolv vrinskende Heste; thi man gjenkjender mine Fodtrin; og naar jeg træder ind i Stalden, vende alle Hestene deres Hoveder imod mig; thi de vide, at jeg er deres Bært, de vide ogsaa, at der intet bliver dem affortet i deres Morgenportioner, at deres Toilet ikke vil blive forsømt, at deres Maner ville blive ordentlig fjæmmede, og deres simple Skotøi blive blanket.

De veed ogsaa, at jeg samvittighedsfuld passer paa, at Buggjorden ikke bliver spændt for stramt, og at Stavertræerne ikke trykke deres brudte Ryg formeget. Ligeledes drømmer jeg tidlig og silde om den Tid, da lutter smukke Befordringer skulle fylde mit Gaardsrum, og kun Heste med kneisende Hoveder og triveligt Guld skulle staae i mine Spiltouge — da man skal sige, at Høglunds Ekvipager ere de bedste, og jeg om Winterdage skal føre Stokholms lykkelige Indvaanere til Skuespil og Baller, og om Sommeren befordre dem ud i det Grønne, indtil jeg en Dag sætter mine to sorte danske Heste for Liigvognen, og transporterer dem didhen, hvorfra Engelen med Domsbasunen paa den yderste Dag vil afhente dem."

Jeg taug stille da jeg saae, at Evelina skjulte sit Ansigt bag Sophapuden, og jeg hørte hende hulke.

Urolig derover kaldte jeg paa min Moder, og kort derefter begav Evelina sig bort, uden at tale et eneste Ord; men hendes Dine vare forgrædte, og den Haand som hun rakte mig til Afsked, var iiskold.

„Af! hvor Du dog er enfoldig, mit ulykkelige Barn!“ sagde min Moder til mig.

„Hvorfor det?“

„Seer Du da ikke hvorledes Tingene hænger sammen? Seer Du ikke, at hun elsker Dig? det Englebarn! og en saadan lader Du slippe fra Dig? — saa sm, saa smuk og saa riig! tvende store Skabe med Sølvtsøi, og saa meget Linned har jeg seet.“

„Men fjære Mama!“ svarede jeg, „mig synes, at der var mere Tale om Hyrefudskvæsenet, end om Kjærlighed og hvis det iøvrigt forholder sig saaledes, som Moder troer, saa er det jo kun paa een Betingelse, at jeg kan faae hende, og den er, at jeg drukner mig med hende i Saltsoen Er Man da saa venlig at fiske mig op ved Lidingsbroen?“

Jeg gif, og saae ikke Evelina i lang Tid. Men jeg hørte, at hun i den Tid var bleven forlovet med en Revisionssekretair Aldheim, en Mand i sine bedste Aar, og af stor Anseelse baade som Menneſke og som Embedsmand. Mig syntes, at det Hele var i sin tilbørlige Orden. Fattige og hæderlige Embedsmænd burde altid blive gifte med rige Piger. Snart paafulgte Evelinas Bryllupsdag. Drevet af en uimodstaaelig Nysgjærrighed blandede jeg mig i Folkestimelen, som vilde see hende, og jeg fik hende at see.

Omgivet af en Mængde Herrer i Uniform, viste hun sig som en Dronning; men bleg og med et tungfindigt Udseende, som om Dronningen nys var flygtet bort fra en omstyrtet Throne. Jeg gif bort med et Sting i Hjertet.

Senere paa Aftenen, eller rettere om Natten, indfandt jeg mig paany udenfor Bryllups-huset; thi alle min Principals Bogne vare der, for at hente Gjæsterne, og jeg var selv tilskyndet af en ulykkelig Lyst til at see Bruden endnu engang.

Endelig kjørte Brudeparrets Bogn frem. Bruden kom ledsaget af sin Mand, sine Marskalker, og sit Tjenerskab med Lygter. Jeg stak mit Ansigt frem imellem et Par af disse, for at opsnappe et Skimt af hende. Inden hun stod op i Bognen, kom hun til at vende sit Ansigt til den Side, hvor jeg stod. Bore Blikke mødtes. —

„Han! Han! o, min Gud!“ hørte jeg hende udraabe.

Jeg soer bort som en Afsindig. Det var som om en ond Aand var faret i mig. Men hvem leger ogsaa ustraffet med Himlens hellige Ild? Da jeg kom hjem, samlede jeg i en Bunke paa Gulvet Alt hvad Evelina havde givet mig, og fastede mig næsegruus ned over Bunken. Jeg græd imellem Blomster af Sølv og Guld, odelagde Silke og Fløil med mine Taarer, og rev mit Ansigt tilblods imod Krandsen af Gulperler; jeg havde nu gjerne taget Guldpokalen og slugt dens Indhold, om ogsaa den hele Verden havde med Læberne

berørt dens Rand. Nu skulde jeg gjerne have hvilet ved hendes Side med Saltsøens Bølger til Hovedpude, og Nattens Storm til Brudetæppe.

En Mand uden Lidenſkab og uden Penge, kan altid være Herre over ſin Perſon; men en ulykkelig Elſker tilhører ikke mere ſig ſelv — han er tabt baade for ſig og Andre. Der er iøvrigt intet ſaa tungt ſom at bære paa aſmægtige Dnſter, men der er ei heller noget ſaa taabeligt, ſom det.

Jeg blev tilſidſt rolig; men det forekom mig i lang Tid, at mit Hjerte kun ſlog halvt ſaa ſtærkt ſom forhen, og at jeg knap levede et halvt Liv.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 4de Juli 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Kronfogdens Datter.

(Oversat.)

Det Keijserste Huus ved de „røde Boder“ støder umiddelbart op til den Gaard, i hvilken min Principal har sin Hyrekudske-Bedrift. Det er, som bekjendt, en stadselig og med Konstfands opført Bygning med sin Borggaard, sine Handelsboutiker i den nederste Etage, sit Mellemstokværk, og sine stadselige Beboelsesteiligheder ovenover dette. Det er bygget paa Pæle, og man anseer det for modent til at styrte sammen, til hvilken Tid det skal være.

„Men synker det,“ bemærkede min Principal, „saa skeer det imod Søfiden, og det vil da falde med stor Allarm over Sluproermadamernes Hoveder, hvilket ikke

vil kunne volde dem nogen Fortræd; men jeg kan selv være fuldkommen rolig for Heste, Bogne, Hustru og Børn."

Dette Huus, som blev bygget, eller fik en Paa-bygning i min Barndom, staaer dog endnu med sin simple, men smukke Façade ud imod Rødbotorvet*).

Nogle Bærelser i Mellemstokværket i dette Huus beboedes en Tid af en Mamselle Ahlén, som var Datter af en for henimod otte Aar siden afdød Kronfoged i nogle Fogderier i Mellem Sverige. Hun var flyttet til Stokholm nogle Aar efter Faderens Død, og kunde omtrent være fyrgetyve Aar gammel paa den Tid, da jeg blev bekendt med hende, en Alder, i hvilken ugifte Kvinder, efter hvad man paa staaer, faae et tungt og gnavent Lune, da de først til den Tid ere komne under Veir med, at de ere blevne skuffede af Forholdene i Samfundet. Hvorvidt der er nogen Sandhed i denne Paaastand, veed jeg ikke; men det veed jeg, at jeg sjelden har seet et saa venligt og fredeligt Ansigt, som den gamle Mamselles i det Keijserske Huus.

Hun havde sine Binduer ud imod vor Gaard, og jeg saae hende daglig vedholdende beskæftiget med sædvanligt Fruentimmerarbeide, endskjøndt hun blev anseet for at eie en saa stor Formue efter sin Fader, at hun kunde have levet aldeles sorgfri deraf. Hun

*) Det er omtrent 34 Aar siden Figge Høglund meddeelte sine Ungdomsbegivenheder, men endnu er Spaadommen angaaende Rødebobernes Palads ikke gaaet i Opfyldelse.

leiede engang imellem om Sommeren en Vogn, og gjorde da en Kjøretour til Haga eller til Dyrehaven, kun i Selskab med sit tro Tjenestetyende, som tilsyneladende var noget ældre end hun. Ved saadanne Leiligheder pleiede jeg at følge med Vognen hen til hendes Port, aabnede Bogdøren og slog Trappetrinet ned, og hun nikkede da altid venligt til mig, yttrede nogle velvillige Ord og stak mig enten en Apelsin, eller nogen Confect i Haanden.

Men uagtet sit milde Væsen og sin fredsommelige Levemaade afgang hun næsten daglig Stof til Dmtale, ei alene i det Kæyseriske Huus, men ogsaa i det hele Nabolag. Folk, som havde lyttet ved hendes Dør, havde hørt hende spørge og svare høit og ivrigt, som om hun var i den livligste Samtale med Nogen; men naar de vare komne ind i hendes Bærelse havde de ikke kunnet mærke, at der var nogen Anden end hun. Med hvem kunde hun da vel tale? Maaskee med hiint onde Væsen, som ansees for at have saameget at bestille med Menneffene i Almindelighed, og med gamle Mamseller i Særdeleshed? Nei, dertil var hun altfor gudfrygtig.

Hun gif hver Søndag i Kirke, og havde kun gudelige Bøger liggende paa sit Bord. Var hun maaskee et aandrigt Fruentimmer, som var beskæftiget med at gjøre Udkaft til en Roman i 3 eller 7 Dele, eller paa en eller anden Maade sindsforstyrret; thi kun aandrige og gale Folk pleie at tale med sig selv. Men hun havde aldrig udgivet andet end Almisser til de Fattige,

og hvert Ord hun udtalede, røbede saamegen Belevenhed og en saa klar Forstand, at man umulig kunde mistænke hende for enten det Gne eller det Andet.

Der gives neppe Noget, som Menneffene i Almindelighed saa hurtig blive kjede af, som af at tale og høre Andre tale godt om deres Næste; hvorimod de sædvanlig ere temmelig vedholdende naar det gjælder om det Modsatte, og da man nu ikke havde andet end Godt at sige om min Naboerke, og umulig kunde finde den ringeste Anledning til at tale Ondt om hende, saa er det klart, at de Nysgjerrige svævede i idelig Uro; thi hvad skulde de vel tale om angaaende hende?

Saaledes stode Sagerne da jeg, som en Eftermiddag i Esteraaret stod i min Port, modtog en Indbydelse ved Mamsellens gamle Pige, til strax at drikke en Kop Kaffe hos hende. Jeg var snart inde i Mamsellens lille og smagfuldt meublerede Bolig.

„Meget velkommen, bedste Hrr. Høglund!“ — saaledes hilsende min Bertinde paa mig. „Mig syntes, at det var Synd at De skulde være ude i et saa raat Veir vær derfor saa god at sætte Dem ned, og lad os saa tale sammen, imens vi vente paa Kaffen.“

Samtalen kunde kun interessere mig; thi den angik alene min Syssel, og iøvrigt — mine Livsforhold og mine Forhaabninger i Fremtiden. Kaffeservicet blev imidlertid kort efter baaret ind, og min Bertinde var i Begreb med at tage fat paa den lille Sølvkande, da hun hurtig drog sin Haand tilbage, reiste sig op fra Stolen, neiede og rakte Haanden frem, som om hun

hilste paa Noget. Jeg stod ogsaa forbauset op, og saae overalt omkring i det lille Cabinet, uden engang at kunne skimte Skyggen af et levende Bæsen.

„Saa sildig, min elskede Fader!“ sagde min Værtinde; „men,“ tilfoiede hun, idet hun vendte sig imod mig, „tillad mig, Hrr. Høglund! at forestille Dem for min salig Fader.“

Jeg bukkede mig i den Retning, til hvilken hun pegede.

„Men undskyld, bedste Hrr. Høglund! at jeg beder Dem om at trine lidt nedenfor; thi min salig Fader har vist Noget, han vil sige til mig i Hemmelighed.“

Jeg boiede mig tvende Gange, den ene Gang for Mamsellen, og den anden Gang for hendes, for mig usynlige, Hrr. Fader, hvorefter jeg fjernede mig, fuldkommen forviðset om, at det langtfra stod rigtigt til med den stakkels Mamselles Hjerne.

Efter fem Minuters Forløb fik jeg et nyt Budskab om at komme tilbage, og der blev saa anvist mig en Plads ved Kaffebordet, og man drak nu Kaffe ganske ordentlig.

„Det er længe siden, at min Fader var hos mig en Eftermiddag,“ oplyste min Værtinde mig om, „og det er første Gang han har besøgt mig i Fremmedes Nær-værelse.“

„Det skulde gjøre mig meget Ondt, om jeg paa nogen Maade har været til Uleilighed!“ bevidnede jeg hende.

„Slet ikke!“ forsikkrede hun; „min salig Fader

kjender Dem og veed, at De, uagtet Deres Ungdom, er ligesaa ordentlig som arbejdsom."

Jeg bødede mig for en Compliment, som kom lige ned fra Himlen.

„Min stakkels Fader var idag meget bekymret!“ tilkjendegav Kronfogdens Datter, „og hvem kan for- tænke ham deri? Da han selv, imens han levede paa Jorden, var den meest stræbsomme og ordentlige Embedsmand, kan han ikke andet end lide ved de Uor- dener, som han stedse maa være Vidne til i den anden Verden, og som han, uagtet al sin Embedsiver, hver- ken kan forebygge eller revse.“

„Men,“ bemærkede jeg, „hvorledes skal jeg forstaae det. Deres Fader maa dog vel nu være fritaget for Skatteopkrævninger, Udfærdigelse af Ansøgninger, Auc- tionshold med mere af den Art.“

„Nei Gud naade os, det er ti Gange værre der- oppe end hernede,“ forsikrede Datteren. Alting er rigtignok usikkert og vaklende her paa Jorden; men hvad er vel det imod Tilstanden i den anden Verden. . . . Der gaaer ingen Dag forbi, paa hvilken Planeterne ikke laane baade Lys og Varme af Solen. . . . og saa Cometerne, de ere ikke andet end Urke-Gavtyve. . . . Kan Herr Høglund tænke Dem; de komme med Sække, som ere flere Millioner Mile lange og brede, og de stoppe disse fulde af det bedste, som den stakkels Sol eier, hvorefter de liste affted, slæbende Sækkene efter sig som en Hale, og uden at bekymre sig om, hvor-

vidt de mulig kunne stikke Jld paa den hele Verden. . .
 Alle disse Ting kan min stakkels Fader umulig være
 Vidne til, uden paa det alvorligste at ivre derimod.
 Han er ogsaa hver Dag paa Jagt efter dem; men om
 det end lykkes ham i Skumringen at berøve dem hvad
 de have taget, saa passe de paa og laane eller tilraane
 sig dette paany, endog selve Maanerne, der ikke ere
 andet end leiet Tjenestetyende hos Planeterne, skamme
 sig ikke ved at gjøre sig lignende Fordele."

"Men," spurgte jeg, "indlade Planeterne sig aldrig
 paa at forsvare sig?"

"Det vogte de sig for," svarede Mamsellen; "men
 de snoe sig bort med en Kløgt og en Hurtighed, som
 trodser alle min salig Faders Bestræbelser, uagtet han
 bestandig har sine bedste Lehns mænd hos sig. Uerger-
 lig over en saadan Halsstarrighed og af Frygt for at
 Solen, ved saaledes idelig at blive bestjaalen, engang
 kunde geraade i Armod og tilsidst falde Fattigvæsenet
 til Byrde, indgif min salig Fader med et underdanigst
 Andragende til Vorherre, om at meerbemeldte Sol,
 hvis Uformuenhed til at passe paa sit Guds vilde lede
 til dens fuldkomne Odelæggelse, maatte, ifølge Arve-
 Lovens 19de Capitel 4de §, blive sat under Forryn-
 derskab, og det saameget hellere, som Solen kun kunde
 betragtes som hørende til det andet Kjøn, til Styrke
 for hvilken Paastand han paaberaabte sig det Svenske
 Academies Sproglære, og da hun desuden ikke ved
 nogen Handling havde godtgjort, at hun nogenfinde

var bleven erklæret myndig, og med Hensyn hertil foreslog min Fader, at den store og den lille Bjørn maatte blive beskikkede til hendes Formyndere, da de baade vare Rangspersoner og selvstændige Mænd, og de, saavidt det var ham bekjendt, ikke vare bebyrdede med Oppebørseler for Staten."

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Guldsmedmester A. Billing.

Antonette Petrea Hansen, Datter af Skomagermester Hansen.

Hr. Sadelmagermester G. Fuchs.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 11te Juli 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Kronfogdens Datter.

(Fortsat.)

„Naa — hvilket Svar fulgte paa denne Ansøgning?“

„Det var just for at meddele mig dette, at min stakkels Fader fornøylig var her. Den naadige Resolution fastsætter: „at, eftersom Planeterne have fra den ældste Tid havt Ret til at hente Lys og Brænde fra Solen, og det desuden var engang for alle bestemt, at Solen skulde gaae sine Planeter tilhaande med Raad og Oplysning, saa kunde der intet Hensyn blive taget til Kronfogdens og Vasaridderens underdanige Ansøgning, hvorhos det tilkjendegaves Kronfogden og Vasaridderen, at han herefter hverken selv maatte flakke omkring i

den anden Verden, eller tillade sine Lehnsmand Sligt, efter som de Sol- og Maane-Formørkelser, som indtraf under en saadan Omflakken af Fogder og Lehnsmand, let kunde vildlede Astronomerne under deres videnskabelige Beregninger paa Jorden"". Hrr. Høglund vil kunne indsee, at en saadan Resolution ikke kunde være behagelig for min velmenende Fader. Men da der Intet findes nævnet i Resolutionen om Maanerne, saa troer min Fader, at han uhindret kan holde disse smaae Tyve i Ave, da han, hvilket jo ogsaa er Tilfældet paa Jorden, ikke kan faae fat paa de Store."

„Uden Tvivl!“ svarede jeg.

„Og min Fader har isørigt tilstrækkelig Leilighed til ligesuldt at bruge sin Virksomhed,“ meente Datteren; „thi deroppe ere, efter min Faders Udsigende, hverken hele Miils- eller Fjerdingvejs Milepælene i tilbørlig Orden, og ikke et eneste Læs Grus er lagt paa Beiene, ja, ikke engang Melkeveien, som er en saa almindelig Alfawei, er bleven skuffet eller ophugget i flere Aartusinder.“ —

Idetsamme hørte jeg, at en af vore Bogne rullede forbi Huset paa en Gade, som umulig kunde være bedre end Melkeveien, og jeg maatte derfor forlade den godmodige Mamselle med sine underlige Phantasier. Derefter hengik nogle Uger, i hvilke jeg Intet hørte fra hende; men saa kom en Formiddag den gamle Pige med Taarer i Øinene ind paa Contoiret, og bad mig at følge med sig op til Mamsellen, som var bleven heftigt og farligt syg.

Jeg fulgte med, og fandt hendes Madmoder liggende i Sengen.

„Min salig Fader har kaldet mig til sig,“ sagde hun med en Døendes Stemme; „han har anskaffet sig en egen Bedrift, en Planet, som er meget større end vor Jord, og den skal jeg hjælpe ham at passe. Det bliver rigtignok en stor Huusholdning,“ tilføiede hun med Grund, „men det vil vel nok kunne gaae Han har imidlertid befalet mig at give dem det Videt, som jeg efterlader mig skynd Dem derfor at bringe to uvillige Bidner hertil, men dvæl ikke et eneste Dieblif!“ —

Jeg tøvede ligesuldt —; thi jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde opfatte dette ufornødede Glimt af Lykken.

„Gaae! skynd Dem! flyv!“ vedblev den Døende ivrig.

„Gjør det, unge Herre!“ istemte den gamle Pige, som ligeledes syntes at være mig hengiven; „Mamsellen har ingen nære Slægtninge og Venner iil med Lynets Fart!“

Jeg foer først ned til min Principal; men da han var gaaet ud, saa skyndte jeg mig hen i Urteboden.

„Det som jeg her er ifærd med, er Noget, som ikke taaler Opsættelse,“ yttrede Urtekræmmeren; „vent blot indtil jeg har faaet udfkrevet Regningen til Generalen han har taget paa Credit i to samfulde Aar, uden at han endnu har betalt en eneste Skilling, og nu vil endda den Belynder af Taknemlighed slaae

Arme og Been itu paa mig, fordi jeg ikke idag fremdeles vilde lade ham faae paa Borg en heel Kasse Cathrineblommer. Han har vist fortæret en heel Fougstage for mig —; men jeg skal give ham Fløde til Blommerne, det skal jeg!”

Jeg stod som paa Naale. Endelig fik han Fløden eller Regningen færdig, hvorefter han tog en af Boutiksvendene med sig, og fulgte med mig op til Mamsel Ahlén. Den gamle Pige mødte mig paa Trappen.

„Der er nu gaaet et heelt Kvarteer!” raabte hun mig fortvivlet imøde —, „Gud lade det ikke nu være for seent!”

Vi gik ind i den Døendes Bærelse, og nærmede os til Sengen. Det var for sildig — Mamsel Ahlén blev i samme Dieblif maaløs.

Det var i høi Grad gribende at see de Anstrængelser hun gjorde, for at tale og give sin sidste Billie tilkjende. Hun pegede hen paa et lille Arbeidsbord, som stod i Bærelset, forsøgte paa at løfte sit Hoved i Beiret, saae paa mig med den største Uro og Bedrøvelse, imens hendes Fingre, som vare aldeles gjennemfigtige, som om de kun havde bestaaet af Luft, flappede den Haand, som jeg havde raft hende. Jeg bragte nu min Mund nær til hendes Dre, og sagde:

„Erindringen om et godt og velvilligt Hjerte er mig mere dyrebart, end Alverdens Guld og Gods!”

Og det forekom mig, at der udbredte sig ligesom en skinnende Klarhed over hendes udtærede Ansigtstræk,

og at denne Klarhed tiltog efterhaanden som Livskraften tog af.

Saaledes endte Kronfogdens Datter.

Tvende Grovsmede.

(Oversat.)

Som Skoledreng mødte jeg ofte paa min Bei, og jeg har ogsaa sidenefter undertiden mødt en Mand, som jeg altid betragtede med en blandet Følelse af Frygt og Beundring. Han var af usædvanlig høi Vægt og svær Bygning med et bredt, men vel-dannet Ansigt, stort Understjæg, stride Baffenbarter og bukkede Dienbryn.

Snart saae man ham i Borgerstabs Officeers-Uniform, og snart med et stort Skjødskind, der var frit baade for Sod og Urenlighed, men derimod prydet med en Smedetang og Hammer af rødt Saffian, kattet med gul Silke. Det var Grovsmedoldermand og Cornet ved Borgerstabs Cavalleri, Skeberg, der havde sit Bærksted ved „Lille Vandgade“.

Han var, uden at træde Nogens Smag for nær, en pen lille Cornet, som, uagtet sin Kongelige Bestilling, ikke bluedes ved at spadserere paa Gaden i sin Haandværksdragt. Den gamle Tids Laugsmestere vare

Smaaherrer paa deres Priis; thi, om de ogsaa havde ved deres Arbeide erhvervet sig saamegen Formue, at de ikke behovede længere selv at tage Deel i Arbeidet, saa opholdt de sig dog i deres Bærksteder med sine Skjodskind for, og i ditto Træsko. Men Gud naade den Svend eller Læredreng, der laae paa den lade Side; paa den Tid pidskede Svenden paa Læredrengen, Mesteren paa Svenden og Mesterne igjen paa hverandre. Desuagtet var maaskee dog Omgangen imellem Mester og Arbeider mere fortrolig end nu. Ekeberg var stolt af sit Haandværk og paastod, at han var den dueligste Grovsmed i Stokholm, og hvad hans militaire Fortjenester angik, da forsikkrede han, at han var istand til alene med sin Forhammer, uden noget andet Vaaben, at kunne jage et heelt Compagnie paa Flugten. Ingen modsagde ham hverken i den ene eller den anden Henseende, deels fordi man havde Tiltro til hans Styrke, deels ogsaa fordi man ikke vovede paa at betvivle den, da Ekeberg var deri forskjellig fra meget stærke Personer i Almindelighed, at han lod sig let ophidse og saa altid var rede til strax at slaae sig frem i Sagen, og hvis man efter et Dag med ham var sluppet fri med et Par blaaflaede Dine, en forvredet Fod eller Haand, saa ansaae man sig for at være kommet derfra for en meget billig Priis. Sædvanlig gjaldt det Tabet af Arme og Been, ja, undertiden gif det endog løs paa Livet.

Rygtet gif, at han var mulkteret baade med heel og halv Mandebod, foruden at han, som Følge af sin

haardhændede Maade at behandle Folk paa, ofte maatte sidde paa Hovedvagten, et Fortrin, som tilkom ham, paa Grund af hans Rang som Officeer.

Man havde ogsaa, til Exempel, meget at fortælle om det Klammeri, som han skulde have haft paa Bærtshuset „Norrbacka“, med et Medlem af det vellovlige Slagterlaug, en Kjæmpeskikkelse og Slagsbroder ligesom han selv, men som fik et ulykkelig Udfald for hiin.

„Han blev som den møreste Dresteg!“ forsikrede Smeden, „og Ribbensstegen var tilberedt saa det kunde forslaae; men hundrede Rigsdaler (3: Boderne) kostede den Dye mig!“

Hundrede Rigsdaler var paa den Tid urimelig overdreven dyrt for en Dye.

Ekeberg nød iøvrigt megen Anseelse baade som en formuende og en ordentlig Borger, og han var altid punktlig i at opfylde sine Forpligtelser, hvad enten det gjaldt hans Pengepung eller hans knyttede Næve. Da han var Cornet ved Borgerflabet, havde han tildraget sig Kong Carl Johans Dpmærksomhed ved sin kjæmpemæssige Skikkelse, og Høistfamme havde ved en Vagtparade glædet ham med nogle Ord.

„Jeg forstod ikke hans Kragemaal,“ yttrede Cornetten i Anledning heraf; „men det veed jeg, at jeg gjerne for hans Skyld vilde slaae nogle Slag, som skulde bringe ti Napoleonere til at blegne!“

Grovsmedmesterne holdt deres Kvartalsmøder i den lille Børsal, hvor, efterat Embedsforretningerne vare forhandlede, et forsvarligt Aftensmaaltid opdiskedes,

og en stor Bolle Punsch blev tømt. Der fandt en Underholdning Sted, der havde megen Lighed med en rullende Torden. Der vexledes Ord, ved hvilke en Grevinde vilde have besvimet, og der gjordes Gebærder, som vilde have skræmmet en heel Flok Kammerjunkerere paa Flugten. Det er klart, at Gleeberg ved slige Leiligheder førte det største Ord, og havde de uvorneste Lader, og der udfordredes Grovsmedes Drehinder og Ribbeen til at holde sligt ud.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Theresia Victorine Selsted, Sergeant Selsteds
 Datter.
 Ida Christiane Bencke, Blokkedreier Bendes
 Datter.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Løverdagen den 18de Juli 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tvende Grosfmede.

(Fortfat.)

Det var ved en saadan Sammenkomst, at Hammerlaugs-Underholdningen naaede sit Hoidepunkt, og at Ekeberg overgik sig selv i Bildskab. Han havde allerede kastet tre af sine gode Benner og Laugsbrødre under Bordet, og derefter væltet nogle Dusin knuste Punscheglas ned paa dem, da man horte fra Baggrunden af Salen en klar Baastemme, der traengte igjennem Hylet:

„Stille, Ekeberg!“ lod Rosten.

Alle forstummede og stirrede forbausede hen til den Kant, hvorfra Rosten kom.

„Hvem raaber stille til mig?“ spurgte Ekeberg med et Udtryk af haanlig Foragt.

„Stille, Ekeberg!“ gjentog samme Røst.

Stemmen kom fra en Laugsbroder, som sad af-
sides ved et mindre Bord længst borte i Salen, og lod
sin Mund uafbrudt bevæge sig fra det rødflakerede
Mundstykke paa en lille Kridtpibe til et meget
mørkebrunt Toddyglas, og tilbage. Han hed Løfgreen
og var vistnok agtet som en retskaffen Haandværker,
men anseet af de Fleste for en enfoldig Stakkel, da
han sjelden mælede et Ord, og, hvad der var endnu
mere mærkværdigt, aldrig havde løftet Haanden til
Slag, ikke engang imod sine egne Arbeidsfolk, der ogsaa
elskede ham som en Fader. Men hans Embedsbrodre
paastode, at han ved sin Mildhed fordærvede baade
Læredrenge og Svende, hvorhos de dog alligevel maatte
indrømme, at Arbeidet fra hans Værksted ikke var rin-
gere end fra deres egne.

„Kjære Løfgreen!“ sagde Ekeberg, idet han gik tæt
hen til Manden med Kridtpiben og Toddyglasset, „var
det Dig, min lille Dreng, som begjerede at jeg skulde
tie?“

„Stille, Ekeberg!“ gjentog Løfgreen tredie Gang,
idet han rolig lagde Piben fra sig og langsomt reiste
sig op, saa at han endelig stod Die imod Die med sin
frygtelige Laugsbroder.

Løfgreen, af samme Alder som Ekeberg, var ikke
saa lang som denne, og hans Underkrop syntes heller
ikke at være saa stærk; men Hals, Skuldre, Bryst og

Arme taalte fuldtvel en Sammenligning, og hans Hænder vare næsten vanflabt store. Iøvrigt havde han et lyst, langt, løsthengende Haar, og lyse, lette Ansigtstræk med et barnligt-smilende Udtryk. Man saae tydeligt, at han var en grundhæderlig, fredelskende Mand, som, da han ikke i sit Indre havde noget som forstyrrede hans Ro, intet høiere Ønske havde, end at faae Lov til ogsaa at blive uforstyrret af Andre.

„Befal Din Sjæl i Guds Haand!“ raabte Ekeberg, og hans Dine gnistrede som en opirret Loves.

„Det gjør jeg hver Time og Stund,“ svarede Løfgreen; „men gaae Du hjem og læg Dig, dumme Nar!“

Den stærke Slagters Dørvinder løstede sin knyttede Næve i Beiret, og den faldt tungt ned. Men det tiltænkte Dødsflag blev afbødet af Løfgreens Arm, og det med saadant Eftertryk, at Ekeberg noget betænkelig traadte et halvt Skridt tilbage. Maa skee anede først nu Stokholms største Slagsbroder, at han var truffet paa en Jernværkshammer, som blev drevet af Strømmens vældige Kraft.

Han styrtede sig nu for anden Gang imod Løfgreen, og de tvende Jetter toge Tag i hinanden.

Den, som har fortalt mig denne Tildragelse, er selv en usædvanlig haandfast Grovsmed, og langtfrange for sin Troie. „Men,“ saaledes faldt hans Ord, „ved denne Kamp bleguede vi alle; Bæggene skjælv, Gulvet sukkede, og Stykker af Gibsen under Loftet faldt ned i de halvfyldte Boller. Men Striden varede ikke længe. Vi saae snart hvorledes Løfgreen greb Eke-

berg om Halsen med den høire Haand, og om hans ene Been med den Venstre, løftede ham derpaa fra Jorden i lige Retning med sit Ansigt, og kylede ham saa fra sig, uden at agte paa hvorhen dette skete, saa at han, Ekeberg, faldt imod Gulvplanterne med en Hæft og et Skrald, hvorved alle Fodder i Salen, saavel Bordes og Stoles som Smedemestrenes, uvilkaarligt hoppede i Veiret. Derpaa fulgte nogle Secunders Taushed, og saa frygtet var Ekeberg, at uagtet Alles Ansigter udtrykte den største Forbauselse i Forcning med Tilfredshed, alligevel endnu Ingen vovede at aabne sin Mund, for at give sit Bisald tilkjende.

„Herre min Gud! har ikke Ilden holdt sig i min lille Pibe!“ dermed brod Løfgreen Tausheden; „var det dog ikke mærkværdigt?“

Derpaa indtog Seirherren igjen sin Plads ved det lille Bord, gjorde nogle Drag af Piben og nippede til sin Toddy ligesaa rolig, som om Intet var foregaaet, der var værd at lægge Mærke til.

Endelig reiste Ekeberg sig med synlig Anstrængelse op fra Gulvet. Det var et jammerligt Syn at see ham. Der fandtes neppe en heel Trevl paa hans Legeme, paa Grund af hans voldsomme Muskeltræninger under Striden, og hans Ansigt var saa hvidt som en Borddug. Uden at see sig om med et eneste Blik, eller at yttre et eneste Ord, haltede han ud af Salen, for aldrig at komme der igjen.

Nu omringede alle Laugsbrodrene Løfgreen, og be-

vidnede deres Forbauselse over hans Seir og hans store Legemsstyrke.

„Bah!“ svarede Løfgreen, „en retskaffen Grovsmed bør holde sig i Skindet, enten han er hjemme eller ude, og det lonner iøvrigt, mine Brødre! neppe Umagen, at prale med vore stakkels Knofler, som den meest for-drukne Kirkegaardsgraver engang kan spille Bold med.“

Ekeberg var fra den Dag et ganske andet Menneske. Man saae ham sjelden ude, og naar dette var Tilfælde var han saa from og spag som et Lam. Han levede dog ikke mange Aar derefter.

Men Løfgreen, der altid blev sig selv liig, vandrer endnu hver Aften Klokken sex fra sit Bærksted i Jakob-bergstrædet, til Kjældereren „Victoria“ paa Norrlands-gaden, hvor han nyder sin sædvanlige Toddy, hans eneste Overflødigheds-Artikel.

En Nat i Trefoldigheds-Festen ved Ugglevigen.

(Oversat.)

Naar i Syden Natten rykker frem, saa viger Dagen sieblikkelig tilbage. Dette er ikke Tilfældet i Norden; der kjæmper Dagen længe imod. For at blænde eller fortrylle sin Sjænde udfolder den alle Ufsæts Behagelig-

heder, idet den pryder sig med Baand af Purpur og Guld, og med Smykker af Smaragder og Rubiner. Udjaget tilsidst af Dalenes Dyb, holder den sig bestandig fast ved Bjergenes og Skovenes Toppe, og derfra kan den ikke fordrives.

Det var under en saadan Kamp imellem Dag og Nat, at jeg nærmede mig Ugglevigen og dens bekjendte Kilde, en aaben og yndig Plads, næsten midt i den nordre Deel af Dyrehaven ved Stokholm. Allerede i lang Fraastand naaede en forvirret Lyd af Clarinetter og Violiner mine Dren, saavelsom en livfuld Snak og Latter af mange Mennecker, hvoriblandt ogsaa hortess Mundharpens skjærende Toner.

Da jeg var kommen ind paa den aabne Plads traf mit Blik, saalangt som dets Blik kunde række igjennem Tusmørket, paa en Brimmel af hoppende Been og svingende Arme. Men det var ikke Elverpigers lette Dands paa dugget Græs. Luer bleve opsparkede og fulgte med i den vilde Dands, og ofte saae man det gnistre, naar jernbeslaede Støvler tornede imod en Klippeflade eller de omkringraaslende løse Steen. Ved Foden af næsten ethvert Træ havde en Gruppe Folk leiret sig foran udpakkede Madkurve og Glaskefoder. Glasferne gif fra Mund til Mund; thi hvem vilde vel bekymre sig om Glas? Hele Stabler af Smørrebrød bleve budne om; flere Munde bed af samme Stykke Ost eller Polse; man knækkede gjensidig Hg paa hinandens Bænde, og da Hviden og Blommen

bleve slugte i samme Mandedrag, fæstede Herrerne Skal-
 lerne paa hverandres Næse, og styrtede saaledes gjorte
 ufjendelige frem, under Damernes skingrende Latter.
 Det var et Liv og det var en Lyst, der tonede høit op
 imod Skyerne. Hist horte man en Piges Sang, og
 her en kraftig Sømandsød; der lød Smækket af et Rys,
 og her af et Dresigen, dette dog i al Benskelighed.
 En Sømand slaaer flere Gange Hjul omkring sin Kjø-
 reste, som seer derpaa med triumpherende Blikke, holdende
 en halvtømt Flaske i Haanden; thi en Slurk af den er
 Lønnen for hvert Hjul han slaaer. En Haandværks-
 svend staaer paa Hovedet for sin Deel af Verden, imens
 den Skjonne tæller til Hundrede. Hun regner forsæt-
 lig feil, og tæller længere end det var bestemt; han
 bander saa smaat, men bliver dog staaende paa Hovedet.
 Saa dandser det sidste Par af en Afdeling frem, og
 den Ene af de Dandsende falder med Ansigtet imod et
 underfundigt Klippestykke; men hvem bliver fjed af det
 derfor? Der spilles ogsaa Bold, men Bolden er en
 Steen; den falder undertiden ned paa en Næse, men
 hvem græder vel for det? Engang imellem løber man,
 efter gammel Sædvane, omkap til Manden af Uggle-
 vigens Kilde, og drikker, endskøndt man er gennemvarm,
 af dets iiskolde Vand; men hvem faaer vel Svindsot
 deraf?

Enhver skraaler sin Melodi, uden at forstyrres af
 Andres Sang.

En ung, ganske smuk Pige synger ret kjønt:

Hvert et Monster i min Ramme
 Af hans Træk et Aftryk er,
 Og hvert Sting, jeg syer paa samme,
 Minde om hans Kvaler bær;
 Naar af Gensomhed jeg trykkes
 Mig en Bog kan gjøre glad;
 Thi hans Navn — saa det mig trykkes —
 Seer jeg paa ethvert dens Blad.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Hr. Toldfuldmægtig C. C. F. W. Gudmann.
 — Brændeviinsbrænder C. C. Wonsild.
 — Somfabrikant C. A. Names.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 25de Juli 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

En Nat i Trefoldigheds-Festen ved Ugglevigen.

(Fortsat.)

Men en Bryggerdreng synger ganske tæt ved hende
paa samme Tid:

1.

Den, der saa fuld kan være,
At han ei kan staae op,
Ham kan ei Ondt besvære,
Han sparer paa sin Krop;
Dg man om ham kan læse,
At han er altid fro,
Han støder ei sin Næse,
Ei slider sine Sko.

Chor.

Hahaha! ei sin Næse,
Hahaha! ei sine Sko.

2.

Mig Piger ei anfægte,
Selv om en Kurv jeg faaer,
De kunne ikke mægte
At gi'e mig Hjertesaar.
Lad Daaren kjælent søge
Om Elskovs Herlighed;
Jeg vil min Pibe smøge,
Og faae mit Ol i Fred.

Chor.

Hahaha! min Pibe,
Hahaha! mit Ol i Fred.

Jeg nærmede mig til den unge Pige som nylig sang, og kom ved den Leilighed forbi to andre Piger, som talte ivrig med hinanden om deres Madmodre.

„Tænker Du paa at blive længere end til Høsten?“ spurgte den ene Pige.

„Blive ved at tjene hos en saadan Madmoder som min,“ svarede den Anden, „saa maatte jeg da være skabt som en Hollænder! — Naar hendes Mops klynker, saa hagle Drefignerne ned paa mine Dren. Er det retfærdigt, det? og hun er endda gift med en Assessor i den kongelige svenske Hofret.“

Sangersten, som sad ved Siden af en Madam, der, efter hvad jeg snart fik at vide, var hendes Moder,

var en rigtig indtagende, attenaarig Pige; men syntes at være heel og holden hensunket i Drømmerier. Jeg takkede hende for Sangen, men hun svarede mig ikke. Lid efter anden sprang hun op og lyttede, som om hun ventede Nogen.

„Er hun syg?“ spurgte jeg Madamen.

„Hun lider af Kjærlighed, hun er skinsyg,“ svarede denne vranten.

„Naa! — kan det have meget at betyde?“

„Ikke saa meget endda! Hun er saa forelsket i en Garder, som en Rotte i en suur Ost. Men Gud naade den Pige, som gifter sig med en simpel Soldat! Faaer han sine Fem og Tyve i Kasernen, saa kan hans Kone være sikker paa sine Halvtredshindstyve, naar han kommer hjem.“

„Ernst staaer ved Livgarden til Hest,“ yttrede nu endelig Datteren, „og han er saa stikkelig og god.“

„Det synes ogsaa Rotten at Katten er, naar den leger med hende — hun synes at det er saa rart, Gud bevare os! at en saa stor og vigtig Person vil lege med saadan en lille Stakkel som hun; men som hun befinder sig allerbedst, saa ligger hun i Gabet paa den store Legekammerat.“

En Ordstrid i vor Nærhed bortdrog min Opmærksomhed fra Livgardistens Elskerinde.

„Hør Du, Hornberg!“ raabte en Arbeidsmand til en Anden, „hvad hed Du som Ungkarl?“

„Skal det maaskee være en Vittighed?“ svarede den

Tilfalte, „man siger ellers, at Du skal være den dumme Karl, der kan gaae i et Par Træsko!“

„Den, som siger det, maa ikke have kjendt Dig,“ sagde Spottesuglen.

Til Svar derpaa slog Hornberg sin Modstander til Jorden med et Slag af sin knyttede Næve, og sagde i det samme:

„Kun lidt, men velmeent, sagde Bognmandskarlen, han huggede Næsen af Smeden.“

Han, der havde faaet Slaget, var hurtig paa Benene og beredt til at betale med samme Mønt; men Folk lagde sig derimellem og mæglede Fred. Brændevinen havde endnu ikke naaet sin sidste Omgang, endnu var Trefoldighedsnattens Folkeliv for det meste glad og uskyldigt. Smaa Haandlygter bleve hist og her tændte, og jeg saae at nogle Sømænd klattede op i Træerne, for at fastgjøre Lygterne paa disse Grene.

„Der kommer han! der er han, den store Galning! der har vi den naragtige Poet!“ hørte man flere Stemmer udraabe, og jeg saae, at den største Deel af den forsamlede Mængde flokkede sig sammen paa eet Sted. Scenen blev snart betraadt af en ung, spinkel Mand, som var temmelig uanstændig saavel i Klædedragt som i Lader. Jeg kjendte ham baade af Udseende og af Anseelse. Han var en Slags Folkeskjald med store, men daarlig anvendte, naturlige Anlæg.

Han var Jøde, og hans Navn var Jakobsen,

men han underskrev sig paa de af ham udgivne Digte „Jacobi filius“ *).

Omgivet af Folketjæren, hvis Yndling han var, aabnede han strax sin udtømmelige Talestrøm:

Her brøle ei Dyer og Kvier,
 Her skraale kun Dreng og Piger.
 Naar Trøier og Kjoler sig fryder,
 Saa hvile Kas'roller og Gryder.
 Naturen vil sove, den Staffel!
 Men Menneskene gjør Spektakkel.

Uagtet hans Skose fjendelig gjaldt de tilstedeværende Tilhørere, gave de ham dog deres levende Bifald tilkjende under Latter og Bravoraab.

„Synng mere, Du Fjante!“ skreg En; „men kom med en Snaps til ham!“

„Giv ham to, tre, fire!“ skreg en Anden. „Jo flittigere Edderkoppen spinder, des snarere fanger den sig Fluer.“

Poeten vedblev:

Jeg er en Rose, som nys Hylstret monne sprænge,
 Giv mig en Draabe Dug, saa skal jeg duste længe.

Man rakte ham Flasker fra alle Kanter; thi enhver vidste godt hvad han helst vilde have. En nærværende Madam var saa venlig at fylde et stort Dlglas med Brændeviin, og at række ham det. Han greb det, løstede det iveiret, og begyndte paany:

*) Jakobs Søn.

Om Glasfset, ja om Glasfset vil jeg fjunge,
 Thi Glasfset hviler stadig paa min Tunge!

Derpaa tømte han det halvt og fortsatte Sengen:
 See, Glasfset Lysets Bane er,
 Og alle Lysets Farver bær;
 Det er jo guult, naar det af Punsch maa gløde,
 Og rødt, naar det er fyldt med Druer søde;
 Grønt, naar Malurten heldes i,
 Blaåt, naar min Pige seer deri!
 Og hvidt, naar Brændeviin det har forstriftet,
 Men graat, naar det ei er afvistet.

Ru drak han den anden Halvdeel under et Hurra-
 raab, som skræmmede Fuglene op fra deres grønne
 Pauluner, og forjog dem, da de vare blevne rigtig
 vaagne, bort fra Nabolaget.

„Folk troer,“ hørte jeg en Pige bemærke, „at det
 er ingen Sag at vaske op; men de skulde see, hvad
 en Anden maae slide derved. Mit Herskab har kun sex
 Dlglas, hvori der næsten altid er Vand; thi mit Her-
 skab tilstaaer ikke sine Folk tyndt D. Naar vi nu
 have Fremmede, saa skulle disse ulykkelige sex Glas
 først ombydes med Koldstaal til Damerne, saa skulle
 de ud i Kjøkkenet for at skylles, for de skal ind med
 Toddy til Herrerne, saa maae de siden ud igjen, da
 der skal D eller Dlost i dem til Kvældsнадver —;
 men nu er der kun fem igjen af dem, for iastes slog
 jeg det sjette istykker.“

„Kragedandsen! Kragedandsen!“ blev der nu raabt
 fra alle Kanter.

Jeg blev derpaa Bidne til en kostelig Scene. Svende, Dreng og Sjouere, idetmindste et Par Hundrede i Tallet, mellem hvilke blandede sig en og anden Madam og saakaldet Jomfru, begyndte med Poeten i Spidsen at „hoppe Krage“, den Ene efter den Anden under Afssyngelsen af Kragesangen, som sandsynligviis var forfattet af „Jacobi filius“, og som hver Gang blev fornyet med nye Vers. Af denne Sang kan jeg kun huske Følgende:

1.

Dg Greven er pragtfuld og prud,
 Dg pyntet med Stjerner og Skrud,
 Har Mod paa at ride og age;
 Men tænk! om han hoppede Krage!

2.

Sig Provsten fortræffeligt teer,
 Mod Himlen han kneisende seer.
 Hans Røst kan paa Rigsdagen brage;
 Men tænk! om han hoppede Krage!

3.

Dg Froknen er sippet og fin,
 Sig bøier og bugter som Viin,
 En Lieutenant hun neppe vil vrage;
 Men tænk! om hun hoppede Krage!

Jeg havde til Hensigt at følge med Krageskollen, rigtignok under Bevaring af min menneskelige Skikkelse, da jeg saae den unge Pige, om hvem jeg nylig talte,

som en Piil fare henimod Udkanten af Skoven, og snart derefter komme tilbage Arm i Arm med en ung, stadse- lig Hestgardist, som rigtignok var et Mønster paa en Cavallerist.

„Du lille Pusling!“ hørte jeg ham yttre til hende, for at see dit yndige Ansigt i sex Minuter, underkaster jeg mig gjerne sex Timers streng Arrest.“

(Fortfættes.)

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Løverdagen den 1te August 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

En Nat i Trefoldigheds-Festen ved Ugglevigen.

(Fortsat.)

Idetsamme kom Kragesflokken tilbage, hoppende som før, men, som Følge af dens voldsomme Bevægelse, krigende med noget hæfere Stemmer.

„Blaafuglen skal hoppe Krage!“ raabte en Sømand, som denegang ansøfte Flokken istedetfor Poeten, da han saae Hestgarderens blaa Uniform.

„Ja! Ja!“ istemmede de øvrige Krager, „Hestgardisten skal hoppe Krage, og hans Elskede med!“

Garderen vendte dem Ryggen, og vilde fjerne sig; men Kragerne hoppede efter ham og hans Pige, deels under Latter og deels overøsende dem med de plumpeste

Ekjaldsord. Den lavere Arbeidsklasse nærer altid en dem ubevidst Uvillie imod de Militaire, navnlig imod Livgarden til Hest, især maaskee dog paa Grund af dette Regiments store Indest hos det smukke Kjon. Det hedder nemlig, at til Exempel Hovedstadens saakaldte Jomfruer betale en Hestgarder endog indtil 24 Skilling foruden fri Fortæring, alene for hans Selskab i nogle Timer paa en Spadseretour en Sondag Formiddag. Det er nemlig saa behageligt at holde under Armen en smuk Uniform, hvis Sporer flinge ved hvert Skridt de gaae.

„Hører nu, Godtsfolk!“ raabte Blaafuglen til Kragerne, „hvad man siger om mig, det agter jeg ikke mere end et Ryggestif; men den Mund, som igjen aabner sig med et Haansord imod denne Pige, skal jeg tillukke med en Laas af slebet Staal!“

Dette var en ubetænksom Uttring, og jeg forudsaae med Gru Følgerne heraf. Alle Kragerne reiste sig op og antog deres mennekelige Skikkelser, uden derfor at være blevne bedre.

„Tilbage!“ vedblev Garderen, med Haanden paa Sabelheftet; „thi saasandt som jeg har siddet paa Ryggen af en Hest, skal jeg fæste Eders Næser og Dren til Enebærhækken der, saa at den skal komme til at see ud som en Hybenbust, hvis Frugter ere modne til at høstes, og Marken skal blive ligesaa rød som en Mark, der er bevoget med Tyttebærbuske!“

Det Mordskrig, som overalt fulgte paa denne Udfordring, trængte gjennem Marv og Been. Jeg saa

efter Poeten i den Tanke, at han skulde kunne besværges Stormen; men det lod til, at han ikke var tilstede. Derfor fastede jeg mig selv ind iblandt Mængden i det Haab at kunne stifte Fred, inden det første Slag faldt; men der kom en Flok af idetmindste 20 Personer imod mig, som drev mig tilbage. Idet jeg baglænds forsoiede mig bort, saae jeg den skjæffe, men uforsigtige Livgarder svinge sig om midt iblandt den affindige Hob, med sin dragne Sabel i den ene Haand og Jernskeden i den anden, beskrivende en Cirkel, der snart udvidede sig, alt efter Forsvarets Styrke, men ogsaa snart formindskedes i Forhold til Forringelsen af den Anfaldnes Kræfter. Lidt efter lidt blev Cirklen mindre og mindre, endnu engang saae jeg Sablen og Skeden lyne, røde af den gryende Dag, men ogsaa røde af Blod. Til sidst saae jeg dem ikke mere. Bekymret, saavel for hans som for den stakkels Piges Skjæbne, vilde jeg paany blande mig med den vældige Menneksemængde, som hylede af Seiersglæde over den ene Mand; men jeg blev atter drevet tilbage og forfulgt, og maatte frelse mig ved en hurtig Flugt ud ad „Roslagsveien“.

Efterat jeg i nogle Timer havde streifet frem og tilbage paa Veien imellem „Kræstriget“ og „Frescati“, besluttede jeg mig til at tage Veien gjennem „Ugglevigen“ hjem.

Paa Hoffjægerens Embedsbolig hørte jeg, at en Hestgarder var om Natten bleven bragt dertil i døende Tilstand, og at han senere var af Betjentene bleven bragt til Stokholm; men om Pigenes Skjæbne vidste

Ingen Bæsted. Jeg gik videre frem, og fandt sovende Folk næsten i alle Bussene.

„Du havde Dig en dygtig Bidst inat,“ horte jeg at en Svend sagde til sin tætt ved ham liggende Kammerat.

„Ja, saamæn!“ svarede denne, „de syv sidste Snaipse knækkede mig!“

Endelig gjensaae jeg „Ugglevigen“.

Solen straaledede nu i sin fulde Glæds over den aldeles mennesketomme Plads, og allesteder saae jeg Spor af Nattens saavel Glæder som Stridigheder: Eggestaller, tomme Flasker, Blomsterkoste, alt bedækket med Dug og Blod. Tilslidst opdagede jeg ved Kilden et menneskeligt Bæsen. Det var hende; det var den Ulykkelige's Elskerinde. Med Hovedet hvilende paa begge sine Arme saae hun ned i Kilden, grædende over sit blege, i Vandet bærende Billed. Jeg talte flere Gange til hende; men forgjæves. Uventet horte jeg paa engang i Nærheden af os Følgende:

Dig jeg hilser, o Sol! skjøndt drucken af Dug, retsom
 Jorden,
 Dog jeg brænder af Tørst. Himmel! hvor faaer jeg
 en Bæst?

Det var „Jacobi filius“, som efterat have reist sig op fra en Buss, hvor han vist havde tilbragt nogle Timer af Natten, nærmede sig til os, gnidende Sønnen af Dinene. Han betragtede den grædende Pige med et alvorligt, deeltagende Blik, idet han for at trøste hende sang:

Heller han ud fra Din Favn vil rykkes med blodige
 Bunder,
 End rives bort fra Dit Bryst af en meer anseet
 Rival!

Det forekom mig, at en Lysstribe fløi ved disse Ord over Pigens Ansigt. Havde hun maaskee fundet et Halmstraae til at tage fat i? Der er saameget andet end Sorg og Savn der vækkes hos Menneffene, naar noget andet end Døden berøver dem hvad de have elsket høiest paa Jorden. Det er Egenskærligheden som saares, Misundelsen som luer iveiret; men disse Lidelser paa Livets Bane voge ikke ved Graven.

„Min Moder! min Moder!“ hørte jeg idetsamme Pigen raabe, og saae tillige, at hun fra Kilden ilede nogle Personer imode, iblandt hvilke hendes Moder befandtes, og som sikkert længe havde søgt efter hende.

Hun fly'er til sin Mo'er,
 Saa er Faren ei stor.
 Hun fly'er til det Bedste —
 Det gjør neppe de Fleste!

Saaledes kvad Poeten, og kom derefter hen til os med en dyb Bøining og en ny Sang:

Riig denne Have vel er paa Beie, Bærtshuse og
 Lunde,
 Beien var altid min Seng, og Lunden mit Senge-
 gardin;
 Men ei der findes en Kro, hvis Skildt byder Skjalden
 velkommen,

Hvor ei det snehvide Kridt skrev mig med fulsorte
Træk.

Himlen tilgiver min Skyld, min Bært eftergiver den
aldrig;

Derfor, min Herre! jeg be'er, laan mig en Mark
eller to.

Jeg gav ham to Rigsdaler, som han kyssede og
meget henrykt puttede i sin Lomme, hvorefter han slut-
tede sin Sang saaledes:

Punktlig betaler jeg dem; ei vil jeg Gjældsængselet
gjæste, —

En Halvdeel strax ved min Død, og Dømedag senest
den næste!

Derpaa gif han med hurtige Skridt bort, og jeg
begav mig hjem.

Paa denne Maade havde jeg gjennemstreifet Tre-
foldighedsnatten.

Diet frydes ikke altid ved smilende, blomstrende
Enge; det stødes ligesaa ofte ved Synet af dyndet
Jord og sumpige Moradser. Men saaledes er jo Livet,
og man maa tage det Onde med det Gode.

Sælgekonen.

(Oversat.)

Allerede i min Skoletid blev jeg opmærksom paa en Kone, som tidlig og seent, Sommer og Vinter, folgte Grøntsager ved de „røde Boder“.

Intet Veirligt, om det end var nok saa haardt, formaaede at jage hende bort fra den Stol, paa hvilken hun sad, eller fra det Bord, paa hvilket hun havde udbredt sit Forraad af Gulerødder, Petersille, Kaaleshoveder, Frugt m. m. Naar det regnede slog hun en grov Lærreds Regnskjerm op, der var tilstrækkelig til at bedække hende og hendes Bord, og om Vinteren sad hun med Fodderne i en Ballie, der var halvsfyldt med Halm. Naar alle de andre Sælgekoner paa Torvet flyede for de rasende Nordenvinde, blev Madam Holm siddende rolig paa sin Plads og opvarmede sine blaafrøse Læber med varm Kaffebrus, og andet saae man hende sjelden at nyde.

Hun drev den største Handel af sin Tids Sælgekoner, nød en stor Anseelse i Omegnen for sit flittige og vindstibelige Forhold, og — hvad der maaskee var det mærkværdigste — man hørte aldrig at hun lod falde et ondt Ord imod Nogen, eller at hun forargede sig over Noget.

„Den, som forarger sig over sin Næste,“ pleiede hun at sige, „ligner den, som vil hugge til Andre,

men hugger sig selv i Fingrene; og det har man dog selv værst af!"

Madam Holm, som blev tidlig gift og ligeledes tidlig Enke, havde et eneste Barn, som i sin Barndom og naar Veiret ikke var for haardt, sad paa en Skammel i Nærheden af Moderens Stol, og læste i sin ABC, Catechismus eller Bibelhistorie, alt eftersom hun tog til i Alder og Viisdom; men siden maatte hun gaae i en saakaldet bedre Skole; „thi det er Opdragelsen som danner Mennesket," yttrede Madam Holm, „og Gud bevare min Emma fra at blive Sælgekone!"

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Hr. Skrædder L. D. Cf.
 — Sporemagermester F. F. Hansen.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 8de August 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Sælgekonen.

(Fortfat.)

Forældre — af hvilken som helst Samsundsklasse de ere — ønske sjelden, at deres Børn skulle drive samme Haandtering som de selv, da Enhver som oftest anseer sin egen Livsbane for at være den besværligste. Men Madam Holm havde vistnok større Grund til saadant Dnske end mange Andre.

Emma voksede imidlertid op og blev en smuk og velskabt Pige, og var omtrent 20 Aar gammel paa den Tid, denne Fortælling er skreven.

„Er hun ikke sød og rar?“ spurgte Moderen mig en Dag, „hun vilde just være en Kone for Hr. Høglund! Hun har i et halvt Aar gaaet i den russiske

Ministers Kjøkken, for at lære at lave Mad, og saa syer hun Hatte hos Folkers, og broderer i Guld hos Fru Nybom, og saa kan hun Fransk Klæder kan hun ogsaa sye, og denne Kofte, som jeg har paa, har hun syet, uden at have havt nødig at tage et eneste Maal, og saa saa kan hun Fransk, min Herre, og saa"

Jeg afbrød den moderlige Beltalenhed med en Lykønskning, der gjaldt baade Moder og Datter, uden at jeg dog indlod mig paa at besvare det øvrige.

Nogle Maaneder senere traf jeg til min store Forundring Madam Holm bleg og rystende, endskiøndt det var paa en af de varmeste Sommerdage.

"Hvorledes staaer det til idag?" spurgte jeg.

"Hvorledes det staaer til," gjentog hun, talende ved sig selv. "Jo Tak! det staaer saaledes til, at jeg kunde have stor Lust til at springe ud i Strømmen der med samt mit hele Bord, hvorvel der er for halvtredsfindstyve Rigsdaler Asparges paa det Kjender Herren den langbenede Snushane, som boer deroppe?" tilføiede hun, idet hun pegede op til det øverste Støvkærk i det Keijseriske Huus.

"Mener De den unge Copist under Toldvæsenet?" spurgte jeg, som nu kunde huske, at jeg ofte havde seet denne kjøbe Bær og Frugter hos Madam Holm, især naar hendes Emma var tilstede.

"Jasaa! han er ved Toldvæsenet! og endda smugler han Bekymring, Sorg og Død ind i en stakkels Moders Bryst, som i henved tyve Aar har sparet og

knebet for sit eneste Barns Lykke, slidt som en Hund baade i Storm og i Sneveir, og til Punkt og Prikke betalt sine Skatter men jeg skal, ta' mig"

Der kom idetsamme nogle Kunder og afbrød Fortsættelsen, hvis Slutning jeg den næste Dag fik at vide, og som var i Korthed Følgende:

Copist T* sad Formiddagen derefter ved sit Skrivebord, da Døren blev aabnet og strax aflaaaset indvendig af Madam Holm, som derpaa gif hen til Bordet.

„Madam Holm!“ raabte T* noget forlegen, „meget velkommen! hvem der nu blot havde en Kop Kaffe at byde dem!“

„Det er ikke Tid at drikke Kaffe nu, Mossio Bindboitel!“ svarede Madam Holm, „og De behøver isvrigt ikke at anstrænge Dem saa ivrigt, for at vise mig Opmærksomhed, for De havde nok hellere seet, at det havde været det Jaar af Datter, end den Ulvinde af Moder, som var kommen ind til Dem Men hør nu nøie efter, Herre: De maae affkrive dette Papir, og derefter sætte Deres Navn under Afskriften, og det uden videre Complimenter eller Udflugter det skal gaae meget lettere fra Haanden, end at bedrage en ung uerfaren Pige!“

Papiret, som hun derefter lagde frem paa Bordet, og hvis ordlydende Indhold jeg ikke noiagtigt kan mindes, indeholdt en Forpligtelse for T* til at ægte Madam Holms Datter, saavel som Samtykke til at lade lyse for dem, o. s. v. Copisten blev naturligviis

meget forbløffet. Sælgekøns efterhaanden mere og mere biftre Udfeende berøvede ham enhver Evne til at spøge, om han endogsaa havde haft Lyft dertil. Han begyndte derfor at undskyldte sig saa alvorligt og godt som han kunde, og endte med at forklare, at han med de smaae Indkomster, som han havde, umulig kunde tænke paa at gifte sig.

„Lad det blive min Sag,“ erklærede Madamen rolig; „skriv De blot under!“

„Men jeg kan dog ikke leve af Grøntsager alene!“ udbrod tilsidst den unge Mand med en komisk Fortvivlelse.

„Langt større Kvæg end De har levet deraf,“ forfikkrede Sælgekøns; „men,“ føjede hun til med en mere og mere uheldvarslende Stemme, „det gamle Skrammel af et Uhr, som hænger der paa Bæggen, mangler kun fem Minuter i Tolv, og hvis De ikke, førend Klokkeren slaaer Tolv, har underskrevet det som jeg har paalagt Dem, saa slaaer jeg Panden istykker paa Dem med den samme Lethed, hvormed en Bonde knækker en Balnødskal!“

Idetsamme traf hun en Pistol frem af hver af Kjølelommerne, og rettede dem begge lige imod Copistens Hoved. Ikke alene Gratiernerne, men ogsaa Furiernerne have Kvinde-Skikkelser. Emmas Moder gav i dette Dieblik, med sine sammenbidte Tænder, sit blaalige, farveskiftende Ansigt og sine flammende Dine, som udtrykte den vildeste Bestemthed, ikke de sidstnævnte Søstre noget efter.

„Jeg veed nok, at Følgerne heraf ville blive til Odelæggelse,“ yttrede hun tillige; „men ingen Moder skal bryde Staven over mit Hoved, og Borherre vil ikke lukke sin Himmel for mig for den Sags Skyld.“

Det er ikke let at vide, hvad der i denne Stund foregik i Copistens Indre. Var det maaskee Frygt for at Sælgekonen virkelig vilde udføre sin Trudsel? eller var det muligt Afgtelse for en Moder, som Intet skuede for at opreise sit Barns Ære? eller var det en endnu sømmere Følelse for den unge Pige, hvis Kjærlighed han havde vundet, for at misbruge den? eller maaskee alt dette i Forening? nok er det — han skrev, og leverede det Skrevne i Madam Holms Hænder.

„Saa tag det da!“ raabte han, næsten tilintetgjort, „og lær mig siden den Kunst, at leve gift af en Indtægt af tre Hundrede Rigsdaler om Aaret!“

„Jeg har sagt, at De kan lade det blive min Betyrning,“ svarede Sælgekonen, og undersøgte imidlertid Papiret, „og jeg skal alligevel ikke medtage i min Beregning de Grøntsager, som De nylig lod mig høre Kom nu hen til os i Eftermiddag, skjøndt jeg denne Gang vil være hjemme, og tro dog for Altting ikke, at De beviser os en saa forfærdelig stor Ære; for da jeg lod min Datter lære at lave Mad i den russiske Ministers Kjøkken, at sye Hatte hos Følkers, at brodere i Guld hos Fru Nybom, og at tale fransk, ja fransk, min Herre! da tænkte jeg mig rigtig nok, at hun skulde faae en Mand, der stod idetmindste

tre Trin høiere end en Copist under Toldvæsenet, og dermed Basta!"

Efterat have udtalt disse Ord gif hun bort. Copisten satte sig derefter tankefuld og fortrædelig ved Binduet og saae, jevnlig suffende, hvorledes hans tilkommende Svigermoder med sædvanlig Færdighed udhøkrede Gulerødder og Pastinacker paa det velsignede Rødbotorv. Følgen af dette Optrin blev imidlertid, at Sælgekøns Datter tre Uger efter blev viet til Copist I*. Ved dette besynderlige Bryllup, som Madam Holm feirede paa det gamle „Waisenhuus Bærtshuus“, var Politimester Olaf af Wannqvist*) selv nærværende som Stedfortræder for Brudens Fader, og da han udbragte Skaalen for Brudens Moder, hørte jeg, at han iblandt Andet sagde:

„Hvis der paa hvert af Stokholms Torve kun fandtes en eneste saadan Kone, som min gamle Veninde der, saa vilde jeg bestemt kunne inddrage det halve Politi.“

„Gud velsigne gamle Ole!“ svarede Madam Holm med lydelig Røst, og tørrede sine Dine med sit Kjøleærme.

Copisten havde vist ingen Grund til at fortryde denne Forbindelse; thi kort Tid efter den fik han, ved sin Svigermoders Forbon og ved Politimesterens Med-

*) En af de meest udmærkede Politimestre, som Stokholm har havt; han kaldtes i Almindelighed „gamle Ole“, og døde som Understatholder i Aaret 1833.

virkning, en ganske lønnende Bifortjeneste under Finantsvæsenet, foruden at Madam Holm forsynede det unge Pærs Huusholdning med alt hvad den behøvede, ja med mere til. Selv vedblev hun som tilforn at drive sin Handel paa sit gamle Torv; men tittede hver Aften ind, som hun udtrykte sig, i „Sigterens“ Kjøkken og Spisekammer, for at see efter, om der manglede Noget, og ind i Børnekammeret, for i nogle Minuter at vugge sin lille Dattersøn. Hun hjalp til ved Madlavningen, naar der var Fremmede, men var da meget bange for at være til Uleilighed; thi „hver Stand for sig“ pleiede hun at sige, og ansaae det for en given Sag, at den unge Frue skulde, naar der var Gjæstebud, „tage imod og føre Ordet i Sophaen. — Lagde undertiden Dret til Nøglehullet for at høre sin Datters Røst, og hendes Ansigt var glædestraalende, naar hun kunde opsnappe noget af „det Franske“, hvori hun var saa forgabet.

„Jeg har ikke selv lært Noget,“ sagde hun, „men jeg har dog faaet et Nys om, hvor lykkelig den maa være, med hvem dette er Tilfælde.“

Nogle Aar senere døde Madam Holm, til virkelig Sorg og Savn for Rødbotorvet og hele Egnen deromkring.

„Holmsken“ var alligevel den Bedste!“ erklærede de øvrige Sælgekoner, og endog Sluproernes Trappe gjenslød af hendes Berømmelse. Hendes Begravelse blev feiret med stor Stads, og „gamle Ole“ hædrede den med sin Nærværelse, i fuld Uniform og med „den store

Stjerne" paa Brystet, noget, som vakte stor Opmærksomhed, og ikke bidrog lidet til at forhøie den Afdødes Minde. Forsamlingens Sognepræst, Dr. Franzén, holdt ved hendes Grav en Tale, af hvilken jeg kan erindre Følgende:

„Naar et Menneſte, ſom er født og opfoſtret i Armodens Hytte, vandrer, uden anden Veiledning end ſin naturlige Forſtand og ſit af Guds hellige Ord opfyldte Hjerte, ſin Bei ærlig frem uden at loffes bort fra den af Friſteller, for hvilke endog de lykkeligſt ſtillede og omhyggeligſt opdragede falde, ſaa bliver det et Mønſter for dets Medmenneſker, thi det er den troeſte Afbildning af Nidmyghedens og Forſagelsens Guddom.

Det hændte ſig, ſom vi vide, dog engang, at hun var nærved at gjøre et ſtort Spring fra den rette Bei, ſom hun tidligere havde vandret og ſideneſter ſnorret vandrede; men dengang var hun, efter hendes egne Nttringer en „Ulvinde“, og dertil en Ulvinde, ſom havde en Unge at frelſe eller at hevne.

Bekjendtgjørelſe.

Til Optagelſe ſom Medlemmer i ſelſkabet ere foreſlaaede:

- Hr. Biihandler L. T. Heidkampſ.
 - Høfer G. Sørenſen.
 - Glasſliber G. F. Hanſen.
 - Glarmeſter J. A. Petersen.
-

Borger-Vennen.

Tjirfindstypende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 15de August 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Fortælling om en lille Baad af Bark.

(Oversat.)

Clara Sogns Fattighuus ligger i det samme Kvarter som vor Hyrekudskanstalt, eller paa Hjørnet af søndre Kirkegade og de „røde Boder“. I blandt de næsten 200 Fattiglemmer, som vare optagne deri, havde min Opmærksomhed længe fæstet sig paa en gammel Kone, som hver Dag i Sommertiden haltede forbi vor Port, og dreiede om ved Hjørnet i den vestre Kirkegade. Hun støttede sig paa en Krykke under den venstre Arm, samt paa en Kjæp, som hun holdt i den høire Haand. Hun kunde vel være over halvfjerdstypve Aar, men der hvilede Noget paa hendes Ansigt, Noget, som man sjelden finder hos et gammelt Menneſke i fattige Aaar,

nemlig Udtrykket af den inderligste Tilfredshed med Livet, det tydeligste Tegn paa Forsoning med en Skjebne, som maatte forekomme Enhver som meget haard. — Jeg saae hende aldrig at tigge, saaledes som alle hendes Kammerater gjorde, og nødvendigt maatte gjøre; thi med een eller høist to Rigsdaler om Maaneden, hvilket var den største Understøttelse som Rogen modtog, kan i Sandhed Ingen forskaffe sig Livets Ophold. Det var et fuldkomment Ihjelsulnings System, som med stor Fasthed blev gjennemført af alle vore Fattigforsorgelsesanstalter.

„Hvorledes befinder den gamle Kone sig idag?“ spurgte jeg hende sædvanlig, naar jeg stod i Porten og saae hende gaae forbi.

„Meget godt, lille gode Herre!“ svarede hun, „og Gud velsigne Herren, som hilser paa den gamle Kone!“ tilfoiede hun altid og saae tillige paa mig med et Blik, saa klart og saa uskyldigt, som det kun sees i et Barns Die.

I Begyndelsen gav jeg hende altid en lille Kobbermynt, men det var synligt at hun var i Tvivl om, hvorvidt hun skulde tage imod den, og naar hun gjorde det, sloi der en let Rødme over hendes udtærede Ansigt. Det forekom mig, at hun alene tog imod hvad jeg gav hende, for ikke at gjøre mig forlegen; thi forlegen maa utvivlsomt den bedre stillede altid blive, naar den Fattige og Trængende vægrer sig ved at benytte den Hjælp, der tilbydes dem. Tilslidst bestemte hun sig til, naar hun gif forbi vor Port, at vælge den længste

Extract

af

Mai og Juni Maanedes Regnskab 1868,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra April Maaned d. A.....		Rd.	59
2. Halvaarligt Kontingent:			
Restance fra April Maaned	122 Rd. 90 $\frac{1}{2}$ s.		
anviist til Indtægt	2343 — 66 -		
	2466 Rd. 60 $\frac{1}{2}$ s.		
deraf er indkommet	1974 — 92 -		197
Restance ult. Juni d. A.	491 Rd. 64 $\frac{1}{2}$ s.		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 80de Aargang, Nr. 18—26.....			87
4. Renter:			
af 100,000 Rd. i Statsobligationer for $\frac{1}{2}$ Aar à 4 pCt.....	2000 Rd. „ $\frac{1}{2}$ s.		
af 400 Rd. i Kjøbenhavns Communeobligationer for $\frac{1}{2}$ Aar à 4 pCt..	8 — „ -		
af 200 Rd. af Heymanns Legat for $\frac{1}{2}$ Aar.....	3 — 88 -		
			201
5. Afdrag paa Ublaar:			
Restance fra April Maaned.....	2714 Rd. „ $\frac{1}{2}$ s.		
og anviist til Indtægt.....	316 — „ -		
	3030 Rd. „ $\frac{1}{2}$ s.		
deraf er indkommet.....	2079 — „ -		207
Restance ult. Juni d. A.....	951 Rd. „ $\frac{1}{2}$ s.		
6. Gibeschütz's Legat for 1ste Halvaar.....			55
7. Afgang, fra 3 afdøde Gratialister fores til Indtægt....			5
	Rd....		814

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1868.

Overensstemm

J. C. Bondrop.

C

Udgift.

	Rd.	ß.
nsioner:		
uaaffordrede fra forrige Kvartal	12 Rd. 48 ß.	
udbetalte i Kvartalet	12 — 48 —	12 48
atificationer:		
uaaffordrede fra forrige Kvartal	75 Rd. " ß.	
deraf udbetalt	20 Rd.	
ført til Afgang modstaaende . . 55 —	75 — " —	75 "
ninger	348	32
dre Administrationsomkostninger	311	20
ebladets Trykning	217	"
drag paa Indlaan	3500	"
Kassebeholdning ult. Juni d. A.	3678	83
	Rd. . . .	8142 87

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Øse-Controllen.

rup. D. S. Olsen.

J. Em. Larsen.

Afstand derfra hun kunde, sandsynligviis for at undgaa Almißsen.

„Beviis aldrig en Tjeneste, som man ikke begjærer af Dig!“ er vistnok en Leverage; men Fattigdommen pleier ikke i Reglen at være saa noieregående, og jeg forargede mig næsten saa smaat paa den, der var noieregående med den gamle Kone. En Høstdag saae jeg hende staae midt paa Torvet stirrende længe paa en paa Gaden liggende Gjenstand, og bestræbende sig for at tage den op, men altid forgjæves. Jeg gif hen til hende, for at være hende behjælpelig hermed; men idetsamme sprang en saakaldet Gadedreng forbi og tog det op, der laae ved den gamle Kones Fodder, og var just ifærd med at ile bort dermed, da jeg i rette Tid fik ham fat ved Armen og holdt ham fast.

„Hvad var det Du tog op der?“ spurgte jeg Drengen.

„Det var bare dette her,“ svarede denne og viste mig det simpleste Legetoi man kan tænke sig: et Stykke Bark i Form af en Baad.

„Er det din?“ spurgte jeg.

„Å nei! det er min!“ raabte den Gamle med en hjertegribende Røst, „ja, det er min, som jeg nylig tabte her!“

Jeg tog den lille Baad fra Drengen og gav den til den gamle Kone, som skjælvede over sit hele Legeme, og ganske sikkert var faldet om, dersom jeg ikke havde holdt paa hende. Det lykkedes mig kun med stor Umage at faae hende ind i vor Gaard og paa Con-

toiret, hvor jeg satte hende paa en Stol, for at lade hende komme lidt til sig selv. Den dybeste Smerte viste sig endnu bestandig i hendes Ansigtstræk, og det saae ud som om Taarerne havde sat sig fast paa hendes Kinder. Hun vendte sit Ansigt bort fra mig, ligesom for at skjule hvad der foregik i hendes Jnderste, men som hendes Miner havde forraadt.

Smerten har sin Religion og Taarerne sin Blyhed.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Fru Emilie Resenius.

Hr. Barbeer J. Schnorr.

— Ritmester W. G. M. Dyppehagen.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Løverdagen den 22de August 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Fortælling om en lille Baad af Bark.

(Fortsat.)

Endelig kom hun igjen til Kræfterne. Angsten, som Faren for at miste en hende saa dyrebar Gjenstand havde foranlediget, gav efterhaanden Plads for Glæden over at have faaet denne igjen, og hun kysede den lille Baad, trykkede den til sit Bryst og kysede derefter, inden jeg kunde forhindre det, ogsaa mine Hænder. Den halvfjerdsfindstyveaarige Kones Jubel lignede et syvaarigt Barns aldrig, enten før eller senere, har jeg seet saa megen Barndom i saa gamle Dine. Hvilken Betydning havde da denne lille Baad af Bark? Hvilket Minde var vel knyttet til dette ubetydelige Vegetoi, der syntes at udgjøre hele hendes

Liv, saavel den rigeste Smerte som den fattigste Glæde? Til sidst fik jeg Svaret paa disse Spørgsmaal ved det som hun meddeelte mig om sit Levnet. Den gamle Kone havde været Koffkepige eller Huusholderske i adskillige større Huse, og Kjøkkenet havde selvfølgelig været hendes Birkfreds i over totredie Deel af hendes Liv. Kjøkkenet, som er saamanges høie Gode og Lyksalighed, er idetmindste for Koffkepigerne et sandt Helvede. Det er den evige Jld; men Hersteren eller Hersterinden der, Koffken eller Koffkepigen, ere de, som døie meest og lide de værste Kvaler, hvilket aldeles ikke ligner hvad Dante har beskrevet for os, og hvad vore Lægprædikanter endnu den Dag idag oplyse paa deres sædvanlige Maade. De som forstaae at lave Mad nyde iøvrigt langtfra i Almindelighed den Anseelse, som de uimodsigelig fortjene, uagtet den vigtigste og nødvendigste Deel af Ghemien er betroet dem. Berzelius er vistnok en stor Mand; men Pokker smage paa de Supper, som han tilbereder. —

„Jeg tjente i nogle Aar hos en grevelig Familie,“ fortalte den Gamle iblandt Andet, „og Greven sagde ofte til mig: „„idag var Maden fortræffelig, min bedste Mamselle!““ men kort derefter blev jeg kaldt til hendes Naade for at gjøre rede for, hvormange Æg og hvor meget Smør og Sukker der var gaaet med. „„Det er ikke muligt, min fjære Mamselle!““ sagde hun, „„at en heel Snees Æg og to Pund Smør kan være forbrugt til et Middagselskab, bestaaende af saa faae Personer,““ hvorefter hun afskedigede mig i Unaade.

En anden Dag sagde Greven til mig, at det havde været et daarligt Middagsmaaltid; men saa svarede jeg ham ogsaa, at jeg for hendes Raades Skyld ikke havde dristet mig til at bruge saamange Æg og saameget Smør, som jeg havde havt nødig at bruge. Nu blev jeg igjen kaldt op til hendes Raade, som skjændte paa mig, fordi jeg ikke kunde lave god Mad med Lidt eller Ingenting. For at kunne tilfredsstille dem begge og blive fri for Bebrejdelser, blev jeg tidt nødt til at tage af min egen lille Løn, men saa fik jeg ogsaa Berømmelse som en god Huusholderske; men jeg havde heller ikke i to hele Aar Gyne til at kjøbe mig en ny Kjole eller et Par nye Sko; men det er Uret af mig at tale ilde om disse Mennesker, da de ialtfald vare gode og velvillige imod mig. Hvormange maae ikke trække her i Livet, uden nogensinde at blive husvaledede af et opmuntrende Blik."

"Men," sagde jeg, "det maae dog være meget haardt, naar man har lavet og spist saamegen god Mad i sine Dage, saa at lide Nød, naar man bliver gammel, hvilket saa ofte har været Tilfældet med de stakkels Huusholdersker."

"Naar man staaer over Maden, har man sletingen Lyst til at spise," yttrede den forhenværende Huusholderske, "men Madlysten kommer først, naar man ikke har nogen Mad — ja, det er visseelig haardt, gode Herre!"

"Og De vil endda hverken bede om Noget, eller tage imod hvad man byder Dem?"

„Endskjøndt jeg er skrobelig og bedrovelig i Berdens Dine, saa vil jeg dog ikke være det i mine egne Dine,“ svarede den gamle Kone. „Jeg bilder mig ind, at jeg ikke behøver Noget, og Herren kan see, hvad Indbildningen formaaer. Jeg var fem og tredsindstyve Aar gammel, da jeg kom ind i Clara Fattighuus, og har nu naaet mit fem og halvsjerdssindstyvende Aar,“ tilføiede hun smilende.

Ligesom Andre har ogsaa jeg kunnet blive henrykt over det smilende Udtryk i Viliers og Rosers Ansigt; men for dette Smil paa et Ansigt af bare Skind og Been boiede jeg uvilkaarlig mit Hoved. En Armod, som fem og halvsjerdssindstyve Aar gammel kan smile over sin Skjæbne, hvilket Monster, eller rettere, hvilken skjærende Modsetning til denne Utilfredshed, som rynker Pande midt i Skjødets af Overflod og Bellevenet! —

„Men hvorledes forholder det sig med den lille Barkbaad der?“ spurgte jeg efter en kort Tausshed, og det er rimeligt, at Læseren eller Læserinderne netop spørger om det samme.

Taalmodighed! Jeg fik ogsaa dens Historie at høre. Konen fra Fattighuset havde, inden hun blev Koffkepige været Barnepige hos en rig Borgerfamilie, som beboede et Huus ved Bredden af Clara Sø. I omtrent ti Aar havde hun med stor Omhu passet de Børn, der vare hende betroede. Næsten hvert Aar fik hun et nyt at sørge for, og dog kunde hun ene vogte paa dem Allesammen. Et af disse Børn, en Dreng paa tre Aar, var hendes fortrinlige Yndling, maaskee

fordi Moderen holdt mindst af dette Barn, som havde rødt Haar, Noget der ikke var i hendes Smag. De Andre havde derimod Alle sort Haar, og den lille Rødhaarede var selvfølgelig Udskuddet iblandt dem.

Den lille rødhaarede Dreng holdt meget af at lege ved Søen, og havde især megen Fornøielse af en lille Baad, som hans godmodige Barnepige havde skaaet ud til ham af Bark. Den lille Skipper vilde tidt gaae ombord i Kartoiet, men Barnepigen, der havde et vaagent Die med ham, forhindrede ham altid heri, og gav ham istedet derfor en lang Traad, for at han med den kunde bringe sin Baad hvorhen han vilde, idet hun tillige søgte at gjøre ham bearibeligt, at der udfordres langt større Kunst til at styre et Karto, end til at være Eier eller Rheder deraf.

Men saa bændte det sig en varm Sommerdag, at den stakkels Barnepige, som havde i tvende Nætter efter hinanden vaaget ved Vaskerbænken, slumrede ind nede ved Søen. Da hun vaagnede, fandt hun rigtig nok den lille Baad endnu flydende paa Vandet; men hendes Indling, den lille Skibsrheder, saae hun intet til. Formodentlig havde han, benyttende sig af Tilfældet, forsøgt paa at stige ind i sit lille Barkskib og var, vist uden at føle Trang dertil, øieblikkelig kommen ind i den Havn, hvor alle Seilere før eller senere naae hen. Forældrenes Sorg og Fortvivlelse kunde ikke maale sig med den stakkels Barnepiges. Denne blev strax jaget paa Døren, og fik neppe Tid til at tage en Byldt med sine Klæder med sig, og i den havde

hun omhyggelig forvaret den lille Barkbaad, som hun siden havde gjemt paa i over 50 Aar.

„Men hvilken Trost kan vel denne ulykkelige Barkbaad skjænke Dem?“ spurgte jeg hende, da hun havde endt sin Fortælling.

„Saa ofte mine svage Kræfter tillade det,“ svarede hun, „gaaer jeg med min lille Drengs Baad ned til Stranden, hvor han drufnede, og sætter den ud i Vandet; saa synes det mig, at jeg iblandt Bølgernes Brusen kan skjelne den lille Drengs glade Bludren, og naar saa Solen skinner paa Vandfladen, saa kommer det mig for, som om jeg kan see hans flagrende guld-gule Vokker. Det er for mig, som om han endnu levede og legede ved Strandbredden, som om han spøgende sprang omkring mig, og rykkede mig i Kjolen, og bad mig om at seile med sig. Saa beder han mig om . . .“ den Gamle taug stille og trykkede Haanden op imod sine Dine.

„Saa beder han Dem om . . .?“ gjentog jeg sagte.

„Han beder mig om ikke at blive fjed af, at han springer lidt bort,“ yttrede den gamle Kone med nogen Anstrængelse, „og beder mig ogsaa om, at passe paa sin lille Baad, isald han ikke skulde komme tilbage, og gjemme den til ham indtil vi . . . indtil vi engang igjen mødes.“ Saa taug hun paany — og dermed er denne simple Fortælling sluttet.

Den gamle Kone døde nogle Aar derefter, og den lille Baad fulgte efter hendes Bestemmelse med hende i Graven.

„Alderdom og Fattigdom ere ikke saameget at beklage, som man troer,“ yttrede hun engang til mig, imedens hun laae paa sit sidste Sygeleie; „thi den Gamle gaaer bort uden Savn, og den Fattige savner ikke den Verden, som han forlader.“

Frøken Mimi.

(Oversat.)

En af mine kjæreste Skolekammerater var Axel Swan, en Søn af en Hovmester eller Taffeldækker i et fornemt Huus ved „store Havegade“ i Stokholm. Han var hvad vi i Skolen i Almindelighed forstode ved en rigtig brav Dreng, det vil sige: kjæk, uden at være en lille Gavtyv, mild, uden at være jomfruagtig, flittig, uden at være en Væsehest, og lydlig imod sine Lærere, uden at være et Hængehoved. Han sad ligesom Theodor Sandström, om hvem jeg allerede før har talt, kun eet Aar i hver Klasse, og fik Præmie ved enhver Examen. Da han paa denne Maade sprang sine Jevnaarige i Skolen forbi, var han kommet til Universitetet, da jeg kun var i fjerde Klasse i Clara Skole, og i det samme Aar, da jeg forlod Skolen for at blive Bogholder hos en Hyrskudsk, reiste han til Upsala for at studere til Magistergraden.

Jeg valgte Kudskebuffen og han Barnæsset, tvende — som man maa erkjende —, aldeles ulige Kærether. Men Kærethernes Ulighed adskilte os alligevel ikke; thi vi havde havt formeget med hinanden at gjøre i vor Barndom. I Skolen stod jeg vel langt under ham, men jeg var ham fuldkommen voksen i Barndommens Lege og Idrætter. Vi „flaaede Katten“ paa de største Stiger og med samme Hærdighed; vi klattede lige raskt op til Mastetoppene paa Rødbøhavnenes Teglstuder; vi havde begge kjæmpet som Løver i Krigen mod Jakobs Skole, og vi havde begge været Frosken Mimi's Bognheste. Men hvem var da Frosken Mimi? —

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Maler og Meubellakerer A. C. Rousfel.

— Slagtermester Th. Stæhr.

— Kobberstikker Baagøes Datter, Emilie Marie.

Borger-Tidningen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 29de August 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Gaan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. hver Sognedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Sm. Larsen, Biiugaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Frøken Mimi.

(Fortsat.)

Frøken Mimi, som var fem Aar gammel da vi vare ti Aar, var den yngste Datter i en grevelig Familie, hos hvilken Svans Fader var Hovmester. Men Frøken Mimi, der havde en fortræffelig Kurvevogn, morede sig meget med at kjøre med „et Par“, og da jeg ofte besøgte Axel Swan, saa havde jeg ogsaa ofte den Ære at spænde mig tilligemed ham for hendes Vogn. Vi gjorde hvad Heste aldrig skulde gjøre, vi toge nemlig selv Bidsler paa, og leverede med største Fornøielse Lømmerne i den lille Naadiges Haand. Saaledes førte hun os flere Gange efter hinanden omkring i Gaarden, svingende sin lille Bidst med forgyldt Skaf og Silkesnært, og med en ustandset Smæk-

ken og Pusten med en Mund, som maatte kunne bringe den friskeste Rosenknop til at blegne af Misundelse.

„Nu skulle Hestene have Mad,“ sagde hendes Raade ofte, og rakte derhos Peberkager, ja undertiden smaae Stykker Confect frem til os, det ypperligste Foder for saadanne Heste som vi.

Dg saa bukkede vi os siebliffelig ned og galopperede paa fire Fodder imod vor Herskerinde. Man kan bøie og rulle sig i Støvet for mindre end Confect og femaarig Ufskyldighed.

„Hestene skal stampe for mig,“ yttrede Frøken Mimi imens hun fodrede os.

Vi stampede baade med Hænder og Fodder i Sandet, saa at dette stod i Beiret som en Sky omkring os, og vi vrinstede saa naturligt, at de store og virkelige Paradeheste i Grevens Stalde svarede os. Maaskee de kunde mindes den Tid, da de selv vare Føl, eller beklagede sig over, at deres egne Børn var det i Berden, som de havde slæbt mindst for.

„Aa, nu skulle de bide mig!“

Snart snappede vi efter Frøken Mimis Hænder, og det til hendes fortrinlige Forlystelse. Vi vare sandelig undertiden i Fristelse for at bide, istedetfor i Confecten, i de fem smaae, lilliehvide og gjennemfigtige Karameller paa hendes Haand.

„Axel skal ogsaa have,“ erklærede hun, idet hun sædvanligt gav Axel en Bid mere end mig. Men saa maatte Axel ogsaa gjøre Tjeneste som Ridehest. Hun satte sig da over hans Skuldre, holdt sig fast i hans

lange Haar, og knyttede de smaae Fødder sammen tværs over hans Hage, og paa denne Viis gik det over Stof og Steen. Men saae hun, at jeg satte et suurt Ansigt op naar altfor mange Lækerbidskener gik min Mund forbi, saa var hun strax færdig til at feie Altting over med en Haresod, saa let og blød som en Sommerfuglevinge, d. v. s. at gjøre Altting godt igjen.

Den løbskløbende Tid kastede dog snart vor Barndoms Befordring overende; Frøken Mimi blev for stor til at kjøre med Heste med to bare Been, og vi bleve for gamle til at løbe paa Fire. Jeg fik ogsaa snart at gjøre med Bidsler af en anden Slags end af lakeret Cedertræ, og andre Snerte end af flettet Silketraad og der blev ogsaa Mangel paa Confecten. Axel Svan, som var lykkeligere end jeg, forblev længere end jeg i sit Barndomshjem, og blev allerede som ung Student Huuslærer for Frøken Mimi, og fortsatte som ældre Studerende denne Bestjæftigelse. I mange Aar saae jeg ikke vor fælles Herskerinde, men hørte desoftere en Beskrivelse over hende af min Barndomsven, saa at jeg, naar det skulde have været, kunde have spændt mig for hendes Bogn, uden at have været i mindste Maade nøieregnende med Confectbillingerne.

Tolv Aar vare imidlertid henrundne, siden jeg første Gang saae Frøken Mimi, da Axel Svan en Dag traadte ind i mit lille Bærelse. Han bar Magisterkraven paa sin lille Frakke, uagtet han kun var to og tyve Aar gammel. Jeg havde ikke seet ham i tre Aar, i hvilken Tid han havde afsluttet sit Besøg ved Akade-

miet. Jeg kunde ikke nøie nok betragte hans statelige Begemæssiggelse, hans af Naturen smukke og ædle Ansigt, som var blevet mere forstjønnet af hans rastløse Higen efter Videnskabernes og Kunstskabernes Lys. Endogsaa mindre smukke Ansigtstræk kunne blive forædlede, og ligesom gjennemsigtige ved Studeringer og Tænksomhed.

„Agter Du ikke at gaae i Kirke idag?“ spurgte han, efterat vi i nogen Tid havde siddet og talt om forskjellige Gjenstande.

„Jo vist,“ svarede jeg, „Børnene gaae jo idag første Gang til Alters men Du har ikke nævnet et Ord om Din Frøken hvorledes har Frøken Mimi det for Tiden?“

„Ogsaa hun holder sin første Altergang.“

„Saa maatte jeg bestemt i Kirke, om jeg saa laae paa mit Yderste!“ forsikkrede jeg; „men,“ søiede jeg til, „troer Du, at jeg kan kjende hende igjen? Har hun ikke forandret sig meget?“

„Knoppen har vel udfoldet sig noget, men Duften og Farven er den samme!“ svarede min Ven.

„Du, som var hendes Lærer, har da god Grund til at være stolt af Dit Bærk?“ sagde jeg.

„Mit Bærk?“ gjentog han. „Bover vel Gartneren, som røgter og pleier den ædle Plante, at kalde den sit Bærk? Det er Guds Bærk, som kun udvikler sig under Tilsynsmandens Haand, og tifold belønner hans Uleilighed.“

Vi fulgtes sammen til Clara Kirke, omkring hvis røde Mure Baaren udaandede sin første Duft. Vi gif

ind i Kirken, hævede os paa Taaspidserne over den sammenstuvede Folkemasse, og gjenfandt vor Baar i Nærheden af Altterrækværket; men vi hørte ikke denne convulsiviske Hylen, som saa ofte har forstyrret den rene af alle jordiske Høitider i saadanne Kirker, hvor Ordets Lærere lægge større Bægt paa at oprøre end paa at røre, paa at ryste istedetfor at lede og formane. Det har tidt ved slige Veiligheder forekommet mig, at jeg havde en Hjord af sneehvide Lam foran mig, smykkede med Blomster, men skjælvende under Offerkniven. Men det var den milde Fransén, som her taledes til Børnene. Han skildrede vistnok Barndommens Uskyldighed og Fred, som de i Verden indtrædende unge Mennesker nu for bestandig skulde gaae bort fra; men istedetfor, saaledes som Tilfældet er med nogle Lærere der søge at vække Opsigt, at aabne et Helvede ved Barndommens Grændse, færdigt til at opsluge Enhver, der ikke strax blindt hen troer, hvad der læres dem, lod han de Unge forstaae, at Kjærlighed og Haabet ogsaa naae hen til den tilkommende Livsbane, om ogsaa Troen paa menneskelig Viisdom stundom skulde svigte, at Menneske-Fornuften er en Straale af Himmelens Lys og ikke et Djævelens Blændværk, og at denne himmelske Flamme, underholdt af de milde Dyder som Evangeliet forkynder for vor Jord, uvilkaarlig fører tilbage til sit Udspring. Med eet Ord, det var den evige Kjærligheds og Forsonings svanehvide Engle, som han gav de Unge til Bevisere paa Livets Vandring, og ikke Hævners og Fordømmelsens bukkesoddede Dæmoner.

Gudstjenesten var tilende og Orgelet spillede sit Udgangsstykke. Udenfor den nordre Kirkeдор stode de Unges Slægtninge og Benner, for at modtage dem med aabne Arme.

Svan nærmede sig til en ældre Herre med flere Ordener, og en kostbar klædt Dame. Det var Frøken Mimis Forældre, og de syntes med megen Belvillie at besvare min Bens ærbødige Hilsen. Nu kom de Unge til, og kastede sig i deres Nærmestes Favn. De, som ingen Favn havde at slutte sig til, syntes lykkelige ved deres Kammeraters Lykke. Iøvrigt havde de jo Alle ganske nylig hvilet tilsammen i Vorherres Skjød, og hvem af dem kunde da beklage sig over at staae ensom i Verden.

Snart saae jeg en høi og smækker Pige ile henimod den Gruppe, som dannedes af Herren med Ordenerne, den elegante Dame, og min Ven Magisteren. Det maatte da være Frøken Mimi. Jeg saae en hvid Krands over rige sorte Loffer, men hendes øvrige Udseende undgif mig dog. I saadanne Dieblikke betyde den ydre Skjønhed saa lidt, Andagten, Bevægelsen og Diets Taarer betyde da Alt. Hun hvilede imidlertid snart i Faderens og snart i Moderens Arme, og det saae ud som om Forældrene vare omslutede af en Blomsterguirlande. Tilfids saae jeg hende standse foran sin Lærer, omfatte begge hans Hænder og skue ind i hans Blik, saaledes som kun den reneste Sjæl kan skue.

En Laare i mit eget Die gjorde denne Gruppe

utydelig for mig, og jeg erindrede mig, hvorledes min fattige Moder modtog mig efter min første Altergang paa samme Sted, og jeg kunde endnu høre hende sige disse Ord:

„Kjære Figge! bliv altid ved at være saaledes som Du er idag, og glem ikke, at det alene er for Din Skyld at jeg lever; men kjære Barn!“ lagde hun til, „Du tilfrøller aldeles min Kjole, og Du veed dog, at jeg har laant den af Fru Strömqvist, for at være fin paa den skønneste Dag i Dit Liv.“

(Fortsættes.)

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 5te September 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. hver Sognedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biiugaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de August 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Frøken Mimi.

(Fortsat.)

Denne Grindring, — paa een Gang om hendes Moderkjærlighed og hendes Armod, — trængte dengang ind i mit inderste Hjerte, og der hviler den endnu. En indre Røst hvistede til mig, at jeg ikke havde sveget nogen af disse Dele, og jeg takkede Himlen derfor.

Jeg vilde netop rette mit Blik henimod den yndige Gruppe ved Kirkedøren, da hele min Opmærksomhed fæstedes paa en anden Person, som idetsamme traadte ud af Kirken. Det var Justitsraad Aldheims Frue, det var Evelina, som jeg ikke havde seet i længere Tid. I det hun besvarede min Hilsen, standsede hun, som om hun vilde tale med mig; jeg gif derfor nærmere hen til hende, men med et voldsomt bankende Hjerte.

„Jeg troede neppe, at Hr. Høglund kunde have gjenkjendt mig,“ sagde hun med en mat Stemme; „thi mit Udseende er vist blevet meget forandret, siden vi sidst saae hinanden.“

Hun sagde sandt —; hun var meget forandret, og der var kun faae Spor af hendes forrige Skjønhed. Glandsen havde aldeles forladt hendes Dine, for, som mig syntes, at standse paa de yderste Spidser af hendes Kindbeen, ombyttet der med en heftig Rødme. En inderlig dyb og ubeskrivelig Smerte ligesom sammen-snørede mit Bryst, og om jeg saa kunde have vundet Alverdens Herlighed derved, havde jeg i dette Dieblif ikke formaaet at fremsføre et eneste Ord.

„Det var en fortræffelig Prædiken,“ sagde hun med en endnu mere mat Stemme; „hvorfors kan en lidende Sjæl ikke følge slike Ord til en anden Verden . . . ? til . . .“ — Slutningen døde bort i en sagte Hvisken, hvoraf jeg vel kunde opfatte, om end ikke høre Meningen, hvorefter hun langsomt bortsfjernede sig ledsaget af en Tjener, og gaaende henimod den nordre Kirkegaardspørt. Paa samme Tid kom Euan igjen hen til mig. Hans Hjerte forekom mig at være ligesaa opfyldt som mit; thi, uden at vi gjensidig yttrede et eneste Ord, toge vore Blikke Retningen hen til den nævnte Pørt. Det syntes mig ogsaa, at jeg kunde see den hvide Krands paa det sorte Haar ganske i Nærheden af Evelina. Ved en besynderlig Tilfældighed kom de Begge, ligesom de havde naaet Pørten, til i samme Dieblif at see tilbage til det Sted, hvor vi nu stode. Min

Ben og jeg blottede paa engang vore Hoveder til en ny Afskedshilsen, som blev besvaret af begge Damerne med et forbindtligt Smil.

Det var Morgenstjernen der smilte til ham, og Aftenstjernen som tilsmilte mig.

Naar et Pigebarn har, som det hedder, gaaet op at læse, har hun med det samme sagt et evigt Farvel til de Mameluffer, som vare saa bekvemme for hendes Barndoms Lege. Med den lange Klædedragt begynder en Vane af en heel anden Betydning, fordetmeiste ubefjendt for Mythens tre Gratier, som idetmindste ikke havde deres Paaflædning at bekymre sig for. Modrene ere sædvanlig meget omhyggelige for, at deres Døttre ikke efter Skoletiden skulle betragtes som Born. De skulle behage Gud og den hele Verden, dog meest den Sidste.

„Gud naade os! jeg faaer vist nu ikke længe Lov til at beholde min Datter,“ siger Moderen, imens hun virker alt hvad hun formaaer for at blive af med hende eller faae hende givt. Datteren bør blive Hustru og Moder inden hun har opgjort sin Regning med Duffelskabet. Faderen vilde vistnok være ligesaa begjærlig herfor, naar det velsignede Udstyr ikke var. —

Froken Mimi, den rige Arving, havde neppe af-dandsset sin første Saison, førend hun saae sig omgivet af en heel Skare Tilbedere, eller rettere Guldsøgere,

som gjerne vilde til Californien uden at have nødig at seile over Atlanterhavet og udsætte sig for Indianernes Pile. Mimis Skjønhed og Dannelse kom maaskee noget mere i Betragtning end de fleste unge Pigers, men dog kun omtrent som et smukt Foderal ved Siden af et langt kostbarere Smykke af Guld eller Diamanter —: altid den samme Historie! Hendes Moder sagde en Dag til hende:

„Det er nu paa den Tid, at Du bør vælge Dig en Mand!“

Mimi, som hidindtil næsten altid havde leet og været glad og fornøiet, blev snart meget alvorlig. Ogsaa i sin Ungdoms Baar har Qvinden langt større Tilboielighed til deslige Overgange, end Manden.

„Hvorfor vil Du tøve, naar Du ikke har det nødig?“ sagde hendes Fader; „det er Qvindens Bestemmelse at gjøre en Mand lykkelig.“

„Og sig selv?“ spurgte Mimi tankefuld.

„Hun maa ogsaa blive lykkelig, det forstaaer sig,“ meente Faderen; „isvrigt har Du din fuldkomne Frihed, og Flere end der behøves til at vælge imellem.“

Froken Mimi havde Mange nok til at vælge imellem. Hun havde Hovedgarnisonen, og i Reserve havde hun et Par Husarregimenter af den staaende Hær; Infanteriet, som hørte hertil, kom naturligviis aldrig i Betragtning. Mange unge Piger i hendes Alder vælge først og overveie Balget senere, ifald de nogensinde gjøre det imens det endnu er Tid. Mim bar sig aldeles modsat ad. Udviklingen af hendes For-

stand var gaaet Skridt om Skridt med hendes Følelser. Hun havde i sin Barndom lært andet end Udenads-Lectier i en lystig Pensions-Anstalt, eller hos en søvniq Gouvernante. Da hun først havde faaet Sands for at tænke og handle, saa vilde hun ogsaa tænke og handle med Overlæg. Naar man ikke finder noget unaturligt i det ofte ret glimrende, medfødt Bid hos et otteaar's Barn, hvorfor skulde man da have en anden Anskuelse om de modne Overveielse hos en Pige paa atten Aar? Mimi skulde altsaa gifte sig for at gjøre en anden lykkelig, og for selv at blive det; men at Ægteskabet ikke altid er det samme som Lykke og Salighed, det havde hun haft Veilighed til at erfare i sin egen Slægt. Hun havde Onkler og Tanter, hvis Lykke var temmelig tarvelig; en Onkel og Tante vare endog lovlig skilte fra hinanden. Hvilken Sikkerhed havde da vel hun for at undgaae en lignende Skjæbne. Dette Spørgsmaal var den første Følge af hendes Overveielse. Derpaa fulgte flere. Hun bævede ved Tanken om at føre et Liv som Snylteplante ved Foden af den kolde Klippe; hun vilde stynge sig, ligesom Ranken, omkring den Stamme, hvis Krone udbredte sig rigest og høiest imod Himlen. Hun skulde ombytte den Beskyttelse hun nød, smykke den nye Stamme med de smukkeste Blade og Blomster, ja — hvorfor ikke? — indpode sig selv i Stammen, for at skyde op i samme Krone, og bade sin Jøse i det samme Lyshav!

Men hvor skulde hun finde denne Støtte? hvor denne Mand, ved hvis Side hun kunde, ikke blot føre

et ørkesløst Liv, men et Liv i dette Ord's fuldeste Betydning? denne Mand, som i samme Dieblif da hun rakte ham sin Haand, maatte smelte sammen med hende i samme Sjæl, samme Billie, Tillid og Haab? Havde hun da mærket det mindste Spor af en Saadan i Salonernes kvalme Luft, blandt Ballernes aandløse Pjæt? Nei, ikke der! Og alligevel troede hun, at hun havde fundet ham, men hvor? Hun trykkede Haanden op imod sit Bryst, og hendes Læber fremhviskede blufærdig Noget, som i lang Tid havde været gjemt i Barnets og Tomfruens Hjerte. Hun hørte den samme Røst, til hvilken hun i sit henrundne Liv var vant til at lytte, og hvori hun stedse havde troet at høre en vældigere Aands Bingeslag, uden at hun senere hen og navnlig efter sin Indtrædelse i Verden havde fundet noget tilsvarende.

Bistnok var bemeldte Person ikke nogen af Dagens eller Modens Helte; men er dog ikke den en Helt, som utrættelig arbejder i Tænknings Verden, og som kæmper for Menneskehedens Bedste, med Naturen om dens Hemmeligheder og med Himlen om dens Tid? Med en saadan Mand kunde hun kun stige, og aldrig synke — vinde forøget Glands og ikke rustne bort i en evig og sjæløs Gensformighed.

„Men,“ spurgte Mimi sig selv, „hvilken Forestilling danner han sig vel om hende, og hvilken Betydning mon hun har for ham?“ Han havde været som en Fader og som en Broder for hende. Noget af en Fader og en Broder kunde vel intet skade; men der

maatte dog være noget andet og mere endnu, og hvad dette var vilde hun fremforalt komme paa det rene med.

Det var heldigviis ved Sommerferiernes Begyndelse, at den nuværende Docent Axel Swan pleiede at gjøre en Tour fra Upsala til Stokholm, og paa den fornemmelig at gjøre sin Opvartning hos den grevelige Familie. Fruen Mimi tyede strax hen til sin forrige Lærer, omtalte med sin sædvanlige Alenighed, at hendes Forældre vilde gifte hende bort, og bad ham om at han, paa Grund af deres gamle Venskab og Fortrolighed, vilde give hende et godt Raad i denne vigtige Sag. Men hun fandt for første Gang sin Lærer noget raadløs. Han fremstammede adskilligt om Tilboielighed og Instinkt, som han ansaae for en tydeligere Ledestjerne for Qvinden, end den dybeste Philosophi for Manden. Med Tilboieligheden og Instinkt, tænkte Mimi, har det ingen Fare, og trængte stærkere ind paa Docenten.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Detailhandler H. Jørgensen.
 - Skomager F. L. Berthold.
 - Kleinsmed P. M. Radich.
 - Chorsanger ved det kgl. Theater J. P. M. Faaborg.
-

Borger-Vennen.

Tjirfindstyvende Margaug.

Nr. 37.

Løverdagen den 12te September 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. hver Søgnedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 18de August 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Froken Mimi.

(Fortsat.)

„Men sig mig dog, min gode Magister og fortræffelige Lærer og Ven, hvorledes den Pige skulde være, som De vilde vælge til Deres Hustru; maaskee jeg deraf kunde faae nogen Veiledning til mit Valg?“

„Hm!“ svarede Magisteren, og saae kun paa sin nysgjærrige Elev.

Mimi havde forhen speilet sig i hans store brune Dine; men nu faldt det hende ind nærmere at undersøge Speilene selv.

Hun saae da, at hendes Billede traf sig efterhaanden dybere indad, og hun gjenfandt det tilsidst iblandt Korallerne paa Bunden af sin Lærers og Barnsdomsvens Hjerter, sunklende der skjønnere end Vester-

havets ypperligste Perle. Hun vidste nu, hvad hun vilde vide, og ilede siebliffelig hen til sine Forældre.

„Nu har jeg gjort mit Balg,“ erklærede hun.

„Og hvem er da den Lykkelige?“ spurgte Grevinden.

„Ja det er Magisteren,“ svarede Mimi.

„Hvilken Magister?“ spurgte Greven. „Har Ritmesteren, Grev A., eller Fideikommissairen, Baron B., taget Graden? Det vil jeg dog neppe kunne troe!“

„Eller skulde mulig Kammerherre, Grev C. være Magister philosophiæ? men det har jeg dog endnu større Banskkelighed ved at antage . . . hvilken Magister mener Du da?“

„Agel Ewan mener jeg,“ svarede Datteren.

„Jh, hvad nu! hvad Pokker vil det sige?“ udbrød Faderen.

Forældrene kastede et sky Blik til det lille Hjørnebord i Epifestuen, som om de ledte efter Skyggen af en godlidende Mand, i en sort Frakke og med et hvidt Halstørklæde, der havde sin Plads ved dette Bord, naar han skar Steg for. Det var Skyggen af salig Hovmesteren, Docentens Fader, der for lang Tid siden var afgaaet ved Døden.

„Jeg havde jo min fuldkomne Frihed,“ bemærkede Mimi, som anede det philosophiske Fakultets Nederlag.

„Ja, naar Du havde holdt Dig til de Dig foreslaaede Personer,“ svarede Greven, „men ikke, naar Du, som det hedder i Kirkestilen, tilkalder en fjerde Person, og allermindst, naar denne var Sonnen af Gen, der havde skaaret Skyllinger og Hjerper for, mere for Andres

end for sin egen Gane. Jeg vil gjerne gaae paa Accord med de nyere Tidens Ideer, men den Underhandler, for hvem jeg skal have Agtelse, maa ikke komme med en Bordserviet som Parlementairslag!"

Følgen af denne Samtale blev, at Docenten meget snart derefter fik en Skrivelse fra Greven, hvori han i særdeles høflige Udtryk blev anmodet om, indtil videre at høre op med sine Besøg; men tillige blev forfikkret om Grevens vedvarende Yndest og Bevaagenhed, samt om Anbefalinger, med Hensyn til hans Forfremmelse paa en eller anden Maade, o. s. v. Derpaa fandt den sædvanlige Familietvist Sted, der som oftest ender med at gjøre den bedste Datter til den ulykkeligste Hustru. Qvinden lider i slige Tilfælde altid dobbelt; thi hun lider ikke alene for sin egen Person, men ogsaa for den som hun elsker. Man saae ikke mere Fruen Mimi at see; men paa Grund af hendes stærke Natur fik hun hverken Svindsot eller Tøring. Det syntes som om hun havde taget sit Parti, og der blev lyst til Ægteskab for hende og den tredie iblandt de Foreslaaede, eller Greve og Kammerherre G., altsaa ham, der mindst kunde komme i Betragtning til at tage Magistergraden. Denne, der var omtrent nogle og tredive Aar gammel, var idethele en Mand, paa hvem intet forargeligt kunde siges, og som næsten allerede var mæt af Livets Nydelser. Det Eneste han havde at tragte efter, var et i økonomisk Henseende fordelagtigt Giftermaal. Man ønsker ofte at leve meest bekvemt og hyggeligt, naar man har udlevet.

Bryllupsdagen blev snart bestemt.

En Time før Bielsen fik Grev G. af Kongen en forventet Hofmarskalkstitel i Brudegave, men i selve Brudestolen det uventede Svar: „Nei!“ paa det sædvanlige Spørgsmaal: „Vil Du have . . .“ o. s. v. Præsten standsede vel noget, men fortsatte ikke desto mindre Ceremonien med det anordnede: „Hvad Gud haver tilsammenføiet, skal intet Menneſke adskille!“ „Men hvad kun Menneſkene have forenet, bekymrer Gud sig ikke om!“ tænkte Bruden, og da Brudgommen efter Festens Slutning traadte ind i Hymens Tempel, fandt han der Alting paa sin rette Plads paa Hymens Præstinde nær, som havde indrettet sig et nyt Tomfrubuur af et lille Kabinet i den store nye Bopæl istedetfor det, som hun havde forladt i sine Forældres Huus. Dage og Uger forløb derefter, og alt i de Nygiftes Hjem gik ligeledes sin regelmæssige Gang, endogsaa den indvendige Slaae for Døren til det lille Kabinet. Den ny Hofmarskalk blev tilsidst i daarligt Lune; thi han kunde dog ikke til evig Tid trøste sig med den besjædrede Hat.

„Vi komme til at reise udenlands,“ sagde han en Dag, da han endelig var bleven fuldkommen overbevist om, at en Prophet ikke er agtet i sit eget Land.

„Det kunne vi jo gjøre,“ svarede den unge Grevinde.

De Nygifte reiste saa til Paris, og besaae denne store Stads Mærkværdigheder.

„Er ikke „Place de la concorde“ (o: Enighedens Torvet) fortræffeligt?“ spurgte Greven sin unge Frue.

„Kirken i Nord, Lovgivningen i Syd, Monarchiet i Ost og Kren i Vest.“

„Men i Midten staaer Obelirken fra Egypten, Despotismens og Slaveriets forenede Bartegn!“ svarede Grevinden; „jeg holder slet ikke af Enighedstorvet.“

Derpaa reiste de til Neapel og bestege i Forening Besuv, som paa den Tid var meget urolig, og kastede Ild og glødende Stene op imod Skyerne.

„Er Besuv ikke fortræffelig?“ spurgte Greven.

„Ajajo, men jeg fryser!“ yttrede Grevinden.

„Fryse, og det næsten i Svælget af et ildsprudende Bjerg!“ Greven, som havde bemærket at Propheterne heller ikke have det meget behageligt i fremmede Lande, skyndte nu paa Hjemreisen, og de reiste ogsaa tilbage til deres Fædreland. Men Sandheden af et andet Ordsprog, nemlig: „Vorte kan man have det godt, men hjemme er det dog bedst“, kunde Greven heller ikke give Medhold, og han var næsten tilbøielig til at forkaste Sandheden af alle Ordsprog.

„Dette her begynder at blive aldeles ufordrageligt,“ erklærede han derfor nogle Dage efter Hjemkomsten.

„Begynder?“ tog Grevinden Ordet; „mig synes, at det altid har været lige utaaleligt!“ —

„Vi maa skilles ad!“ raabte han en anden Dag, efterat have udtømt Taalmodighedens Bæger lige til Bunden.

„Gjerne, min Ven!“ istemte Grevinden.

Dette var det første hjarlige Ord han havde hørt af hendes Mund — de havde symphathiseret for første

og sidste Gang. Ogsaa Skilsmisfen gif sin tilbørlige Gang, og Fruken Mimi fik endelig sin fuldkomne Frihed. Dette korte Hgteskab og denne raske Skilsmisse var længe den kjæreste Gjenstand for Underholdningen i Stokholm. Man har ikke altid noget saa interessant at tale om.

Ikke mange Maaneder efter denne Tid bad en af Karlene mig en Dag om at komme ned i Gaarden, da der var et Herskab, som vilde tale med mig. Jeg gif ned og forefandt min Ven, Adjunct ved Akademiet Axel Swan, Arm i Arm med en deilig qvindelig Figur, straalende af Ungdommens, Skjonhedens og Lykkens Glands i Forening.

„Vi gif forbi, og vi maatte nødvendig herind til Dig,“ sagde min Ven; „denne Dame er min Fæstemø, men Du kjender hende jo allerede . . . og Du, min Elskede! kjender jo ogsaa ham? . . . han er den ene af Fruken Mimis Bognheste.“

„Men den første som løb bort fra mig,“ faldt Grevinden ind i Talen, og rakte mig venlig sin Haand; „og det var nær ved, at det var gaaet paa samme Maade med den Anden,“ tilfoiede hun smilende.

„Na, han mistede aldrig Bekjendtskabet med den himmelske Auroras Sommer!“ svarede jeg noget pathetisk; „men det skulde nu være saaledes. Axel skulde altid have det Beste.“

„Han kan aldrig glemme, at vor fælles Herskerinde deelte Havren ulige imellem sit trofaste Spænd,“ sagde min Ven.

„Men det var jo ganske naturligt,“ yttrede Fæstemøen, „han var jo min første og bedste Barndomsven, ligesom han siden blev min første og bedste Lærer . . . jeg vedbliver jo kun at være hans Elev, og Axel skal kun fuldende, hvad han har begyndt.“

Med den dybeste Bevægelse betragtede jeg disse Mennesker der vare saa lykkelige, og hvorledes kan det ogsaa være muligt at misunde en Ven sin Lykke, om den ogsaa er nok saa stor og misundelsesværdig? Jeg tænkte paa Cyrus i Lille-Asien, som folte sig lykkelig og stolt over, at hans Venner havde smukkere Baaben og Heste end han selv. Hvorledes det forholdt sig i Henseende til Elskerinderne, ommelder Historien ikke. Frøken Mimi, som blev gift paany, besøgte atter Frankrig og Italien. Baade Enighedens Torvet og Besuv vederforens større Retfærdighed denne Gang, end den forrige. Da hun efter et Aars Fraværelse kom tilbage til sit Hjem tilligemed sin Mand, havde hun ved Brystet en anden lille „Mimi“, som dog vistnok ikke vil komme til at kaldes „Frøken“, da jeg anseer for givet, at min høilærde Ven aldrig lader sig overtale til at blive optaget i Adelsstanden.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Manufacturhandler A. Sønderberg.
 - Detailhandler N. G. Overby.
 - Skibsbygger C. Nielsen.
 - Dpvarter G. G. Hansen.
 - Snedker Scheiders Enke, Ane Christine.
-

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 19de September 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 18de August 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bo Jonson Grip.

(Oversat.)

Vi havde en Dreng ved Navn Niels Grøson, som var en Huusmandsøen under Djursøholms Gods. Ved hans Antagelse yttrede hans Moder, der var en from gammel Kone, følgende:

„Gode Herre! hav et vaagent Die med Niise. Der er just ikke noget Ondt i ham, men han er kun saa skræffelig ensfoldig.“

Det er ikke Noget at sige „kun“ om, tænkte jeg; thi at være „skræffelig ensfoldig“ er næsten det værste, som kan hælde et Menneske.

Niels Grøson modsagde heller ikke paa nogen Maade denne Tankes Rigtighed. Naar han var overladt til sig selv, gjorde han hverken Ondt eller Godt; men var

altid beredt til at foretage enhver Ting, og ikke afgjort uvillig til at gjøre noget som helst.

Det kom kun an paa, i hvis Hænder han tilfældigviis faldt. En gammel, særdeles gudfrygtig Pige, der boede i samme Gaard som Niels, og til hvem hans Moder havde anbefalet ham, tog ham med sig i Kirken den første Søndag han var i Stokholm. Han syntes at sidde der med megen Opbyggelse under hele Høimessen, og han hulkede og græd stærkere end den hele qvindelige Forsamling. Han fulgte ligeledes til Aftenfangs-Gudstjenesten, og hørte paa denne med den samme dybe Bevægelse. Den gamle Pige blev saa indtaget af hans Andægtighed, at hun indbød ham til at komme til sig, da de vare komne hjem fra Kirken, og trakterede ham med to Kopper Kaffe, et halvt Dussin Beberkager, og tilsidst endydermere med Oplæsningen af en Prædiken over Dagens Text af en gammel Bostille, hvorefter han skiltes fra hende med Dinene røde af Taarer.

Men da Niels kom ned i Staldkarlenes Kammer, blev han af sine Kammerater indbudet paa et Parti „Salakybika“, et Slags Raslen med Kort, som var meget sædvanlig iblandt den lavere Almueklasses Medlemmer, samt paa at drikke Brændeviin, hvilket var endnu mere sædvanligt. Spillet og Drikkelaget endtes med Slagsmaal, hvorunder der vankede baade røde og blaa Dine, og hvori den gudfrygtige Niels udmærkede sig som den vildeste og meest uregjerlige iblandt sine Kammerater.

Jeg maatte selv gaae derved, for at bringe Rolig-

hed tilveie, hvorefter jeg tog Niels tilside, og foreholdt ham hans flette Dpførsel. Han græd som et Barn, og lovede Bod og Bedring; men en halv Time derefter maatte jeg skynde mig ind i Stalden, for at frage ham et Fjerdingkar Havre, som en anden af Karlene havde overtalt ham til at sætte sig i Besiddelse af, for dermed at tilbytte sig Brændeviin hos en Bognmand i Nabolavet, uden at det lod til, at han havde Begreb om, at det var en ulovlig Handling som han havde villet begaae.

Han var med faae Ord et villieløst Redskab for Enhver, der vilde benytte ham, hvad enten det var til Gavn eller Skade. Tilsidst blev det mig temmelig besværligt at have et vaagent Die med ham, saaledes som hans Moder havde bedet mig om, og den gamle gudfrygtige Pige blev saa bange for ham, at hun en lang Tid troede, at det var Djævelen selv som hun havde havt med sig i Kirke, og indbudet til sig paa Kaffe og Beberkager.

En anden Aften i Høsttiden kom een af Karlene ind til mig, og beklagede sig bitterlig over, at Niels Ersson havde havt „en Herre“ med sig paa sit Kammer, som først havde vundet Penge fra ham i falsk Spil, og derefter slaaet ham, da han var kommet under Veir hermed, og vilde have sine Penge igjen. Jeg fulgte med Karlen op paa Kammeret, for at see hvad det kunde være for en „Herre“, der spillede Kort med Hyrefudsfekarlene. Jeg fandt da ved Skinnets af et svagt brændende Uds, en ganske velklædt Person, der

saae temmelig anstændig ud. Han havde et usædvanlig tykt, lyst Haar, men som laae saa stift, at det lignede en Baryk. Iøvrigt var han høi og meget stærkt bygget, og havde et Par livligt spillende Øine, som han dog syntes kun meget nodig at ville see op med. Der var Noget hos denne „Herre“, som ganske vist vilde have vækket min Uvillie, selv om jeg ikke havde truffet ham paa det ommeldte Sted, og under de nævnte Omstændigheder.

Paa mine Spørgsmaal om: hvem han var, og: hvad han havde at bestille paa Karlekammeret, svarede han ganske simpelt, at det det ikke vedkom mig, og da jeg derpaa ligesaa simpelt bad ham om at pakke sig, lo han mig op i Ansigtet. Jeg aabnede nu Døren paa vid Gab og vendte mig derpaa til Niels Ersson, der stod og gabede med sin sædvanlige enfoldige Mine paa os Begge:

„Da Du har bragt den Fyr der med Dig herop,“ sagde jeg til Karlen, „saa sørg nu ogsaa for, at han forsøier sig bort herfra, og det snarest muligt!“

Uden mindste Indvending imod mit Paalæg, nærmede Niels sig sin Gæst og bad ham om at gaae; men denne tog ikke det mindste Hensyn hertil.

„Og da han ikke vil gaae godvillig,“ sagde jeg, „saa sæt ham udenfor Døren.“

Niels, som besad megen Vægelsesstyrke, tog med stor Lydighed sin Gæst ved Armen med den ene Haand, og pegede paa Døren med den anden.

„Du er et naragtigt Tøssehoved,“ yttrede Gæsten, „gaae Du jo før desto kjærere hen og læg Dig!“

Niels slap det Tag han havde i ham, og fastede sig øieblikkelig saa lang han var hen paa Sengen, altid adlydende den som sidst paalagde ham noget.

„Jeg bliver da nødt til selv at vise Dem ned ad Trapperne,“ sagde jeg, og nærmede mig den uforkammede fremmede Person.

„Men jeg skal vise Dem en anden Bei,“ svarede denne, „dersom De kommer mig endnu et Skridt nærmere!“

Derhos saa jeg, at den „Rødhaarede“ stak sin høire Haand ind imellem Kjolen og Besten, ligesom om han vilde tage noget frem, og jeg fattede Mistanke om, at han havde et morderisk Redskab der; men idetsamme kom den Karl op, der havde beklaget sig over sit Tab i Spil.

„Skynd Dig!“ hvisttede jeg ham i Øret, „og spring ned paa Torvet efter Politiet, eller hvem Du kan faae fat paa!“

Karlen forsvandt.

„Nu har jeg ifinde at gaae!“ erklærede omsider min Modstander, der sikkerlig havde opfattet Meningen af min Hviſten, og formodentlig havde sine gode Grunde til ikke at tøve længere.

„Men nu har jeg bestemt, at De skal blive her!“ svarede jeg, idet jeg stillede mig foran Deren og tog fat paa en Stol, beredt paa Angreb eller Forsvar, alt efter Omstændighederne; men da jeg havde udtalt disse

Ord, styrtede den Rødhaarede med en saadan Fart og Kraft imod Døren, at jeg øieblikkelig blev fastet til Siden og havde kun Stolen, med hvilken jeg værgede mig, at takke for, at jeg ikke fik Kniven midt i Brystet. Jeg kom dog hurtig tilrette, naaede Flygtningen paa Trappen og traf ham saaledes med Stolen i Ryggen, at han styrtede hovedfulds ned af den øvrige Deel af Trappen; men inden jeg kunde komme til at kaste mig over ham, var han igjen kommen paa Benene, og ilede som en Hind over Gaarden ud paa Gaden, og forsvandt i Mørket, uden at jeg kunde opdage, til hvilken Kant han var løbet.

Strax derefter mødte jeg „Gevaldigeren“ i vor Deel af Byen, ledsaget af flere Politibetjente og mange andre Folk. Med saae Ord underrettede jeg dem om hvad der var foregaaet.

„Det var bestemt ham!“ sagde Gevaldigeren; „men hvilken Bei tog han?“

Da jeg ikke vidste dette, deelte han sit Mandskab i tvende Afdelinger, der begave sig til forskjellige Steder. Jeg fulgte selv med Gevaldigeren, men uden Nytte.

„Hvem troer De det var?“ spurgte jeg, da vi vare blevne trætte af vor Forfølgelse.

„Det var En, der er ligesaa moden til Galgen, som en halvpundsvægtig Gjedde er det for Fiskebordet,“ svarede Gevaldigeren; „det var bestemt Bo Jonson Grip, endsskjøndt han dennegang har havt en rød Baryk paa.“

Den omhandlede, berygtede og overalt efterlyste,

store Lyv, hed egentlig alene Jonson. Men da han havde staaet i en Bod i en lille Kjøbstad, og der begyndt sin Livsbane med at „gribe“ Pengene ud af Kassen, saa havde han faaet det i den svenske Historie bekjendte Navn: Bo Jonson Grip*).

(Fortsættes.)

*) Bo Jonson Grip, Droft under Kong Alberts Regjering, var i sin Tid den rigeste, mægtigste og voldsomste Mand i Sverrige.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Urtekrammer C. A. J. Carlsen.

— Snekker W. G. Grundtvig.

Snekker Grundtvigs Datter, Louise Marie.

Fineerslærer Thorsens Datter, Ane Cathrine
Wilhelmine.

Skolelærer Hansens Datter, Anna Dortebea Glisabeth.

Gjæstgiver Andresens Enke, Caroline.

Skuespiller D'Donnell's Datter, Emilie.

Arbejder i Marinen Magnussens Datter, Regine
Christine.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 26de September 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til 30te September d. A. hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets Bogholder, Inspektør J. Em. Larsen, Biingaardstræde Nr. 25 i Stuen, hos hvem et Schema inden ovennævnte Tid, imod Lovbogens Foreviisning, kan afhentes, hvilket træder istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Andragender om Gratification eller Pension. Schemaet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikkers Indhold, at attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bed-

kommendes Lovbog, samt iøvrigt at afgives under Jagttagelse af Bestemmelserne i Lovenes § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses = Selskab,
den 18de August 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Bo Jonson Grip.

(Fortsat.)

Niels Ersson blev derpaa taget i Forhør, men vidste intet andet om bemeldte Tyv, end at han nogle Gange i et Vertshuus havde været sammen med ham, som da havde opgivet et andet Navn. Niels's bekjendte Enfoldighed friede ham denne Gang for værre Følger af et saadant Bekjendtskab.

Nogle Uger vare hengaaede, i hvilke Niels ikke gav Anledning til nogen Utilfredshed, da han en Dag aldeles forsvandt, og da næsten otte Dage forløb uden at han lod høre det allermindste fra sig, besluttede jeg at gjøre Anmeldelse herom til Politiet. Den samme Dag kom hans Moder, Huusmandskonen, til Stokholm, syg og nærved at segne til Jorden af Træthed. Hun

viste mig et Brev fra sin fjære Son, hvilket en Bonde havde havt med sig fra Hovedstaden til hende. Jeg stavede mig med stor Besværlighed igjennem dette Brev, hvoraf jeg kun kom til Kundskab om, at Niels boede i en gul Træhytte med en hvid Port, ved Foden af det saakaldte „Tydsfbager Bjerget“ paa Ladegaardslandet. Den stakkels Kones Taarer og bedrøvelige Tilstand bestemte mig iøvrigt til at søge Underretning om hendes Son, uden i denne Hensigt at henvende mig til Politiet. Jeg begav mig som Følge heraf en Aftenstund, trods det ubehagelige Efteraarsveir, til Ladegaardslandet og Tydsfbagerbjerget, da jeg erindrede, at jeg i Nærheden af samme havde seet en saadan Hytte, som den der var beskrevet i Brevet. I min Barndom havde jeg undertiden leget med andre Drengene paa dette Bjerget, i hvis Nabolag ligger det saakaldte „Komøtet“, som paa den Tid var om Søndagen en Forsamlingsplads for Stokholms Børme, som der spillede Klink, men hvori det var lettere at vinde, end at beholde Gevinsten. Omegnen beboedes for største Deel af aldeles forarmede Folk og Tiggere, og hvor Betleriet om Nat-ten gjemmer sine Stave, der gjemmer ofte Vold og Forbrydelse sine Knive og sine Udøvere.

Bed Skindet af et for Efteraarsvinden uheldigt svaiende Lygtelys, troede jeg at gjenkjende den ommeldte Hytte, og besluttede at gaae ind igjennem en aabenstaaende Port, som ogsaa oventil var aaben for Vindsluget, og bevægede sig frem og tilbage paa sine

rustue Hængsler, da tvende barfodede Drengene traadte under en støiende Ordstrid ud paa Gaden.

„Hold Din Mund, Du! og træk Din Næse til Dig, Du!“ raabte den Eine af dem, „Du har ingen Fa'er, Du!“

„Det er ikke Noget at lade mig høre, Du!“ svarede den Anden.

Derpaa foer de i Haarene paa hinanden; men da de mærkede, at der kom en fremmed Person til, toge de hurtigt Flugten ned ad Gaden. Af adskillige Smaasteen, der bleve kastede og som faldt ned tæt ved mig, mærkede jeg, at Flygtningene vilde give mig en Belønning, fordi jeg havde afbrudt deres Iveskamp. Begyndelsen af mit Besøg var ikke meget lovende, og jeg kom nu først paa Tanke om, at Omegnen paa denne Tid af Aaret og Døgnet just ikke var at anbefale til Vandringsemænd med ordentlige Klæder og hele Støvler. Jeg undersøgte omhyggelig en tyk og med en vældig Jerndupsko forsynet Knippel, som jeg havde taget med mig fra Hjemmet, og gif derpaa ind igjennem Borten til den gulmalede Hytte.

Da jeg var kommen ind, gif jeg lige frem, følsende mig for i en smal og mørk Forstue, der gif midt igjennem Huset, og inden jeg vidste et Ord deraf, befandt jeg mig i et lille Gaardsrum, som var omgivet med et høit Plankeværk, hvoraf hvert andet Brædt var revet bort, og formodentlig brugt til at brændes. Jeg lyttede nu; men kunde ikke høre andet end en voldsom Bladskregn, der styrtede ned fra det lave Tag lige-

som et Bandsfald, og i lige Bredde og Længde med Huset, en naturlig Følge af at Tagrenderne vare itu. Med denne Brusen forenedes snart Lyden af Kirkeubret paa Ladegaardslandet, som slog syv, og da dette var forbi, afløstes det af en underlig Susen i Luften fra Bingerne paa Beirmøllen, der ligger paa Tydsfbagerbjerget.

Da jeg ikke kunde opdage noget oplyst Bindue paa den Side af Huset, sam vendte imod Gaden, saa undersøgte jeg nøie de lave og brøstfældige Binduer, som vendte ud imod den lille Gaard, og det forekom mig, at jeg kunde skimte en svag Lysstraale ovenover et Binduesgardin af Pappapiir. Jeg vendte nu tilbage til Forstuen, for at finde en Dør til det Bærelse, hvorfra Lysningen kom. Min Haand naaede snart et Klinkefald. Jeg løftede dette iveiret, Døren gik op indad, og jeg befandt mig i et til Beboelse indrettet usælt Bærelse.

Dette blev oplyst af et smudsigt Tællelys, hvis endnu antændte Bæge hængte langt ned af Lyset, gravende sig en Kanal deri, og udbredende en kvælende Dug i Bærelset. En Lysstage af Jernblik, som var fuld af løs Tælle, stod paa et umalet Bord ved Binduet. Dette Bord var det eneste Meubel i Bærelset. En gammel Kaffelovn af grønstribede Teglsteen, syntes kun med Banskkelighed at holdes oppe til en endnu skrøbeligere Bæg. Til noget levende Væsen kunde jeg intet mærke; men tilligemed det brændende Lys gav en gammel Matras, der laae i et Hjørne, tilkjende, at der

maatte boe Nogen i dette Bærelse. Det, som ved min Indtrædelse i Bærelset frem for Alt tildrog sig min Opmærksomhed, var en firkantet Abning tæt ved den ene Bæg, saa stor, at et Menneske kunde komme derigjennem ned i en Kjelder, som udentvivl maatte findes under Huset. I Nærheden af Abningen laae en almindelig Kjelderlem af Træ.

Saa varsomt og stilfærdig som jeg formaaede, nærmede jeg mig til denne Abning —; men standsede pludselig, da jeg troede at kunne høre nogen Støi nede i Kjeldereren. Denne Støi tog til, og jeg traf mig derfor sagte hen til Kaffelovnen, og stillede mig bag ved den ene Side af den, eller i det Hjørne, som den dannede imod Bæggen. Da nu Skinnets af det isvrigt matte Lys ikke faldt paa denne Side, saa stod jeg skjult i den dybeste Skygge.

Det varede ikke længe inden jeg saae, at Hovedet af en Mandsperson ikke langt foran mig skjød sig op over Abningen, og at et Par Arme stræktes frem, samt at tvende Hænder toge fat i Gulvet for saaledes at hæve det øvrige Legeme op. Uagtet Ansigtet, som hørte til hiint Hoved, var vendt til den modsatte Side, kjendte jeg dog paa det lange, mørke og firkantede Haar den, som jeg søgte efter, nemlig den bortstrømte Niels Ersson. Niels svingede sig med Lethed op paa Gulvet, lagde derefter Kjelderlemmen over Abningen, traf Matrasen over denne, og strakte sig saa hen paa den.

Mine Dine havde nøie fulgt alle hans Bevægelser,

og jeg vilde netop træde frem fra mit Skjul for at tale til ham, da jeg standsede paany ved at høre en Røst, som dennegang kom henne fra Døren.

„Hør, Du milelange Ufsefore!“ yttrede Stemmen, „har Du nu ikke atter sat Lysset i Binduet, endsskjøndt jeg saamange Gange har advaret Dig om ikke at gjøre det?“

Jeg foer op, saae hen til Døren, og til min store Forbauselse blev jeg en kjæmpemæssig mandlig Figur vaer, i hvilken jeg øieblikkelig gjenkjendte Bo Jonson Grip, men med et sort Skjæg og iført en Dalekarls Dragt. Da min hele Dpmærksomhed var fæstet paa Niels Grønson, havde jeg ikke seet, at den berygtede Erketyv havde sneget sig ind i Bærelset.

„Har jeg stillet Lysset i Binduet?“ spurgte Niels.

„Og Du maa jo være aldeles fra Bid og Sands, at Du lader Døren være ulaaset!“ vedblev den Første.

„Hors bevare os! var Døren ikke tillaaaset?“ var Niels's hele Undskyldning.

„Troer Du maaskee, at jeg er krøbet ind igjennem Dørsprækken?“ raabte Gavtyven. „Tænk, om nogen anden end jeg var kommen herind, og havde været Bidne til Din Manover igjennem Gulvet Men hvad havde Du at bestille nede i Kjeldereren?“

„Jeg spiste blot et Stykke Smørrebrod!“ erklærede Niels.

„Maaskee med Solv til Brød og Guld til Smør?“ yttrede Bo Jonson, hvorefter han tillaaede Døren og gif nærmere hen til Niels, hvem han betragtede med

et skarpt Blik, som om han nærede nogen Mistanke om Aftensmaaltidets rette Beskaffenhed. Fra det Sted hvor jeg stod, kunde jeg ikke see Niels's Ansigt; men jeg antog, at han maatte have bestaaet sin Prøve, da Bo Jonson ganske rolig gik hen til Vinduet, og tog Uyfestagen bort fra Bordet. Under Samtalen mellem disse To, havde jeg vistnok Anledning til Betragtninger, som vare Intet mindre end behagelige. Jeg befandt mig saagodtsom indespærret i en Roverkule, og om jeg ogsaa Intet havde at befrygte af Niels Ersson, der i al den Tid han havde været ved Hærefudskeanstalten, viste mig megen Hengivenhed, saa forudsaae jeg alligevel, og det ikke uden Uro, en Strid paa Liv og Død med Bo Jonson Grip, der for sin egen Sikkerheds Skyld ikke godt kunde lade en Person slippe heelt skindet fra sig, der saa uventet var blevet indviet i hans Hjemmeligheder; thi Kjeldereren var sikkert, naar man skulde domme efter Tyvens Uttringer om Niels's Smørrebrød, et Gjemmested for forskjellige Tyvekoster.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Hr. Skærdmester P. Petersen.
 — Kurvemager B. E. T. Mortensen.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 3^{die} Oktober 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Bo Jonson Grip.

(Fortsat.)

Da jeg hverken var svag eller kraftløs, og dertil bevæbnet med en dygtig Knippel, frygtede jeg vel ikke en Kamp med en enkelt Person; men hvis Skurken havde Skydevaaben paa sig —, og dette var ingenlunde utroligt —, saa vilde jeg være fortabt. Jeg veed ikke hvad jeg i denne Time vilde have givet til, at jeg havde haft min gode Jagtbøsse hos mig.

Det ringe Lysstik i Bærelset, og den dybe Skygge hvori jeg stod, skjulte mig rigtignok endnu; men ved det første Skridt Bo Jonson gjorde forbi Kaffelovnen, vilde han let kunne opdage mig, og da vilde det afgjørende Dieblig indtræffe. Det var saaledes et Spørgs-

maal, hvorvidt jeg burde afvente dette Dieblif, eller om jeg saa hurtigt som muligt burde styrte frem, for med et velrettet Slag at fælde Forbryderen til Jorden, inden han, fattende sig efter Overraskelsen, kunde sætte sig til Modværge. Men i dette sidste Tilfælde, eller om jeg blev den Angribende, og mit Slag paa en eller anden Maade kunde forfeile sin paatænkte Virkning, kunde det hænde, at Niels vilde tage sin Staldbroders Parti, og jeg vilde folgelig faae tvende istedetfor een at bestille med. Derimod troede jeg mig fuldkommen forvisset om, at Niels, dersom jeg blev først angrebet, ikke vilde deeltage i Striden.

Imens jeg tvivlraadig overveiede alt dette, saae jeg, at Bo Jonson igjen nærmede sig med Lyset til Niels Ersson, som vedblev at ligge tværs over Matrassen.

„Op med Dig!“ befalede den Forstuvante.

Niels reiste sig med sin sædvanlige, maskinmæssige Lydighed.

„Bort med Matrassen og op med Lemmen!“ befalede Bo Jonson atter.

Niels kastede Matrassen tilside, og tog Lemmen bort fra Abningen.

„Men, det er sandt!“ vedblev Lyven, „har der Ingen været her og spurgt efter mig?“

„Jo, der har,“ svarede Niels, „og det var to Smaadrenge, som jeg jog paa Døren, for de raabte at Kloffen var ni, endskjøndt jeg med mine egne Øren hørte, at den ringede syv.“

Hertil slog Bo Jonson en Skoggerlatter op.

„Du er en rigtig Vysals!“ yttrede han derpaa; „Du er saa dum, at det dumme Faaar maatte blues ved at kalde Dig sin Broder Sagde jeg Dig ikke, at hvis der kom Nogen imens jeg var borte, og opgav et vist, bestemt Klokkeslet, saa skulde Du strax fortælle mig det, da det betydede, at Politiets Sporhunde vare i Hælene paa os, og at vi inden det opgivne Klokkeslet maatte have bortført alt det, som er gjemt her? Lykkeligviis mødte jeg Drengene paa Gaden — naa, staae nu ikke og gab længere, men bring mig den Sæk, som ligger der bagved Kaffelovnen, og kom saa siden herved Du skal slæbe Alting bort inden Klokken ni, og bringe det derhen, hvor jeg anviser Dig! hvis et Uffel ikke havde en bedre Ryg end det har Hoved, saa skulde Pokker selv kunne holde ud med det!“

Nu saae jeg, at Bo Jonson traadte ned igjennem Kjelderaabningen med begge sine Been; men jeg saae ogsaa, at Niels Ersson med det samme styrede sin Cours lige henimod mit Hjørne, thi Sækken, som han søgte efter, laae under mine Fodder. Han var snart lige paa Livet af mig, opdagede mig, og udstødte da en utydelig Lyd.

„Hvorfor brøler Du?“ spurgte Bo Jonson staaende, som mig syntes, med Fodderne paa Kjeldergulvet, og kun med Hovedet og Armene ovenover Gulvet.

„Hold Mund, Niels!“ hviskede jeg ham i Øret. „Jeg er kommen her i Grunde fra din Moder.“

Niels betragtede mig med stirrende Dine og opspilet Mund.

„Naa, har Du Bly i Hælene? kan Du ikke finde Sækken?“

„Jo!“

„Hvorfor bringer Du den da ikke herhen?“ vedblev Tyven.

„Jeg tør ikke,“ svarede Niels igjen, og gloede atter paa mig, som med fornyede Tegns paabød ham Taushed.

„Tør Du ikke? hvad er nu det for Galstaber Du kommer med?“

„Bogholderen staaer paa den —!“

Da jeg troede, at jeg var forraadt, besluttede jeg snarest muligt at styrte frem til Angreb.

„Har Karlen faaet Delirium?“ mumlede Bo Jonson. „Bring nu saa hurtigt som Du kan Sækken herhen, eller jeg skal skjære Din Hjerne ud i smaae Stykker, naar jeg kommer op!“

Idetsamme blev der bælmerkt i Bærelset som Følge af, at Bo Jonson krob længere ned i Kjelderens og tog Lyset med sig. Jeg skyndte mig øieblikkelig paa Taaspidserne frem fra mit Skjul, trak Kjelderlemmen henover Abningen, og kastede mig derpaa næsegruus over Lemmen, trykkende Knæerne ned imod den. Alt dette, saavel Ordveglingen som Handlingen, gik langt hurtigere for sig end min Beskrivelse heraf. Det hele varede kun nogle Secunder.

„Hvorfor skyder Du Lemmen for?“ lød det dumpt fra Kjelderdybet.

„Det var ikke mig der stød den for!“ skreg Niels, der var fulgt med mig og stod ganske nær ved.

„Hvem skulde det vel være, Du splittergale Menneſke, naar det ikke var Dig?“ raabtes der nedefra.

„Det var Bogholderen!“ raabte Niels ſaa høit han kunde.

„Du ſnapper jo i Taaget; men ſee nu til, at Du ikke længere ſtaaer og vrøvler, men at Du ſaaer Lemmen taget bort!“

„Jeg kan ikke, Hr. Høglund ligger paa den!“ raabte Niels; „jeg ſkal ſiden fortælle, hvorledes dette er gaaet til.“

„Du er bleven fangen i Dine egne Garn, Du Græſegavthv!“ tilføiede jeg med ſaa høi Roſt, ſom jeg formaaede, hvorvel jeg, Timens Alvorlighed uanſeet, følte en uimodſtaaelig Vift til at lee høit over Niels's koſtelige Svar.

En gyſelig Forbandeſe trængte op fra Dybet, hvorpaa fulgte et kraftfuldt, men forgjeves Stød nedefra imod Lemmen.

„Er her noget, hvormed man kan ſtænge for Lemmen?“ ſpurgte jeg Niels.

„Nei! men jeg pleier at ſlæbe Matrasſen hen over den, og at lægge mig paa den.“

Det var det forſte fornuſtige Ord ſom jeg havde hørt af hans Mund, og jeg tøvede ikke med at følge det af ham givne Bink, hvorefter Niels efter min Opfordring tog Plads ved min Side, paa den over Lemmen fremtrukne Matras.

Forbandelserne og Anstrængelserne for at faae Lemmen op, bleve uophørlig fornyede, men altid lige frugtesløst.

„Niels!“ sagde jeg, „Din Moder ligger syg hjemme hos mig.“

„Er min Moder inde i Staden, og er hun syg?“ sagde Niels ved sig selv; „stakkels Moder!“

„Vil Du, at hun skal forlade Verden med Kundskaben om, at Du har solgt Dig til denne Forbryder?“ fortsatte jeg, „der dog tilsidst vil bringe Dig tilligemed selv i den største Fordærvelse Vil Du hengive Dig i Fortabelse for Liv og Død? vil Du berøve Din Moder Livet?“

„Nei, det er langt fra mit Dufte,“ erklærede Niels.

„Ja spring saa ud paa Gaden, og saml saamange Mennesker, som Du kan faae sat paa, og skynd Dig herhen med dem, og jeg tør da love Dig Tilgivelse for Alt, hvad Du har forseet Dig med, og ovenikjøbet Din Moders Belsignelse. Skynd Dig! skynd Dig! det er Livet om at gjøre!“

Niels Ersson skyndte sig hen til Døren, traf Slaaen fra og forsvandt.

Det varede ikke længere end et Kvarters Tid, inden han kom tilbage; men dette Kvarter havde rigtignok for mig været hele Timer langt. Den indespærrede Forbryder standsede ikke et Dieblif med sit underjordiske Arbeide, og engang fik han endog saa Lemmen saa høit løftet over Gulvet, at han kunde stifke sin ene Arm igjennem Abningen; men jeg til-

dængede denne Arm saaledes med min Knippel, at han skrigen af Smerte drog den til sig igjen. Jeg hørte at han skar i Lemmen med en Kniv, hørte ham puste og stønne, og var hele Tiden ængstelig for, at han skulde være forsynet med Skyderedskaber, saa at han kunde sende en Kugle igjennem Lemmen og saare mig. Mørket omkring mig, og den nedstyrtende Regn, som bragte hele Hytten til at ryste, bidrog ei heller lidet til at forøge Tidens Uhyggelighed.

Endelig kom Niels tilbage, ledsaget af en Mængde Folk, iblandt hvilke der var en Politibetjent. Bo Jonson truede med at begrave sig levende i Kjelderens, men frøb dog omsider op, hvorefter han blev tagen fangen, og henført til Fængslet tilligemed en betydelig Mængde Tyvekoster, som man drog frem af den samme Kjelder. Niels Ersson fulgte mig hjem saa lydig som en Budel-hund. Ogsaa denne Gang slap han for godt Kjøb, deels paa Grund af sin næsten idiotiske Enfoldighed, deels ogsaa fordi han ikke selv personlig havde begaaet nogen Forbrydelse. Hvorfor Bo Jonson vilde tage et saa ensfoldigt Bæsen til Kammerat, er ikke let at forklare, saafremt det ikke var hans Mening, at bruge ham som et Slags Skalkeskjul, som han, for selv at slippe fri, kunde i paakommende Tilfælde benytte sig af.

Med Hensyn til Bo Jonson Grip skal jeg iøvrigt bemærke, at, uagtet han ikke, saaledes som hans historiske Navnebroder, Kong Albrechts almægtige Drost, havde tilranet sig selv hele Slotte og myrdet Folk i

Kirkerne, saa havde han alligevel begaaet saamange Forbrydelser, at man kunde dømme ham til livsvarigt Fæstningsarbejde, omendstjøndt han kun var en Snees Aar gammel.

Despoter og Forbrydere gjøre Alt hvad de ville; thi de Første stille sig over Lovene, og de Sidste udenfor dem.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Sadelmagermester G. G. Clausen.
 - Handelskontorist G. W. T. Hansen.
 - Høker G. H. Rosenlund.
 - Urtekræmmer W. Jessen.
 - Skibsfører J. Christensen.
 - Fotograf A. J. Messmann.
 - Porcellainshandlerke, Madame A. Møller.
-

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 10de Oktober 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Troft hos Univerfitetsbogtrokker J. S. Schulz.

Jernfræmmeren.

(Oversat.)

Min Principal, Hyrefudskan ved de „røde Boder“, døde og blev ført til Graven af sine egne Heste; men Huusbondstømmerne forbleve uforandret i Enkens dertil vante Haand. Hun var en meget bister Qvinde, en Rædsel baade for Karle og Piger; thi den af disse, der ikke strax stod paa Pinde for hende, satte hun ofte med egen Haand paa Hovedet ud af Døren. Havde Striglen i Stalden været i en ligesaa stadig Bevægelse, som vor Madmoders Haand, saa vilde bestemt vore Heste have glindsset som Phøbi Føl. Det var ogsaa kun denne Glands som manglede dem, for at ligne disse; thi deres Foder bestod fordetmeste, ligesom det Phøbi Spænd

tilforn erholdt, kun af Luft og Solskin. Om Havre til dem, ligesom om Pandekager til mig, var der kun Spørgsmaal om Søndagen.

I de første Maaneder efter hendes Mand's Død skjenkede hun mig de sømteste Blikke, den bedste Java-kaffe og Pandekager, undertiden endog til dagligt Brug; men da jeg gjorde mig altfor meget tilgode med Java-kaffen og Kagerne, men derimod altfor lidt med de sømme Blikke, saa vendte den brasilianske Bønne, der ovenikjøbet var søslaaet, igjen tilbage, og Pandekagejernet brasede aldrig mere for min Skyld. Hun syntes at ville tæmme mit haarde Hjerte, ligesom man tæmmer vilde Dyr, nemlig ved Hunger og Torst. Hver Søndagmiddag var der Peberrodskjød paa Bordet, men hun gav altid mig de meest senefulde Stykker, og det saae ud til, at hun havde en sand Nydelse af mine ulyksalige Kjævers Anstrængelser. Min Portion afgav det raa Stof for en Strenges-Fabrikant, og det kunde maaskee være blevet nyttigt for Guitarens og Violinens Boesi, men umuligt for Mavens og Tændernes Prosa.

„Fruen maa vistnok, efter Deres Alder, have meget stærke Tænder?“ bemærkede jeg en Dag, aldeles kjed og led af Strengespillet.

„Efter min Alder!“ gjentog hun forbittret; thi hun var virkelig ikke mere end fem og tredive Aar. „Svor gammel antager De vel at jeg er, om jeg tør spørge?“

„Na, Fruen har altid været som en Moder for mig,“ svarede jeg, „og kunde vistnok ogsaa være det,“ føiede jeg usorgsigt til.

Fruen blev purpurrod i sit Ansigt og traf Suppeterinen hen til sig, og Dlsflasken forblev uoptrukket. Qvinden tilgiver aldrig en forsmaaet Kjarlighed og en overvurderet Alder. Hun havde ganske sikkert jaget mig paa Porten, dersom hun havde vovet det for sine Kunder, hos hvilke jeg stod særdeles vel anskrevet. Men det var ikke om min Madmoder og om Scenerne i Hjemmet jeg agter at tale, men om hendes Broder, Jernkræmmer Eg, en paa sin Tid lystig Original.

Han blev i Almindelighed kaldet „Kongelig Hofjernkræmmer“, da han selv sagde, at han attraaede en saadan Titel fordi, „Hoffets og hele den fornemme Verdens Smaahunde kjøbte deres Halsbaand i hans Boutif“.

Han var lille af Bæxt, velnæret og rødsladen af Udseende, gik hele Dagen af og til paa Viinkjelderer, og fortærede paa hvert Sted en lille Snaps Pomerants, som han skyllede ned med et Glas tyndt Ol, og gav altid Snapsbiden til sin trofaste Vedsager, en lille, feed og lavbenet Hund med pletteret Halsbind, paa hvilket var udgraveret et Slags Baaben, som forestillede et Hunde-Huus med en Mundkurv over, der hvilede paa tvende forslagte Fodder af Been. Devisen under dette Baaben var: „Jeg er Jernkræmmer Egs Hund — hvis Hund er Du?“ Han besøgte meget sjelden sin Svoger og sin Søster, og paa den Førstes Begravelsesdag talte jeg første Gang med ham.

„See bare paa ham der,“ sagde han, idet han pegede paa en af Gjesterne, „see dog paa Bageren der,

og læg Mærke til, med hvilken Begjerlighed han nedsluger den Saffranskringle, som han selv har bagt. Nu har jeg været Jernkræmmer i tretten Aar, men har ikke en eneste Gang fortæret saameget som et lille Søm."

En Gang blev han tilsagt til at møde paa Politifammeret, fordi han ved en Ildbrand havde forsømt at fjøre Band. Politimesteren begyndte Forhøret med det Spørgsmaal:

„Er De Eg?“

„Nei!“ svarede Eg.

„Hvorledes hænger det sammen? i Fæhoveder!“ raabte Politimesteren, idet han vendte sig om til Politibetjentene; „have I nu igjen stævnet en urigtig Person? — Have I ikke tilsagt Jernkræmmer Eg?“

„Jo, det er Hr. Eg!“ erklærede de.

„Tavist er jeg Hr. Eg!“ bemærkede Jernkræmmeren.

„Naa, hvorfor nægtede De det nylig? De er altsaa Eg?“

„Nei, Eg er et Træ, men jeg er Jernkræmmer.“

„Naa, De holder jo Hest?“

„Nei, jeg gjør ikke!“

„Har han ingen Hest?“ spurgte Politimesteren Betjentene.

„Jovel har han det,“ svarede disse.

„Nei, men jeg har en Høppe,“ rettede Eg dem.

„Det er jo et og det samme,“ meente Politimesteren.

„Vist ikke!“ meente Eg; „thi overensstemmende med Naturhistorien, saa“

„Ei stille, Herre! De veed, at De ved Ildbrande skal fjøre Vand.“

„Skal jeg fjøre?“

„Ja, Herre! og De maa ikke raisonere.“

„Nei, det er min Karl der skal fjøre.“

„Det betyder jo eet.“

„Vist ikke!“ sagde Eg; „thi overeensstemmende med Lyende-Forordningen . . .“

„Ei stille, Herre! hör efter, Herre!“ raabte Politimesteren; „hvis De ikke indfinder dem ved næste Ildbrand med Hest og Vandtønde, saa skal jeg, saasandt jeg lever, hjælpe Dem!“

„Jeg takker ydmygt!“ yttrede Eg og gif bort.

Nogen Tid derefter indtraf en ny Ildbrand, og Eg blev igjen kaldt op paa Politikammeret.

„Nu har De jo igjen været paafærde!“ sagde Politimesteren da han mødte.

„Paafærde! hvor?“ spurgte Eg.

„Bed Ildsvaaden, kan De vel begribe!“

„Nei, der var jeg visselig ikke paafærde.“

„Men det var dog strengt paalagt Dem, at møde der med Hest og Vandtønde.“

„Ja, saaledes forholder det sig rigtignok!“

„De trodser altsaa det Kongelige Polities Befalinger?“

„Nei! men Hr. Politimesteren lovede jo at hjælpe mig denne Gang.“

„De har at erlægge sex og tredive Mark Banco,“ erklærede Politimesteren, idet han gjorde fort Proces.

Eg fremtog en Seddel paa ti Rigsdaler Banco, for strag at betale den ham paalagte Bøde.

„Betal med det rigtige Beløb!“ befalede Politimesteren. „Troer De, at her er et Bøxelcontoir?“

„Jeg giver det Overskydende til Fæhovederne der,“ erklærede Eg, idet han pegede paa Politibetjentene.

„Herre! De bruger Uqvemsord imod Politiets Betjente her i Retten . . .“

„Jeg har ikke hørt anden Benaævnelse paa dem,“ svarede Eg.

„Paa Døren med Dem!“ befalede Politichefen, og Eg blev fra den Dag aldrig oftere besvaret af det Kongelige Politi.

En Aften sad Eg inde i det inderste Bærelse paa Biinkjelderens „Hamborgerbørsen“. Som han sad bedst der, og røg paa sin Pipe og nippede til sit sædvanlige Glas Lyndtøl, saae han, at flere Personer traadte ind i Bærelset og satte sig ned om et større Bord, som stod midt paa Gulvet. Derefter saae han, at de fremtog Papir, Penne og Blæk, samt at en af Herrerne boiede et Stykke Papir om, for at bruge det som en Protokol. Han bemærkede strag, at det var en Forsamling af Creditorer i et Concurso, eller Folk, som havde Penge tilgode hos en Mand, der havde opgivet sit Bo, og som vare komne sammen for at raadslaae om Boets Anliggender, og tillige at tage Bestemmelser om Skyldnerens Skjebne. Eg kjendte hverken Creditorerne eller Skyldneren, som var en Skomager paa den nordre Kant af Byen, og som naturligviis ikke var

tilstede; men da han hørte med hvilken Uskaansomhed den stakkels Skomager blev behandlet, saa tog han Deel i Forhandlingerne, som om han selv havde havt Fordringer i Boet. Alle syntes at være af den Mening, at Skyldneren ikke burde have nogen Understøttelse af Boet, uagtet man ved den tagne Beslutning om at sælge hans Værktoi, vilde berøve ham Leilighed til at ernære sig ved sit Arbeide. Det var den Urimelighed, der laae i en saadan Handlemaade, som Eg tog sig den Frihed at paapege. —

„Men,“ indvendte en af Creditorerne, „Skyldneren er det meest upaalidelige Menneske, man kan tænke sig, og tillige i hoi Grad efterladet, passede daarlig sin Gjerning og gif og drev og strog Skanf idetmindste den halve Deel af Dagen.“

„Gif og drev og strog Skanf!“ gjentog Eg, „det var da fuldkommen i sin Orden. Naar en Skomager driver omkring, saa gjør han det for sit Haandværks Skyld det er en Maade at prøve paa, hvad Joden taaler og hvor Skoen trykker hvis han hele Dagen sad stille hen paa sin Tresod, saa vilde han snart forglemme, at Menneskenes Fodder have baade Brist og Hæl, for, mine Herrer! ikke at tale om Læer, disse omfkindede Dele af det menneskelige Legeme Derfor erklærer jeg paa det høitideligste, at den Skomager, der stryger Skanf eller, hvilket er det samme, træder sig selv paa Joden, han er en Martyr for sin Kunst, mine Herrer! han lever og virker for Verdens Lykke i Almindelighed, og for sine Kunders i Særdeleshed, og

han beforderer Menneskelighedens Fremskridt, timelige Fordeel og Gode!"

Creditorerne, af hvilke de fleste vare Haandværkere, og iblandt disse et Par Skomagere, stirrede forbløffede paa Taleren. Der var noget parlamentarisk, noget ridderhuusmæssigt i hans Foredrag, i Særdeleshed i det ofte gjentagne: „Mine Herrer!“ som unegteligt maatte gjøre Effect.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Dentist G. Kalleberg.
 - Cancellist G. Jørgensen.
 - Bæremægler Balduin Berg.
-

Borger-Vennen.

Tjirfindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 17de Oktober 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Jernfræmmeren.

(Fortsat.)

„Men det er egentlig ved sin naragtige Forfængelighed, at han har ødelagt sig. Han havde neppe gjort sit Mesterstykke og løst sit Borgerbrev, førend han lod sig indskrive i Borgerkabets Cavalleri, lagde sig Uniform til og holdt en Hest i Forening med en Skrædder, som ogsaa er gaaet Fallit. Infanteriet syntes ogsaa ham at være for simpelt —; der er ingen Skam i Skomageren.“

„Mine Herrer!“ tog Eg atter tilorde, „tillader mig at bemærke, at saavel Skomageren som Skrædderen passe bedre for Cavalleriet, end de fleste andre Haandværkere. Allerede fra de første Læreaar vænne de sig

til bestandig at sidde paa Hug, aldeles overensstemmende med den engelske Ridekonst, og der ligger desuden i Benævnelsen „Spandrem“ noget, som minder om Heste, mine Herrer! Det er noget ganske andet med Kjøbmanden. Bant til at slaae bag ved sin Dist, og at gaae frem og tilbage paa Børsen som en Skildvagt, eller at springe ved Skibsbroen fra Foustage til Foustage, som en Skarpskytte fra Tue til Tue, er han født og baaret til Infanteritjeneste. Man dadler Eskomageren og Skrædderen, fordi hver af dem havde sin Andeel i en Hest eller hver en halv Hest; men jeg for min Part, mine Herrer! vilde ønske at dette Exempel, som vidner om Sparsommelighed og Enighed, maatte blive lagt paa Hjerte af vor dyrebare Hestgarde, saa at man endelig engang vilde faae den Glæde at see to Hestgardere paa een Hesteryg, hvilket vilde have en betydelig Vættelse i vore Skatter tilfølge. Ja, mine Herrer! det er netop disse Skatter som tære paa Haandværkernes Velstand, og bringe ham til Udelæggelse og til Tiggerstaven. Naar jeg derfor hører, at en hæderlig Haandværker, som det hedder, slaaer Banterne i Bordet, eller med andre Ord spiller Fallit, saa spørger jeg mig selv: hvor i Himlens Navn har han faaet Penge fra til disse Banter?”

Dette sidste gjorde Udslaget og blev lønnet med de Tilstedeværendes lydelige Bifald, og hvormeget Sagen end blev drøftet og sigtet, saa fik Skyldneren tilsidst ikke alene Lov til at beholde alt sit Værktoi,

men endog desuden nogle Rigsdaler daglig til Underholdning.

Protokollen, hvori denne Beslutning nøiagtig blev indført, blev derefter bekræftet og underskrevet af alle Creditorerne ved det store Bord, hvorefter Notarius rakte den til Jernkræmmer Eg.

„Ogsaa jeg vilde med den største Fornøielse skrive under,“ erklærede denne; „men da jeg ingen Fordring har paa dette Bo, saa er min Underskrift aldeles overflødig.“

„Hvad for noget! er Herren ikke Creditor i Boet?“ raabte Creditorerne i Munden paa hinanden, idet de reiste sig op fra Bordet. „Herren er ikke Eier af nogen Fordring paa Boet, og Herren har dog taget Deel i Forhandlingerne, ja endog forelagt os vor Beslutning! Er Herren ikke rigtig flog! hvad vil en saadan Fremgangsmaade sige? Herren har jo ikke for to Styver at gjøre med Boets Masse!“

„Det er nok muligt, at den stakkels Skomager har taget et halvt Dussin Jern til at lægge under Hælene, paa Credit hos mig,“ meente Eg, „men dertil vil jeg intet Hensyn tage. Jeg solgte engang tolv hele Stifte til en Præst, og krævede ham ikke for Betalingen. Nu vil jeg byde Dem god rolig Nat, mine Herrer! og bede Dem om ikke at fortryde paa, at De have gjort en god Gjerning;

thi hvad paa Jorden Du taber,

Du i Himlen faaer tifold igjen.“

Derpaa gik han bort, fulgt af de Tilbageblevnes

lydelige Mishagsyttringer, hvilket lagde for Dagen, hvor lidet de følte sig husvaledede af Skriftens Ord, om ikke at tragte formøget efter jordisk Gode. Creditorernes Beslutning kunde imidlertid ikke forandres, og Skyldnerens Overraskelse var naturligtviis mere tilfredsstillende end deres.

Disse og lignende Hændelser havde man i Overflødighed at berette om den lystige Jernkræmmer. Nogle Aar efter hans Svoger Hyrekudskens Død, forkjølede han sig ved en Bens Begravelse, og tildrog sig derved en uheldbredelig Sygdom.

„Aldrig skal jeg oftere gaae til Nogens Begravelse, ikke engang til min egen,“ yttrede han, og begyndte at bestikke sit Huus, som om han kunde have udregnet Tiden til sin dødelige Afgang. Han solgte sit Varelager, betalte sin Gjeld og bestemte Overskudet til visse Diemed, til et Exempel iblandt flere, til sin gamle Huusholderiske og sin trofaste Hund med den Bestemmelse, „at de skulde bevogte hinanden til deres Dødsdag“. Endvidere bestemte han, at der paa hans Dødsdag skulde uddeles en Portion Kjødsuppe til hver fattig Mand og Kone, og en Skjæppe Havre til hver Hyrekudskehest i Hovedstaden, saasom disse maatte ansees for de meest beklagelsesværdige Væsener i Verden.

Da han laae paa sit Yderste, horte han med sædvanlig Taalmodighed paa de Prædikener, som hans Huusholderiske, en indgroet Læseriske, holdt for ham.

„Gud gjøre alting til det bedste for Patronen!“

sagde hun en Dag; „men Patronen kunde nok have gjort noget mere for mig, og mindre for Hunden og Hærefudskehestene. Jeg burde maaskee ikke tale om det, men jeg saae nok igaarastes, hvorledes Patronen og den Onde flavrede omkaps omkring en stor Ildgaffel. Gud forlade imidlertid Patronen sine Synder, saaledes som han for længe siden har forladt mig mine, og Gud lade“

„Se saa! skab Dig nu ikke længere, Lotte!“ afbrød Jernkrammeren hende —, og døde.

Spøgelsehuset i Bryggergaden.

(Oversat.)

Omtrent paa den Tid da jeg forlod Skolen, havde Almuen i Stokholm meget travlt med et grundmuret Huus paa to Stokværk i Bryggergaden, om hvilket de meest vidunderlige Historier vare i Omløb. Bord og Stole, som ellers, naar man lader dem staae i Fred, forholde sig stille og rolige, pleiede i det Huus, hvorum Talen er, at bruge sine fire Fødder til at gaae omkring og sykle i Bærelserne, til stor Fortred for Huusmoderen og Stuepigerne. Saaledes havde til Exempel en ung Figurantinde ved det Kongelige Theater, som beboede et Bærelse i det nederste Stokværk, ved sin Hjemkomst

fra Theatret fundet sit Kaffebord staaende midt paa Gulvet, dækket som til Middagsspisning, og med fire Stole omkring, alle klædte i Søndagsklædning, det vil sige uden Overtræk, uagtet dette havde været paa samme og Bordet havde staaet ved Binduet, ligesom ogsaa Borddugen havde ligget i Skjænkebordet, da hun gik ud om Morgen. Men paa denne Maade havde de samme Stole og Borde ikke alene een, men mange Gange leget Fremmede i hendes Fraværelse, endstjondt hun havde havt baade Bærelse og Skjænkebord ordentlig tillaaefede, og ingen i Huset havde seet, at der til nogen Tid af Dagen havde været fremmede Mennesker.

I andet Stokværk boede en ung Bogtrykfersvend, som sædvanlig hver Morgen i Vintertiden gjorde Ild paa Urnen i sin Kaffeovn, og kogte der en Pægel Melk, som han fortærede tilligemed et Stykke Klædbrod inden han begav sig hen til det Bogtrykkeri, hvor han arbejdede. Men da han en Morgenstund vilde lægge det Brænde, som han med sædvanlig Betænksomhed Aftenen forud havde bragt ind i Bærelset, i Ovnen, fandt han til sin store Forstrækkelse, at denne nu havde baaret sig ad imod ham, ligesom han saa ofte havde gjort imod den, nemlig vendt Ryggen til, saa at han kun opdagede, istedetfor Dvøndorene og den fortræffelige Fordybning ovenover samme, en skrøbelig Muur, udover hvilken kun hist og her viste sig nogle Muursteen imellem Strimler af løs Kalk. Med et Udraab af Forsærdelse styrtede han ud af Bærelset, og ned ad Trapperne til Veiligheden nedenunder, og fortalte dennes

Beboere hvad der var hændet. Flere Mennesker fulgte op med Bogtrykkersevenden, for at blive Vidne til Kaffelovnen's Omvendelse; men da de vare komne ind i Bærelset fandt de, idetmindste i Begyndelsen, intet mærkværdigt. Kaffelovnen havde i Mellemtiden igjen gjort „hoire om“, Brændet var paa egen Haand gaaet ind i Kaffelovnen, og havde antændt sig selv, ligesom ogsaa Gryden med Melken havde af sig selv taget Plads paa Ilden. Dog forekom det Alle, at Querne havde et temmelig blaat Skin, og en modig Pige faldt paa at nærme sig Ilden og løste Raaget af Mellegryden, og denne fandtes at være ganske tom, uagtet Evenden forsikkrede, at han nylig havde sat den paa Stenene foran Kaffelovnen, forsynet med det sædvanlige Maal Melk. At Djævelen kunde tænde Ild op i en Kaffelovn, det syntes Ingen at være i mindste Maade besynderligt; men at han skulde være saa forslugen efter Melkemad, det forstrækkede Enhver, saa at Alle skyndte sig over Hals og Hoved bort.

I et Bærelse i det samme Stokværk boede en gammel svindsotig Jomfru, som hostede hele Døgnet igjennem. Da hun en Nat laae som hun pleiede og vaandede sig søvnløs paa sit Leie, saae hun at Vinduet aabnede sig, og at en af Maanen belyst Skikkelse boiede sig ind i Stuen, holdende i Haanden en Basun, der meget lignede den Slags, som hun havde seet at Englene paa adskillige Træsnit havde baaret.

„Hvem er det?“ spurgte hun med en dirrende Stemme.

„Jeg er steget herved alene for Deres Skyld, stakkels Menneſte!“ ſvarede Skiffelsen.

„Er De da kommen fra Himlen?“ ſukkede Jomfruen.

„I detmindſte ikke langt derafra Jeg er Olsen, Laarnvægter i St. Clara, og har i mange Aar hørt Dem hoſte, trods Laarnuhrets Pikken og det lydende Malm Min Huſtru, ſom ſælger Beberfager ved „Skyllebænken“, havde ſamme Sygdom ſom De; men hun ſpiste hver Morgen en Tallærken Lungemoſ Men hvad nu? Kloffen ſlaaer allerede tolv, og jeg maa op igjen for at tude i mit Horn; men glem ikke Lungemoſen!“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelſe.

Til Optagelſe ſom Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bogbindermeſter Carl Raff.

— Værtshuusholder B. Hanſen.

— Brændeviisbrænder Herſh's Datter, Karen.

— Skibſcapitain A. Chriſtensen.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 24de Oktober 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulk.

Spøgelsehuset i Bryggergaden.

(Fortsat.)

Derpaa forsvandt Taarnvægteren, og man horte i samme Aandedrag hans Luden fra Taarnet. Hvorvidt den stakkels Jomfru gjorde noget Gjenbesøg hos Taarnvægteren eller hans Hustru, for at faae nærmere Oplysning, veed man ikke, men det er ganske vist, at hun spiste Lungemos om Morgen, Middagen og til Aften, for paa den Maade at forskaffe sig et Par bedre Lunger.

En Skolelærer, som havde et Værelse i første Etage, sad en Nat og rettede en Mængde Stilebøger for Disciplene i den Skole, ved hvilken han var ansat. Som han sidder bedst, hører han et forfærdeligt Spektakel oppe i Bogreolen. Han seer derop, og bliver ikke

lidt overrasket da han opdager, at Bøgerne i Hylterne, som i Almindelighed vendte Ryggene udad, nu havde dreiet sig om, vistende med Bladene og puffende til hinanden med Siderne af Bindene, især paa den Hylde, hvor de forskjelligste Sprogs Grammatiker havde deres Pladser. Forstrækket herover reiser han sig op; men seer idetsamme alle disse Grammatiker, den latinske, græske, franske, tyske, engelske, svenske m. fl., styrte sig fra Hylten ned paa Gulvet, og der i den vildeste Kamp med hinanden indbyrdes at udstode deres værste Udraabsord. Den forstrækkede Skolelærer var i Begreb med at forlade Bærelset, da han standses af en Røst, der lyder i hans Øren med Domsbasunens Kraft.

„Naar disse have opnaaet at senderknuse hinanden,“ — lyder Røsten — „saa skal Lykkens Dag oprinde for Skolelærere og Skoledrenge, da skal den hele Verden tale et fælles Sprog, og der skal blive en Ende paa Nationaliteter, Despoter og Undertrykkelser Men dette vil først ske om tusinde Aar, saa Du kommer nok til at passe Dine Skolebøger og Dit Spanskrør, saalænge Du lever!“

Skolelæreren styrter ud af Bærelset og falder paa sine Naboer; men, da han kommer tilbage med disse, finder han igjen Alt paa sit rette Sted, og Bøgerne paa Hylterne med de respective Rygge udad.

Gieren af det Hus, hvori de ovenansførte Spøgerier m. fl. havde fundet Sted, var en gammel Agerkarl, der selv beboede tvende Bærelser i den første Etage. Han havde vistnok ingen forunderlige Syner

at fortælle, men han blev uophørlig om Ratterne forstyrret af Buldren paa Trapperne og af Knagen i Bæggene. Da han havde Mistanke om, at Nogen af hans Leiere kunde have deres Fingre i Spillet hermed, anmeldte han Sagen for Politiet, som strax anstillede Forhør med alle Husets Beboere. Alle bekræftede i større eller mindre Grad de selvsamme Meddelelser, som længe vare løbne fra Mund til Mund, men ingen kunde opdage nogen naturlig Traad i alle disse Historier. Man anstillede Undersøgelser fra Loft til Kjelder, opbrød Gulvene, tog Taget af, og rev Tapeterne ned fra Bæggene, men uden at det førte til nogen Oplysning. Berten blev fortvivlet fordi alle hans Leiere opsigde deres Leiligheder til Fraslytning, og Politiet som var betænkelig over de Mæsser af Folk, som daglig puffedes og stødtes i Bryggergaden, for at besee Spøgelsehuset, besluttede at indquartere sig selv i bemeldte Huus en Nat. En Politifuldmægtig og tvende ham underordnede Betjente listede sig en Aften imellem Klokken 9 og 10 derhen, og toge, ubemærkede af Leierne, deres Hovedquarteer i Bertens Bolig. Alle tre vare prøvede haandsfaste Karle, og beredte til at besværges alle Spøgelseser i Verden med de Midler, der stode til deres Raadighed.

Berten satte et Par Flasker Punsch frem for sine Gjester, hvilket var et usædvanligt Syn i den gamle Nagerkarls Huus, men han gik selv til Ro i et Bærelse indensfor det, hvori hine vare. I dette ydre Bærelse fandtes ingen andre Meubler end det Bord, ved hvilket

Politiets Tjenere havde taget Plads, de tre Stole paa hvilke de sad, og et grøntmalet Pengektrin af Jern, som stod faststruet i et af Hjørnerne baade til Gulv og Væg, og som var vel tilluftet og laaset med en stor Hængelaas.

Fuldmægtigen og begge hans Undergivne drak og holdt sig muntre, men vare stille og lyttede ved den ringeste Lyd de hørte, da de vare overbeviste om, at de dog tilsidst vilde støde paa et Spøgelse af Kjød og Blod. Tiden lakkede imidlertid henimod Midnat, uden at de hørte andet end Pantelaanerens Røst, idet han uafbrudt snakkede i Sovne i Stuen indensfor om prøvet og uprøvet Guld, om rislede og urislede Skeer, med mere af samme Art.

Begge Punscheflaskerne vare næsten tomte, og Fuldmægtigen vilde just synke de sidste Draaber, da han saae begge sine Kammerater strække sig, gispe, og glide fra Stolen ned paa Gulvet, hvor de bleve liggende. Uergerlig herover kneb han dem i Armene og i Næsen og trak dem i Haaret, Alt saaledes som han var vant til at gjøre, naar han vækkede Syndere; men Alt var forgjeves.

„De Uølinger!“ mumlede han for sig selv, „jeg har givet dem formegen Punsch.“

„Det har De, Westerlund!“ bekræftede en Stemme henne fra Døren.

Fuldmægtigen sprang derhen, og saae at det var den første Stads-Fiskal.

„Lad dem sove,“ vedblev denne; „thi De er den

Gneste af dem, som har Dannelse og Hjertelag nok til at opfatte og forstaae, hvad der foregaaer her i dette ulykkelige Huus."

Fuldmægtigen stirrede paa Fiskalen. Det var første Gang han hørte et saa mildt Sprog af en Politiebedsmands Mund, og han havde næsten selv forglemmt at tale samme, uagtet der havde været en Tid, da han ikke var aldeles ubekjendt dermed. Westerlund havde nemlig i sin Ungdom faaet en temmelig omhyggelig Opdragelse, havde desuden været Student i to Aar, men havde, som Følge af et uordentligt Levnet, ladet sig hverve til den svenske Garde, hvorfra han efter udlobet Tjenestetid var traadt i Politiets Tjeneste, hvori han havde tjent sig op til Fuldmægtig, og som saadan havde han udmærket sig baade ved Mod, Raskhed og et ordentligt Forhold.

"Hører De Intet?" hviskede Fiskalen.

"Nei!"

"Kan De ikke høre, hvorledes det sukker derhenne i Hjørnet af Stuen?"

"Jeg kan Ingenting høre."

"Følg med mig," sagde Fiskalen, idet han gik hen imod den grønne Pengekiste, og lagde sit Dre op til den.

Westerlund lagde ogsaa sit Dre op til den, og troede virkelig, at han kunde høre Sul fra Ristens Indre.

"Det var dog besynderligt," bemærkede han.

"Det er ikke saa besynderligt," meente Fiskalen, "for naar De vil vente lidt, skal De ogsaa faa at see."

Fiskalen fremtog derefter en Nøgle, sukkede den

store Hængelaas op, og løstede paa det tunge Kistelaag. Westerlund traadte et Skridt tilbage, thi det var for ham som om en kold fugtig Taage var slaaet henimod ham.

„Jamen,“ yttrede Fiskalen, „hvor Sukkene lyde, der findes ogsaa Laarer, og her have vi en heel Sump heraf, men saa ligger der ogsaa meget Guld paa Bunden. See blot hvormange Ringe, Drenloffer, Solvkeer, og Gud veed hvormeget andet Den største Deel af alt dette her har været fattige Folks eneste Smykker, og har i nogle Dage været til Glæde for dem, for tiden at blive savnet hele deres Levetid. Denne tynde Bielsesring bar til Exempel for mange Aar siden en fattig Haandværkers unge Brud paa sin Bryllupsdag; men nogle Dage derefter var den pantsat. Hver Gang et Barn blev født i den Familie, blev den indløst for at pryde Moderens Finger under Daabsacten, men blev igjen pantsat den næste Dag. Da den ældste Datter første Gang gik til Confirmations Læsning hos Præsten, blev den atter indløst og givet til hende, men Ugen derpaa blev den bragt bort igjen. Paa Mandens Begravelsesdag prydede den paany Enkens Haand; men den gik snart samme Vej tilbage, og den vil aldrig oftere blive indløst. Den har igjennem disse fornyede Omsætninger kostet ti Gange mere, end den er værd. Intet er saa dyrt og smerteligt, som at besidde Noget som man ikke eier.“

Fuldmægtigen stod mere og mere forbløffet, mindre dog over hvad han saae, end over hvad han hørte.

„Begynder Politiet nu at blive folsomt,“ sagde han ved sig selv, „hvoreledes vil det saa gaae med Politianordningerne og med Inddrivelsen af Skatter?“

„Og dette Gulduhr med Brillanter,“ fortsatte Fiskalen, „det blev skænket af den russiske Keiser til en svensk Diplomat, som efter sin Hjemkomst forærede det til en Dandsesinde, der satte det paa Assistentshuset. En Uhrmager kjøbte det paa en Auction, derpaa blev det solgt til en rig Kjøbmand, der gav det til sin Søn da denne reiste til Academiet. Der spillede Sønnen det bort, og den som vandt det solgte det til en Juveler, der solgte det tilligemed andre Smykker til Hoffet. Siden gav Kongen det til en af sine Statsraader som Sonoffer for et Spark, som høist samme Dagen forud havde givet sin Raadgiver, som igjen forærede det til en Avisfriver, for at denne i sin voldsomme Opposition imod Regjeringen idetmindste skulde holde denne Ministers Ryg fri. Avisfriveren gav det til en Actrice, der efterlod det i en Boutik, som Pant for betroede Silkevarer. Silkekræmmeren bar det daglig paa sig og viste alle Mennesker det, hvilket havde tilfølge, at det en Aftenstund blev ham frarøvet, og at han selv blev ihjelslaaet. Saaledes er det gaaet, eller blevet slidt fra Haand til Haand, har kostet Taarer og Blod, og endnu har det ikke endt sin Bane. — Javist,“ tilføiede Fiskalen, „Overgene, som beboe og beherske Metallernes Rige, søge uopholdelig at drage til sig de Skatte, man har frarøvet dem, og de tage ikke alene

Skattene, men ogsaa dem, der have sat deres Lid og Fortrosthing til disse."

Efter disse Ord tillaaede Fiskalen Pengekisten, og nærmede sig Døren for at gaae.

„Westerlund! kjender De Gothe?" spurgte han, idet han vendte sig om.

„Destillateuren i Luntemagergaden?" yttrede Westerland.

„Na nei! Gothe, den store Digter Læs „Werthers Lidelser“, det vil gjøre Dem godt!" tilraabte Fiskalen ham, og forlod idetsamme Bærelset.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bærtshuusholder C. Jørgensen.

— Skomagermester S. P. Lund.

Skræddermester C. Andersens Enke, Caroline Dorothea.

Skomager Andresens Datter, Claudine.

Landmand Jørgensens Datter, Christine.

Opsynsmand Rasmussens Datter, Anna.

Hr. Instrumentmager F. Andresen.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 31te Oktober 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulk.

Spøgelsehuset i Bryggergaden.

(Fortsat.)

„Der er vist noget iveien med Stads-Fiskalen!“ bemærkede Fuldmægtigen med god Grund.

Idetsamme slog Klokken tolv i St. Clara Kirke-taarn. Fuldmægtigen talte Slagene med en vis Beflæmmelse for Hjertet, og da han fandt Gensomheden mere og mere ubehagelig, saa søgte han paany at faae Liv i sine Kammerater.

„Lad dem sove!“ lod endnu engang en Stemme bagved ham.

Fuldmægtigen saae hen til Døren, og han blev ikke lidt overrasket, da han befandt sig ligeoverfor ingen ringere end Politimesteren, og det i fuld Uniform.

„Har De Intet hørt?“ spurgte denne.

„Intet,“ stammede Fuldmægtigen; thi han syntes, at Politimesteren saae meget mørk og vredagtig ud.

„Det var godt! Jeg kommer fra et andet Spøgelschuus, hvor det ikke vil lobe saa let af,“ erklærede Politimesteren. Jeg blev nylig vækket midt i min gode Sovn og faldt op paa Slottet, hvor man ikke seer andet end Spøgelsjer, og hvor man sporer Conspirationer i alle Sjørner og Kroge, taler ikke om Andet, drømmer ikke om Andet . . . Nuvel! de skal nok faae en Conspiration, hvis Mage Verden ikke før har seet. Jeg har betænkt, at jeg selv vil conspirere, at jeg vil gjøre mig selv til Konge, og saa skal jeg, min sandten, nok siden vogte mig for at vække Politimestere og Bjørne, naar de sove. Og hvis jeg bliver Konge, Westerlund! saa skal Du blive Overstattholder, og da Du har tjent ved den svenske Garde, saa kan jeg ikke indsee, at der kan være noget tilhinder for, at Du tilfælle kan blive Chef for dette Regiment, tvende lønnende Bestillinger, ikke sandt! — Hvad siger Du dertil, Westerlund?“

Westerlund studsede, og mærkede at hans Kinder blussede.

„Mon dog ogsaa alle Mennesker ere blevne gale i denne fortvivlede Nat!“ sagde han ved sig selv.

„Saa skulle vi gjøre os Umage for, at Du kan blive gift med en Grevinde. Synes Du godt om Grevinder, Westerlund?“

Westerlund havde vel i sin Ungdom kunnet drømme

om Grevinder og Prindsesser; men disse Drømmerier havde hørt op, efterat han havde ladet sig hverve til Garder, og vare ikke komne igjen, endstjondt han var blevet befordret til Politifuldmægtig. Han taug stille, og gabede paa sin høie Foresatte.

„Til Baaben, I Borgermænd!“ raabte Politimesteren, trak sin Kaarde og marscherede med raske Skridt ud af Døren.

Westerlund stod en kort Tid ligesom fastnaglet til Gulvet; han hørte et stærkt Sangerchor fra Gaden og ilede til Vinduet, som han lukkede op. Han saa da Politimesteren i Spidsen for hele Politicorpset, Notarier, Registratorer, Fiskaler og Opsynsmænd, samt hele Stadsvagten, deels med Huggarter og deels med Stofke, tage Veien opad Dronninggaden, Alle med Fakler og syngende Marseillaisen, saa at det gav Gjenlyd i alle Gaderne.

Fuldmægtigen vilde, ufrivillig electriceret, styrte ud, for at tage Overstattholder-Residenten i Besiddelse, da han blev opmærksom paa et lille rundt Hul midt i Gulvet, hvilket efterhaanden blev saaledes udvidet, at dets Omfreds tilsidst naaede hans Fødder. Han fignede ned i Dybet, og det forekom ham, at han saa igjennem flere Boliger, hvori der sov Folk af alle Aldere og Stænder. Han saa Born smile i Drømme; unge Piger der i Sovne kyssede paa Fingrene; ældre Ansigter, som uroligt vendte sig paa Buderne, og hvis Træk fordreiedes; Uskyldige under Silketæpper, og Forbrydere i Jernlænker; men Søvnens Gud svævende over dem

Alle med Balmuekrandsen, udstroende Roser og Torne i Flæng hist og her, og at skænke nogle Timers Glemsomhed til dem Alle. Han saae alt dybere og dybere ned og opdagede tilsidst en uhyre stor Jordhytte, hvori Seng stod ved Seng; men alle de Sovende vare forfærdelig blege, ingen smilede, men ingen vred sig heller paa sin Pude, Alt var dødt og stille og ubevægeligt der. Men omkring enhver henblegnet Tinding sluttede sig en Krands af Ewighedsblomster.

Han som saae alt dette, folte sit eget Hjertes Slag at standse.

Da han igjen kom til Besindelse og aabnede Dinene, laae han paa Gulvet ved Siden af begge sine Kammerater, og Solen skinnede ham lige i Ansigtet. Grubleude forlod han i al Stilhed Spøgelsehuset, og afgav sin Rapport. Denne, der ligger til Grund for denne Fortælling, forbausede naturligviis alle Mennesker, og ikke mindst Stadsskalken og Politimesteren, som den omhandlede Nat havde sovet i god Ro i deres Senge, den Første ligesaalidt drømmende om „Werthers Lidelser“, som den Sidste om at omstyrte en Throne. Westerlund var nærved at blive afflediget af Politiets Tjeneste, men slap dog med en alvorlig Frettesættelse, hvori det blev ham paalagt i Fremtiden at drømme mindre følsomt, og mere lovmæssigt. Hvad Spøgelsehuset især angaaer, da er det naturligt, at dets Banrygte fik en forøget Fremgang. Alle Leierne flyttede, og Uagerkarlen fik et Slagtilfælde af Ugrælse, hvor-

efter Huset stod en lang Tid ubeboet og med tillukkede Binduesflodder.

NoGLE Aar senere søgte jeg efter en Sadelmager, der skulde beboe et Huus i Bryggergaden. Jeg fandt snart Huset, i hvilket jeg gjenkjendte netop det samme Spøgelsehuus, som jeg, imens jeg gif i Skole, tilligemed mangfoldige andre Nysgjærrige, havde flere end een Gang taget i Diesyn, men om hvilket Ingen fortiden mere talede. Jeg gif ind til Sadelmageren, som boede i Stuen, og da jeg havde afgjort mine Forretninger med ham, spurgte jeg ham om, hvem der nu var Eier af Spøgelsehuset.

„Det er Bogtrykkeren, der boer i første Stokværk,“ meddeelte Sadelmageren. „Han kjøbte det sidste Efteraar af den forrige Eier for en Spotpriis, da denne var glad ved dog at faae noget for et Huus, som Ingeu vilde beboe, om de saa kunde faae Penge til for at være der; men for hvilket han ligesuldt maatte betale Skatter, saavel til Kronen som til Staden Vil man kjøbe Huse for Røverkjøb, saa maae man enten have Spøgelse til Commissionairer, eller ogsaa selv være et Spøgelse Jeg har saa mine egne Tanker om den Tildragelse, og jeg veed nok hvad jeg veed.“

„Og hvad veed Herren da?“

„Aa — jeg veed, at Bogtrykkeren, som nu boer i første Stokværk, boede i den forrige Eiers Tid som Bogtrykkersvend i andet Stokværk, og at han der saa, hvad ingen Andre havde seet, men som de dog Alle troede paa.“

„Na — De mener, at den nuværende Bært var et af de Spøgelfer, som dengang huserede her. Men han havde da ikke Raadighed over alle Leiligheder i Huset . . . jeg kan godt huske, at netop i dette Bærelse, hvor De nu har Deres Bærksted, var der ikke en Smule bedre end i de øvrige.“

„Det er ganske rigtigt; men naar Spøgelfet flytter op i det første Stokværk, saa behøver det ikke mere at hufere i Stuen.“

„Hvad er Deres Mening hermed?“

„Jeg mener, at den Operadame, der dengang boede i denne Leilighed, og som ogsaa fortalte en heel Mængde Troldomshistorier, hvilke Alle troede paa, nu er gift med Bogtrykkeren ovenpaa. De boe nu under det samme Tag, efterat de vistnok længe have kogt i den samme Gryde, og dersom jeg var i den forrige Huuseiers Sted, saa troer jeg næsten, at jeg vilde hænges af Uregelse, skjøndt jeg kun har skaaet Remme ud af Hestes Hud, og ikke som han af Menneskers.“

Der kom nogle Folk ind i Bærkstedet, saa at vi maatte afbryde vores Samtale, og jeg gik saa bort. Det er meget troligt, at Sadelmagerens Paa-stand var velbegrundet, og at det nye Herskab havde forstaaet paa den forunderligste Maade at erhverve et grundmuret Huus paa tvende Stokværk næsten for Ingenting. Bogtrykkerkonsten og Theatret have imidlertid vendt op og ned paa saameget i denne Verden, at man ikke bør betvivle deres Troldomskræfter, især

naar de have flaaet sig sammen. Intet lattes saa let af Andre som Phantasien, og der udfordres kun, at En paaftaaer at have seet noget Overnaturligt for at strax en heel Deel Andre paaftaae, at de have set det samme eller noget lignende.

Politifuldmægtig Westerlund, med hvem jeg flere Gange taledede om denne Sag, troede fremdeles, at han den omhandlede Nat havde været baade ædru og vaagen, hvorimod han ikke mere troede paa Muligheden af at blive Overstatholder.

Haanden.

(Oversat.)

Der boede i nogen Tid i mit Nabolag en Tegnelærer ved Navn Anton Frese. Han blev anseet for et talentfuldt Menneſte og navnlig for en god Tegnemester. Han var vel nogle og tredive Aar gammel, da jeg blev bekendt med ham, var høi og mager, og havde et grimt, næsten aflegraat Ansigt, som var omgivet af rødagtigt, glatstrøget Haar. Hans hele Figur havde nogen Lighed med en Blyantspen. Han syntes iøvrigt at være tilfreds med sig selv, især med sin egen Virksomhed, hvilket fordetmeste er Tilfældet med Kunstnere, og det er maaskee godt, at dette er saaledes. En

altfor tidlig Mistillid, eller en for tidlig streng Selvkritik, „de maaskee kvæle mangt et fremspirende Talent.

„Derfor en Kunstner,“ siger en Forfatter, „ikke præter sig over sin Kunst ligesom Curtius i Svælget, der som Soldaten imod Skandsen, uden at overveie de Besværligheder, der vente paa ham, saa skulde hans Arbejder stedse blive ufuldendte, og han vil snart selv blive Vidne til sit eget Talents Selvmord.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Forgylder J. Petersen.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 7de November 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulk.

Haanden.

(Fortsat.)

„Han seer for naragtig ud,“ hørte jeg Alle yttre om Frese; men jeg har hørt de samme Yttringer falde om Videnskabsmænd, Digtere, Kunstnere eller saadanne Folk, som udelukkende arbeide med Tankerne og Phantasiaen. Det er ikke værre at tale saaledes end at sige, at Maanen ligner en Ost og Solen en Kobberkjedel, hvilket jeg har hørt forskjellige vittige Hoveder sige.

„Hvortil duer han der?“ hørte jeg ogsaa Urtekræmmeren i det Keijseriske Huus engang sige om Tegnelæreren. „Det er imidlertid heldigt, at der findes Nogle, som uden Hensyn til den alene materielle Verdens Ordømme passe paa Jlden i Andres Helligdomme; thi

ellers bleve vi snart Urtekræmmere tilhobe, og saa bleve der bestemt formange."

Men for at komme tilbage til Frese — Læseren vil maaskee kunne erindre „den spanske Sorte“, en Hest, som jeg tidligere har beskrevet. Da den Sorte begyndte at vrinske paa sit sidste Bærs, og jeg gjerne vilde have et Billed af dens Hoved, bad jeg Frese om at tegne et saadant. Frese kom, trak nogle Streger paa et Stykke Pergament, og Hestehovedet var færdigt og, som mig syntes, godt lykket.

„Hvad er jeg dem skyldig?“ spurgte jeg.

„Hvormeget anseer De selv Hesten at være værd?“ spurgte han igjen.

„Mener De i Affections- eller i virkelig Værdi?“

„I virkelig Værdi naturligviis.“

„Som levende gjælder den spanske Sorte aldeles Intet, men naar den er død vil dens Hud idetmindste have en Værdi af ti Rigsdaler.“

„Godt! lad os saa gaae Middelveien; indbyd mig til en Sexa paa fem Rigsdaler, saa er vort Mellemværende afgjort.“

Vi nød et Aftensmaaltid sammen, drak en Skaal for Copien og en for Originalen, og tilsidst drak vi Dug.

„Lad mig dog engang endnu see paa Tegningen,“ sagde Frese oplivet af Punschen; „som blot og bar Copi kan den nok gaae an, men det er ikke Konstens Opgave alene at copiere, men tillige at udtrykke Na-

turen. Du behøver et Kvarteer for at fortælle den spanske Cortes Historie; jeg gjør det i et Secund."

Han foiede nogle Strog og Puncter til Tegningen, og leverede mig den igjen. Jeg gav min Overraskelse tilkjende ved et lydeligt Udraab. Den spanske Cortes Hoved nikkede lyslevende til mig; dens mangeaarige Slæben, dens store Dpoffrelse, dens Hengivenhed for mig, dens eneste Ben, alt var saa naturtro, at jeg var nærved at række Copien en Vid Brod. Fra det Dieblif besøgte jeg Frese ofte. Han viste mig en Mængde Tegninger, saavel i Blyant som i Sortkridt. Jeg udstrykte min Forbauselse over, at man kunde udføre saa smukke Ting alene med Kridt og Bly.

"Tegningen er Beenraden og Farven er Kjødet," sagde han. "Tegningen eller Beenraden er noget i og for sig fuldstændigt; men hvad kan Du vel faae ud af den bare Farve eller Kjød? Ingenting!"

"Men har Du aldrig malet i Olie?" spurgte jeg.

Frese blev alvorlig, og syntes ikke at være tilbøielig til at svare. Jeg gjentog mit Spørgsmaal mere indstændigt. Tilslidst gif han hen til Bæggen, paa hvilken jeg havde seet noget hænge, der lignede et Skilderi, men som altid var tildækket med et gammelt grønt Tæppe. Med et Sul trak han dette tilside. Det var virkelig et Skilderi uden Ramme; men da jeg i Forstningen ikke bemærkede andet end tykke Linier eller Streger i Oliefarve, stirrede jeg forundret paa Kunstneren.

"Gaae lidt nærmere hen til Skilderiet," sagde denne.

Da jeg gjorde dette, saae jeg tydelig midt i et Chaos af Farveprover en Haand i naturlig Størrelse, en Fruentimmerhaand af blændeude Hvidhed. Jeg saae Aarene i denne Haand svulme, saae Dagen igjennem dens Fingre, hvis Nderspidser sluttede sig om en Ridsespen. Det forekom mig at Fingrene bevægede sig, og at den hele Haand efterhaanden flyttede sig hist og her, førende Ridsespenen med sig.

„Aa, det er jo en levende Haand!“ stammede jeg.

„Ja, saamen!“ svarede Frese, og traf Tæppet for Skilderiet.

Nogen Tid derefter fik jeg i en fortrolig Time ved et Glas og en Pipe, omtrent følgende at vide af ham:

Frese havde; da han var nogle og tyve Aar gammel, underviist Datteren af en rig Grosserer, som boede ved Skibbroen, i Tegning. Den unge Pige robede i ingen Henseende noget Haandelag for Tegnekunsten, men havde derimod en Haand, hvis usædvanlige Skjønhed vakte hendes Lærers Henrykkelse. Den lille Haand førte rigtignok selv Pennen eller Blyantet, men Læreren førte selve Haanden, og Følgerne af denne Førelse bleve de allerstjønneste Blomsterpartier paa Papiret, heelt omflagede af Sommerfugle og Cupidoer. „Min Datter har gjort forbausende Fremskridt,“ yttrede ogsaa Grossereren en Dag; „men vil De nu ikke lade hende tegne et eller andet af mine Fartøier, til Exempel den Tre-master vi kunne see der.“ Datteren aftegnede baade Tre- og Tomasteren, men Forstavne og Bagstavne,

Tougværk og Raaer vrimlede af Kjerlighedsguder med Buer og Pile. „Fartsøierne ere fortrinlige nok,“ sagde Grosserereren, „men med en saadan Besætning ville de snart gaae tilgrunde, og jeg kan heller ikke forstaae, hvad et saadant Selskab skal betyde.“ Men Datteren begyndte snart at forstaae det, og da Læreren en Dag førte hendes Haaud saaledes, at Nidspeennen pegede op imod Taget istedetfor ned paa Papiret, lagde huu med en Aandsnærværelse og Fiinhed, som kun en Qvinde kan besidde, sin venstre Haaud op paa Bordet tæt ved Siden af sin Hoire. Læreren, som aldrig havde tænkt paa, at hans Elev mulig kunde have to Hænder, studsede først ved denne uventede Opdagelse, men blev siden ligesom lynslaget, da han opdagede en glat og betydningsfuld Guldring. Han soer snart bort, som om han selv havde været en bevinget Kjerlighedsgud; men han bar alle Pilene i Hjertet istedetfor paa Ryggen. Han hørte op med sine Underviisninger hos Grosserereren, og dennes Datter ophørte ligeledes med at tegne saavel Blomster som Skibe. Frefe, som Dag og Nat drømte om sin Elevs Haaud, besluttede, for at have et Minde om den, at male baade den og dens Besidderinde. Det var naturligt at han begyndte med Haauden, som han snart fik færdig, men derved blev det ogsaa. Saasnart han skulde isærd med det øvrige, eller med det, som Andre kalde det væsentligste, saasom Ansigtet, m. m., saa blev det ikke til Andet end Streger, Punkter, og store Klumper af Zinober, Olfker, og Ræmnitser-Bleg-hvidt. Penselen gled altid tilbage i Haauden, der var

altid noget at s ie til og at forskjonne. Saaledes er han bleven ved i ti Aar, og saaledes vilde han, efter hans egen Paastand, vedblive i hundrede Aar, om han levede saal nge, og det vil jeg gjerne tro.

„Naar en Haand er rigtig smuk, saa er den det skjønneste hos Qvinden,“ meente Frese, „og ingen Nydelse overgaaer Trykket af en smuk Haand. Intet er mere uskyldigt, renere, og mindre udsat for Fare for at Sandsebedraget skal gaae tabt, end et Kys paa den Elskedes Haand! Digterne synge om Mundens Nude. Bah! en ormstucken Tand forstyrrer paa eengang hele Illusionen, for ikke at tale om alle de Smorrebrød med Ost og med Polse, som maae bane sig Vej igjennem „Rosenkuoppen“ og over „Purpurbroen“, eller hvad veed jeg over Alt hvad det hedder.“

„Naar nogle Aar ere forlobne, saa skal man ikke engang give to Styvere for den Haand, som jeg maledede,“ tilfoiede Kunstneren efter et Dieblisk L usheid; „men man har allerede budt mig to hundrede Rigsdaler for Copien, og efter min Død vil den m askee blive betalt med to Tusinde Det er Konstens Triumph — det er Kunstnerens Udodelighed! Det er tilstr ekkelig Erstatning for et stuffet Haab om jordisk Lykke.“

Skoflikkerens Datter.

(Oversat.)

Jungensinde vil jeg kunne forglemme den fattige, men hæderlige Familie, som for flere Aar siden beboede et Bærelse i Stueetagen i et Huus i mit Nabolav. Udtrykket „fattig“ turde dog muligt ikke være paa sit rette Sted her; thi kun den, der er blottet for ethvert Middel til Erhverv, er fattig, og den er ikke i den Forstand ubemidlet, som har Kraft til, og Kjerlighed for Arbeide. Og hvor finder man saa Lykken? Har man ikke hørt Sukke i Kongernes Sale og Glædesraab i Bagstuehjemmene? Har man ikke seet Sorgen fjøre med Fjere og Glæden springe barsfodet om? Glæden er Lykken og Lykken er Nøisomheden, en Treenighed, som er saa let at tale om, men saa vanskelig at finde; jeg har ialtfald kun kjendt een Familie, som har givet mig et fuldkomment heeltøbt Billede deraf.

Denne Familie bestod af Skoflikkeren Lundqvist, hans Hustru og deres sex Børn, af hvilke paa den Tid, da denne Fortælling er skrevet, det ældste var en Pige paa femten Aar, og det yngste en tre Aar gammel Dreng.

Alle boede, som nys nævnet, i eet eneste Bærelse med to Fag Binduer; men dette Bærelse var afdeelt ved en Skjærm i trende Halvdele med hver sit Bindue. Det yderste var Skoflikkerens Bærksted med hans Bord og Tresod, og det inderste var hans Hustrues Arbeids-

stue, hvori hun havde sit Strøgebord med alt Tilbehør; thi hun vaskede fint Loi, Kniplinger m. m., som horte til de mere stadselige Dametoiletter. Men den, som traadte ind i denne talrige Families trange Bolig, blev høilig overrasket af den Arbeidsiver, Reenlighed og Orden, som herskede der.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Landmand Mads Olsens Datter Mette Katrine.

— — — Anna Marie.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 14de November 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulz.

Stoflikkerens Datter.

(Fortsat.)

Manden arbejdede fra Morgen til Aften, og man saa ham kun udenfor Huset om Søndagene, naar han om Formiddagen gik med sin Familie i Kirke og om Eftermiddagen sædvanlig til Humlehaven altid i Selskab med Hustru og Børn. Hans Hustru, der var ligesaa flittig som han, var tillige deres Børns Lærerinde. Det var en Lust og en Glæde at høre hende, imens hun strog sine Kniplinger og Kraver, at overhøre sine Børn i Catechismen, og at forklare denne for dem saavel som Bibelhistorien og andre Bøger, der høre til den første Underviisning. Børnene lyttede til hendes Ord uden denne suurmulende Opmærksomhed,

som man ofte seer i Skolerne. De vare alle friske og glade, og rene og pene baade foruden og forinden.

„Jeg kan ikke forstaae, hvorledes „det Menneske“ bær sig ad, for at holde sine Børn saa rene, og hvorledes hun har faaet dem saa artige og beskedne,“ hørte jeg en Dag min Madmoder sige.

Det faldt mig derfor engang ind, at gjøre „dette Menneske“ et Spørgsmaal i den Anledning.

„Jungenting er lettere,“ svarede Madame Lundqvist: „Sæben er ikke dyr, og Bandet faaer man uden Betaling; og hvad mine Børns Beskedenhed angaaer, da maa jeg bemærke, at de ikke have Tid til at være anderledes. De bleve tidlig vænnede til at indsee, at Arbeidsfomhed er ligesaa fornøielig som nyttig. I Alt, hvad der vedkommer det fælles Udkomme, tage min Mand og jeg altid vore Børn med paa Raad, eller vi lade idetmindste som om vi gjøre det, og paa denne Maade anseer hvert enkelt af dem sig lige fra deres tidligste Aar for at være uundværlig, for at det Hele kan bestaae, og antager, at Jungenting kan lykkes og trives, uden at Alle bidrage deres Skjærv dertil. Kalle, som sidder der og skjærer Skopløkker, er kun sex Aar gammel,“ tilføiede hun hvissende; „men han troer fuldt og fast, at vi alle, hvis han ikke lavede Skopløkker, kom til at sulte og fryse ihjel. Og hvis vore Børn besidde et godt Sind, saa kommer det vist deraf, at der endnu aldrig er veglet et ondt Ord imellem min godmodige Lundqvist og mig; thi et Menneskes hele Sindsbestaaffenhed og Charakteer har fordømmeste

sin Oprindelse fra de Exempler det i sin Barndom har havt for Die. Forældre revse ofte deres Børn for de Feil, som de selv have indpodet dem; men jeg har, Gud være lovet! endnu ikke havt nodig at tugte mine Børn. Vi have, for at jeg skal udtrykke mig i Korthed, Altning tilfælles: Arbeide, Glæder og Sorger, og saa stille vi alt øvrigt i Guds Haand."

Dette var, tør jeg dog antage, Ord, til hvilke flere end een Fader og Moder skulde lytte. En Dag overraskede jeg Familien ved en festlig Leilighed. Alle vare forsamlede omkring et lille Bord, som var til-dækket med en hvid Dug, og som var smykket med Blomster, og midt paa Bordet skinnede et Par mestersligt forarbeidede Sko.

"Det er idag Marthas Navnedag," meddeelte Moderen med et Blik paa den ældste Datter, „og Lundqvist, som aldrig kan komme videre i sit Arbeide end til at lappe gamle Sko; og saaledes ikke kan, ligesom de store Skomagere, faae Leilighed til at speile sig i sine Hænders Gjerning, har flaaet sig løs for at forære Martha dette Par Sko, som hun ikke skal have paa førend hun første Gang gaaer til Herrens Bord. Fader har lovet hver af hendes Sødsfende et lignende Par Sko, naar de første Gang skulle gaae til Alters, naturligviis under den Forudsætning, at de blive ligesaa gode og forstandige som Martha."

Kort over den Glæde, som jeg saa straalte i alles Dine, indbød jeg dem alle til om Eftermiddagen at kjøre en Tour ud til Dyrehaven eller til et andet

smukt Sted. Bed Ordet „kjøre“ var det som om et elektrisk Stød foer igjennem dem alle, ikke engang Moderen undtaget; men hendes Glæde veglede næsten i samme Dieblif om med det dybeste Alvor.

„Tak gode Herr Høglund,“ sagde hun; „men jeg er bange for, at det vilde see altfor løierligt ud, hvis saa simple Arbeidsfolk som vi, vilde spille Herstab, og at mulig de gode Tanker, som agtværdige Menneſter nu nære om os, kunde blive knust under Vognhjulene. Eller hvad troer Du, kjære Lundqvist? Troer Du, at vi ville tage os særdeles godt ud paa en Vogn?“

„Jeg er af samme Mening som Du, min kjære Hustru!“ svarede Skoflikkeren, idet han indtog sin Plads paa Trefoden.

„Og troer Du, Martha, at det vilde være saa overmaade morsomt at kjøre?“ spurgte hun derefter sin Datter.

„Jeg veed ikke, søde Moder!“ svarede Datteren; „men jeg veed nok, at vi altid have moret os forhen, uden at kjøre.“

„Og man savner heller ikke den Fornøielse, som man ikke kjender,“ søiede Moderen til; „men hvad synes Dig, Kalle?“ spurgte hun, henvendende sig til den lille Skopløkkefabrikant, „synes Dig ikke, at det er meget fornøieligere at springe omkring paa Engen, og selv plukke de Blomster, som Du holder af, end at sidde tilstøvet paa en Vogn, og kjøre forbi dem Allesammen?“

„Jeg vil heller springe omkring.“ svarede Kalle.

Og derved forblev det ogsaa. Under Forberedelsen til den første Altergang blev Martha tidlig bemærket baade af Lærere og Kammerater, for sit indtagende Bæsen og sin lyse Forstand. Dr. Franzén ansaae hende for den meest opvakte af Confirmanterne, uagtet der iblandt disse fandtes Mange, der havde faaet den omhyggeligste Opdragelse. Det var underligt nok at see, hvorledes en stor Deel af Confirmanterne, og iblandt disse endog mange fine Frosener, gjorde en lille Omvei, for at følge Skoflikkerens Datter til hendes Dør, udenfor hvilken de længe og gjerne opholdt sig, overvældende hende med Spørgsmaal, som hun allesammen undseelig og ydmygt neiende besvarede. Der stod hun med sit sorte Bomulds-schawl om Hovedet og med sit lille hvide Forklæde, som hun selv havde syet og vasket, medens to Par Dine, Skoflikkerens og hans Kones, tittede imellem Binduesgardinerne ud paa Gaden, straalende af Husvælske og Glæde. I denne Tid var hun ogsaa ofte indbudet til flere fornemme Familier, hvis Døtre vare hendes Læsekammerater, og man kappedes ordentlig om, hvem der længst kunde beholde dette agtværdige Monster paa Flid, Fordringsløshed og Ustyldighed hos sig.

Martha havde ikke fyldt sit syttende Aar, da hendes Moder blev lagt paa sit Dødsleie. Ved et Besøg hos Familien i denne Sorgens Tid, fandt jeg de yngste Børn staaende tæt ved Moderens Seng, oplæsende som sædvanligt deres Lectier af Catechismen

for hende, imens Martha holdt hendes Haand i sin. Skoflikkeren sad paa Sengenanten, stum og siensynlig uvidende om hvad der foregik omkring ham.

„Kjæreste Lundqvist, Du maa ikke sidde saa modløs og bedrøvet!“ hørte jeg hans Hustru yttre. „At døe, er jo ligesaa naturligt som at sove, naar man er træt Vi maae jo dog Alle engang bort herfra, for at give Plads for Andre, for at ogsaa de ligesom vi kunne komme til at nyde godt af Guds Herligheder, som allerede hernede ere saa store. Men imens de kun fornemme disse ligesom igjennem et dunkelt Glas, saa faae vi dem ved Døden at see Die for Die. Døden er kun et Beviis mere paa Guds store Raade, og skulde vi da beklage os over den, vi, der have levet saa lykkeligt og fredeligt sammen, saa rige midt i vor store fattigdom! Der er Ingen aldeles fjernet fra sine Kjære, saalænge Grindringen om den Bortgangne lever i deres Hjerter. Saaledes komme vi jo ogsaa altid til at være sammen, imens Du endnu lever paa Jorden.“

Nogle Dage derefter døde denne fortræffelige Moder. Det var rørende at see den Deeltagelse, som Folk baade fjernt og nær viste imod den sorgende Familie. Herkabsfamilier standsede udenfor Skoflikkerens Dor, og bragte Marthas forrige Væsekammerater til hende, og hendes Hjem blev forsynet med Klædningsstykker og Livsfornødenheder i en saadan Overflodighed, at hun neppe engang vidste, hvorledes hun skulde faae dem forvarede. Men om ogsaa Martha kunde i denne hjertelige Deeltagelse finde nogen Trost, saa var derimod

hendes Fader Trostesløsheden selv. Rigtignok sad Skoflikkeren efter gammel Bane paa Tresoden med sin Syl i Haanden; men naar han skulde sje sine Sting, saa kom der altid nogle Taarer iveien, som Sylen ikke formaaede at stifke igjennem. Langt mere end den halve Deel af hans Væsen slumrede paa Kirkegaarden, og det varede neppe en Maaned, førend den tilbageværende Deel fulgte efter derhen.

Følgende det Raad, som Marthas Moder havde givet hende kort før sin Død, aabnede hun, baade for at kunne forsørge sig og sine Sødskende, og for tillige at kunne være til Gavn for andre, den Skole for smaae Pigeboern, som under Navn af „Jomfru Lundqvist's Skole“, inden føie Tid vandt en saadan Anseelse, at Forældre kappedes om at faae deres smaae Børn anbragt i den. Martha indskrænkede Antallet til 24 Børn, af hvilke intet maatte være yngre end 6 Aar, og ikke ældre end 10 Aar. Naar en Plads blev ledig blev det altid afgjort ved Lodtrækning imellem de mange Ansøgende, hvem der skulde have den. Man kunde see Martha siddende i denne Skole iblandt sine Elever med en Matrones Alvor paa sit blomstrende Ansigt, uden at et eneste Træk i det, eller et eneste Ord fra hendes Mund gik tabt for Nogen, og snart deeltagende, og snart sættende Børnenes Leg i Gang, var hun altid selv det gladeste Barn iblandt dem alle. Hun forstod til samme Tid at indgyde i de Unges Sind, Alvorets og Legens Behagelighed. Det var for at gjentage Dr. Franzens Ord i en Tale,

som han holdt ved en Skoleegamen: „en Skole af Uskyldige med Uskyldigheden til Lærerinde!“.

Nylig har jeg nævnet den store Anseelse, som Skolen nød; men nu vil jeg tale om den Høiagtelse, ja, jeg kunde gjerne sige Vrefrygt, som man havde for den unge Lærerinde. Det hændte nemlig ikke saa sjelden, naar Jomfru Lundqvist viste sig paa Gaden i Spidsen for sine Skolebørn, paa en eller anden Blanding ud i det Grønne, at Mennesker, uagtet de ikke kjendte hende personlig, standsede og hilsende paa hende, som om de havde mødt en Fyrstinde med sit Følge. Men Diamanterne i hendes Smykke vare af den Slags, som alene den gode Gud kan vurdere og betale.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Fyrbøder Petersens Enke, Caroline Marie Dorthea.

Kulmaaler Ellings Enke, Frederikke.

Hr. Typograf B. F. Goldschmieding.

— Mechanicus Theodor Knudsen.

Borger-Vennen.

Fjirrhindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 21de November 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Aftenbønnen.

(Oversat.)

En Dag — jeg skal aldrig glemme den — fik jeg fra Handelshuset Lottie og Arfvedsen en Skrivelse, hvori jeg blev underrettet om, at en Sum af 20,000 Rd. Rigs gjeld var for min Regning indbetalt til Huset. Jeg læste Brevet, gned mine Dine, og læste om igjen. Udskriften var virkelig til mig, og der stod skrevet med de tydeligste Bogstaver af Verden: „For Hr. Høglunds Regning“. Jeg styrtede over Hals og Hoved ned til Skibsbroen og ind paa det velbekjendte Contoir.

„Er dette Brev til mig?“ skreg jeg saa overlydt, at

Großsereren, Kasssereren og Contoristerne sprang op fra deres Stole.

„Men hvem er dog De?“ blev der spurgt, efterat de vare komne til Sands og Samling.

„Jeg er Hylrefudsbogholder Figgie Høglund,“ svarede jeg og foreviste Brevet til mig.

„Nuvel! saa er De den rette Person.“

„Og jeg kan hæve Tyve Tusinde Rigsdaler?“

„Ja.“

„Og hvem har indbetalt disse Penge?“

„Det veed vi ikke.“

„Og kan jeg faae dem naarsomhelst jeg vil?“

„Javist.“

„Og uden mindste Prutten?“

„Er Herren gal?“

Jeg ilede ud af Døren; jeg var virkelig gal, eller idetmindste paa Bei til at blive det. Hvem kunde dog have foræret mig denne store Sum? Jeg gjenkaldte i min Erindring alle dem, som jeg havde kjendt, men Ingen kunde besvare dette Spørgsmaal. Jeg ilede hjemad, men gif, som man siger „i Tanker“ og gif forbi min egen Bopæl, og vandrede hen i Clara søndre Kirkegade, og standsede ikke førend jeg befandt mig paa Clara Kirkegaard, uden denne Gang at have Grinde der. Jeg blev underlig tilmode; thi jeg var standsset foran et splinternyt Granitkors, hvis Fod skjultes af mange friske Roser. Jeg havde i Lobet af den nylig henrundne Sommer mange Gange dvælet ved denne Grav, som var blevet aabnet og

Extract

af

trede Qvartals Regnskab 1868

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. A.	Rd.
	367
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal.	491 Rd. 64 $\frac{1}{2}$.
anviist for dette Kvartal.	20 — " -
	511 Rd. 64 $\frac{1}{2}$.
deraf er indkommet.	157 — 14 -
	354 Rd. 50 $\frac{1}{2}$.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 80de Urgang, Nr. 27—39.	124
4. Afdrag paa Ublaar:	
Restance fra forrige Kvartal.	951 Rd. " $\frac{1}{2}$.
anviist for dette Kvartal.	1935 — " -
	2886 Rd. " $\frac{1}{2}$.
deraf er indkommet.	1891 — " -
	995 Rd. " $\frac{1}{2}$.
Restance ult. September d. A.	Rd....
	697

Kjøbenhavn, den 30te September 1868.

Oversensstemt

J. C. Bondrop.

Udgift.

	Rd.	ß.
Personer:		
Indviste for dette Kvartal	1245	24
Udbetalte i Kvartalet.....	1232	72
Uaaffordrede ult. September d. A.....	12	48
Indtægter.....	597	48
Indre Administrationsomkostninger	111	28
Udtryktsbladets Trykning.....	176	30
Post-Afdrag paa Laan af 25de Marts 1868.....	2500	"
Indtægter af ovenanførte Laan.....	64	43
Rest, Kassebeholdning ult. September d. A.....	2290	40
Rd....	6972	69

J. Th. Neumann,
Selskabets Kasserer.

Kasse-Controllen.

Forup. **O. S. Olsen.**

J. Em. Larsen.

igjen tilluftet i de første Baardage. Men hvilken usynlig Magt havde vel ført mig derhen i denne Time? og hvorfor skulde jeg netop standse der nu, da min hele Sjæl var opfyldt af den uforklarlige Lykke, som saaledes paa eengang var faldet ned over mig fra den høie Himmel.

„Kunde det være fra hende?“ hviskede mine Læber; „fra hende! fra Evelina?“

Det lustedes i Blomsterne paa Graven, og Luftningen lød som et Ja.

Efter et kort Ophold forlod jeg drømmende Kirkegaarden, begav mig hen til Dronninggade, og gik op til Justitsraad Aldheim, Evelinas efterlevende Mand, uden at tænke paa det mindre fiintsolende i dette Besøg. Justitsraaden erklærede, at han ikke havde havt det mindste at bestille med den omhandlede Sag, men han holdt under vor Samtale sine Dine heftede paa mig med et Udtryk af Deeltagelse og Velwillie, hvorefter han vendte sig med et Suk om fra mig, og jeg fjernede mig. Der var ingen Tvivl længere hos mig om, at Evelina havde i sine sidste Levetimer tænkt paa mig, og gennem sin Mand givet mig dette Beviis paa sin Omhed. Saaledes troede jeg idetmindste dengang og jeg troer det endnu, endskjondt det aldrig er blevet rigtig opdaget, hvorledes denne Sag forholdt sig.

Smidlertid vandrede jeg Gade op og Gade ned under Feberphantasier, der alle bevægede sig om Tanken paa min Fremtid. Det Guld, som jeg havde faaet, og som Kjærligheden havde sat sit Præg paa, forekom

mig som et Baan, for hvilket jeg engang skulde gjøre
 Regnskab. Iøvrigt var det, som om jeg allerede folte
 en rig Mand's Bekymringer. Det synes os saa let
 at anvende det timelige Guds paa en flog Maade,
 vel at mærke, saalænge vi Intet eie deraf, hvorimod
 dets Anvendelse sætter den Klogeste Grillen i Hovedet.
 Intet har den Vethed, som de Krands af Forhaab-
 ninger, hvormed vi pryde vort Liv, og Intet er saa
 tungt som Kjæder af Guld.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Inspektør A. B. C. Poulsen.

— Pottemager A. Olsen.

Pastor Huulegaard's Datter, Emma Charlotte.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 28de November 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulk.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de December 1868, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantsforsamling i Efterkrægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

en Administrator,

en Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab,
den 24de November 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. D. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Aftenbønnen.

(Sluttet.)

Endelig besluttede jeg mig til at gaae hjem og lagde Beien over den samme Kirkegaard. Det var i Skumringen; men ligesom jeg gik forbi Evelinas Gravminde, trængte sig frem til mine Øren et Chor af Bornestemmer, der sang følgende Vers af Psalmebogen, som jeg ofte selv havde sunget:

Din jeg er, naar Daglys tændes,
 Din i Nattens tause Ro;
 Og det Lys, som her ei kjendes,
 Benter jeg i ydmyg Tro.
 Jeg i stille Andagt bæver,
 Mens min Følelse sig hæver,
 Høiere end Stjerner naae,
 Høiere end Tanker gaae.

Jeg stod en kort Tid ubevægelig med Øinene fæstede paa Granitkorset; thi det forekom mig, som om Sangen var kommet derfra, og det varede flere Minuter inden jeg blev overbevist om, at det var Ungdommen i den nærliggende Skole, som sang sin Aftenpsalme. Med Brystet fuldt af aandeligt milde og kjærlige Følelser, forlod jeg de Dødes Hvilested, men Sangen, der endnu lød i mine Øren, blev bestandig stærkere jo længere jeg kom fra Kirkegaarden og nærmede mig Hjemmet. Tilslidst hørte jeg den ganske nær ved fra et Hus ved den søndre Kirkegaard. Det

var Martha Lundqvist's Skole, der ogsaa holdt sin Aftenbøn og sang den samme Psalme, og jeg saa snart en Skare af smaa Skolepiger komme ud af Døren fra det Huus, hvori hun boede.

Diebliffelig opsteg der et Lys i min Sjæl; et Lys, som var klarere end nogen af Aftenhimlens mange lyse Stjerner. Det gik forud, jeg fulgte bagefter, og inden jeg vidste et Ord deraf, befandt jeg mig i Marthas Skolestue. Lærerinden sad ene ved et Bord, der var overlæstet med Skrivebøger. Det var nu paa tredie Aar efter Forældrenes Død, at hun holdt Skole, og hun var selv omtrent 20 Aar gammel. Da jeg traadte ind i Stuen reiste hun sig fra Bordet med et Udtryk af Forbauselse paa sit milde indtagende Ansigt. Jeg havde heller aldrig før besøgt hende saa seent paa Dagen.

„Martha!“ sagde jeg, og greb hendes Haand, „jeg staaer i Begreb med at blive min egen Mand, og jeg maa derfor være betænkt paa at sætte Bo. Men ligesom Fuglene søge deres Mage, saaledes søger ogsaa jeg min, og jeg spørger Dig derfor, gode Martha! vil Du blive min?“

Den dybeste Rødme udbredte sig over hendes Ansigt, idet hun med sammenknugede Hænder rettede sine store blaae Dine imod mig.

Jeg vedblev:

„Benskabets eier hvad Kjærligheden ofte savner, nemlig Bished og Fortrolighed. Det Første har allerede længe lyst over os med sin rene Fakkell, og

derfor skal Kjærligheden, naar den kommer, finde Banen lys og klar, og ikke engang en Skygge af Mistro eller Tvivl. Martha! svar mig af Din Sjæls Dybde: vil Du blive min Hustru?"

Efterat hun en kort Tid forgjæves havde bestræbt sig for at tale, svarede hun:

„Men mine Skolebørn? . . . mine smaae søde Piger?"

Hendes Blikke ilede henimod Døren, som om hun ventede at see sine Skolebørn træde ind af den.

„Men vil Du da ikke gjøre noget for det store Barn, som ogsaa tyer hen til Dig?" spurgte jeg, idet jeg stille lagde min Arm omkring hendes smækkre Liv. „Vil Du ikke ogsaa lade Din rene Sjæl indvirke paa ham, for at gjøre ham ligesaa god og dydig som de Andre? Martha! Aftenbønnen kaldte mig ind til Dig; lad den blive en Morgenbøn for vor Lykke!"

Martha bøiede sit Hoved ned imod mit Bryst, og jeg trykkede Trolovelsens Kys paa hendes hvide jomfruelige Pande.

En Juleaften i en Lodshytte.

(Oversat.)

En for ivrig fortsat Jagt i Skærgaarden og senere indtruffet Modvind og Storm forhindrede os, til vor store Fortrydelse i, til rette Tid inden Juleaften at naae Staden.

Vi bleve tvertimod fastede omkring i det aabne Hav den hele Aften i en Tilstand, der vilde have været farlig i en ringere Baad end den vi havde, og i en høi Grad utaalelig, dersom ikke En af Selskabet havde forstaaet nogenlunde at fordrive vor Rjedsomhed ved sin Munterhed og sine Historier.

Denne Mand var en Udlænding og førte et Skib, der tilhørte ham selv og med hvilket han havde overvintret i vor Havn. Han bekymrede sig mindre end nogen af os Andre om at tilbringe Juleaftenen paa fast Land, og han havde ingen Slægtninge, der savnede ham ved Grøden og Festen. Han var desuden, hvad vi Andre ikke vare, aldeles hardet imod alt hvad der kunde kaldes Blæst, Kulde og Vand, og naar han sad ved Roret i sin egen Slup, vilde han neppe have brudt sig om at dukke sig ned, selv om han ved ethvert Bolgekast havde været udsat for at støde sin Næse imod Maanen.

Vor Seilads var og blev imidlertid paa ingen Maade behagelig. Vi krydsede og gjorde Slag til Siden paa 2 à 3 Kvartmiil for at undgaae den heftige

Bolgegang, som modvirkede Seilene; men vi vandt ikke synderlig noget derved. Omfider opgav vi aldeles Haabet om at naae Fastlandet, og vi besluttede derfor at lægge til ved Rodsholmen, en steil, granbevoget Klippe ude i Havet, og at søge Tag over Hovedet hos Rodserne, som havde en Hytte der. Vi saae i nogen Graastand Lys fra deres Vinduer, og den lystige Capitain lod Baaden flyve afsted derhenimod for fuld Vind.

„Vi kunne sige, I gode Herrer!“ udbrød han saa, idet han tog sig en god Slurk kold Punsch, „at vi nu have en ordentlig Blæst, og alligevel oplevede jeg en lignende, om ikke langt heftigere, da jeg kun var fire eller fem Aar gammel, og ovenikjøbet var ganske alene tilføes. Jeg har ikke nævnet, at det forholder sig omvendt med mig end med andre Mennesker i Almindelighed: jeg veed nemlig bedre Besked om hvordan det vil gaae mig i Berden, end med hvorledes jeg er kommen ind i den. Kort at fortælle: da jeg var omtrent fem Aar gammel — og dette har efter hvad man har sagt mig nok været for omtrent tredive Aar siden — befandt jeg mig en Nat ude paa det vide Hav ligesom nu, dog med den Forskjel, at jeg dengang drev for Vind og Veir, hvorimod jeg nu har to urebede Seil oppe, at jeg dengang var stiv af Kulde, og nu er varm lige ud til Spidsen af min lille Taa.

Jeg kan ikke huske mange af Omstændighederne ved denne min første Expedition, men hvad jeg kan erindre er, at jeg blev efterladt ganske ene paa en Klippe i det vilde Hav, og vilde seile efter dem, som

havde forladt mig. Det var bælmoøkt ligesom nu, og da jeg forsøgte paa at roe bleve Aarene slaaede ud af Haanden paa mig af det første Bolgeslag. Hvorlænge jeg drev omkring i denne Stilling ved jeg ikke; men vist er det, at jeg tilsidst havnede hos gode Menneſker. Jeg veed saaledes, som de Herrer kunne skjønne, ikke hvem mine Forældre vare. De som sagde, at de havde taget mig op af Baaden, vare Smuglere af Næringsvei og ellers velstaaende Bønderfolk. Jeg voxte op iblandt dem, og tog Deel i deres Bedrift indtil mit Skjæg groede, saa gif jeg ud med en Koffardikapitain og blev en hæderlig Karl. — See saa! ud med Baadshagen og tag Stødet af!”

Sluppen laae med slagrende Seil i en Bugt, som dannedes af fremragende Klipper; man begyndte at rette de stive Lemmer og ryste Kulden ud af Kroppen. Kapitainen og to Skibsdrenge forbleve ved Sluppen og syølede med den; vi Andre begave os vaflende ind i den varme Stue.

Derinde blev Julen feiret. En vøldig Queild af Fyrrebrønde knittede paa det rummelige Urnesteð, og oplyøte Børeløet hvor der desuden brøndte et øtort, øleergrenet, og nogle enkelte Lys. Bøggene vare fuldt behøngte med Fiskegarn og andre lignende Nødfkaber, og Stuehjørnerne økinnede af hvide Geder og Gedeøid, som havde ølokket sig der.

Personalet i Stuen bestød af en meget gammel Kone, som sad ved Børdet og øyntes at øynge i øin Psalmebøg, en middelaldrønde Mønd med øustru og

fem Børn, af hvilke de fire opførte en forfærdelig Koncert paa Haner af Steen, hvortil det femte og ældste accompagnerede med en skaldende Trompet af Træ.

Da vi vare komne ind i Stuen reiste Faderen sig op, stampede en Gang eftertryffeligt i Gulvet ad de skraalende Børn og nikkede venligt og utvunget til os. Den gamle Kone lagde sin Bog paa Bordet, tog sine Brillen af og betragtede os skarpt.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Blikkenslagermester N. Otto Carlsen.

— Skomagermester G. P. Wiinblad.

— Skræddermester Jørgen Olsen.

Kapitain, Kasserer Zimmermanns Datter, Hulda
Jensine Marie.

Bud i Skifteretten Rugstads Datter, Octavia
Christiane Fanny.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 5te December 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schulk.

Bekjendtgjørelse.

Lorsdagen den 17de December 1868, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

en Administrator,

en Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 24de November 1868.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

En Juleaften i en Lodshytte.

(Sluttet.)

„Hvorfra kommer I, Godtsfolk! Har I hverken Huus eller Hjem paa Juleaften, eller ligger Skib og Gods paa Havets Bund? Men saa have I ikke skudt efter Lods, det tør jeg sværge paa at I ikke have gjort!“

Derpaa spyttede hun paa sine rynkede Fingre, tog Laanden af det ene Lys, reiste sig op og saae os strengt ind i Dinene.

„Ho! Ho!“ vedblev hun nu, „men saa skal Haren ogsaa være i høieste Grad hvid, naar man bryder sig om at jage den ind paa en Juleaften. Nu maae vi see til hvad vi kunne faae at give jer Allesammen at spise. Smaaflid er her da, Gudskelov! og Anna maa forsøge at flemme Gederne noget mere; Grød kan derimod Jungen give sig af med at koge her midt om Natten.“

Saa vel den gamle Kone som vi Andre bleve snart stillede tilfreds i denne Henseende. Vi tog vort Reisetoi af os, varmede os og gjorde os tilgode med en Kop Punsch, som vi med stor Fornøielse bød vor Bert og vor Bertinde, som med endnu større Tilfredshed toge imod den; vi bleve snart hjemmевante og befandt os særdeles godt i den varme Stue. Den Gamle vilde begynde at sørge for vort Natteleie og drev paa at de

Skulde skynde dem med at malke Gederne, da en tilfældig Omstændighed afbrød hendes Virksomhed og blev Anledning til Følger, som vi ikke havde kunnet forudsee. Capitainen, som var forblevet ved Sluppen, havde endelig faaet bragt Alting i Orden der, beslaaet Seilene, gjort Baaden fast, sendt alle sine Sager op i Huset og var færdig til at ligge i Land om Natten. Førend han gik ind i den varme Stue med sin Bøsse, huffedes han dog paa hvad vi havde forglemt, at skyde den af. Det var Knaldet af dette Skud, som forvoldte en Bending i hendes Virksomhed. Den Gamle hørte Donet og kastede en Edderduuns Hovedpude, som hun netop havde i Haanden, skjodesløst fra sig.

„Hørte J,“ sagde hun med bevæget Stemme, „hørte J ikke et Skud? Saa maa Gud forbarme sig over Juno, der ikke kunde overvintre i Norge, men vil støde an imod de blinde Skjær paa denne Tid af Aaret. Sæt ud med Baaden, min Gut! og hold Dig godt i Nordvest, saa at Du har Binden med Dig, vi skulle nok see efter Bornene; bekymre Dig kun ikke om dem, men skynd Dig kun!“

For yngre Dren end den gamle Kones var det ikke vanskeligt strax at opdage hendes Feiltagelse. Den saakaldte Gut, hendes fyrgetyveaarige Son, afbrød smilende hendes Opsfordringer, og sagde i en deels vranten og deels medlidende Tone:

„Det spøger altid i Eders Dren, kjære Moder, og naar J engang er kommen til Hvile i Jer Grav, saa vil J troe at høre et Skud, naar en Flue gaaer over den. Men hvis jeg ikke feiler, saa var det et Skud for at skræmme en Hare, som en af Herrerne spredte af dernede ved Stranden, og ikke et Knald af en af Junos sevpundige Kanoner.“

„Ho! Ho!“ sagde den Gamle. „De Unge ville altid være saa floge; men jeg er ikke gal, og jeg er heller ikke født af gale Forældre. Men Gud hjælpe mig! Juleaften, som er glædelig for alle Andre, er altid en Sorgens Aften for mig; jeg har ingen Skyld deri, for hvad skulde jeg stakkels Kvinde vel have gjort. Men sæt Jer hen foran Ilden der, J fremmede, gode Folk, saa vil jeg meddele Jer hvad en svag Kvinde tog sig for, og hvilken Løn hun havde derfor.“

Vi opfyldte den gamle Kones Duster, og imidlertid besørgede vor Besætning og den unge Bertinde i Forening Aftensmad til os, og varmede den kolde Mad, som vi havde bragt med os. Men den Gamle begyndte saaledes:

„Det er nu for længere Tid siden end mange af Jer, gode Venner, hvis jeg seer ret paa Eders Ansigter, kunne huske tilbage, at jeg en Juleaften, ligesom denne, var alene her i Stuen. Jeg kan sige alene, thi mine tvende Børn, som sprang omkring mig, behøvede selv

mere Hjælp end de kunde yde mig. Søen var aaben ligesom nu, og endskjøndt det for Tiden synes at tude igjennem Vostsvinduerne, saa er dog denne Blæst kun at regne som et Vandepust imod Stormen dengang. Vi ventede ingen Skude hjem og min Mand var seilet tilligemed sine Kammerater til Kjøbstaden, for at gaae i Kirke paa Juledagsmorgen, og maaskee ogsaa for at faae en lystigere Juleaften der, end de kunde have den her. Men dengang saae jeg mere rødmosset ud end nu, og jeg havde et Hjertelag i mig, der kunde være godt nok for en Kvinde. Jeg sad og læste i Psalmebogen ligesom jeg gjorde, da I kom herind, Bornene havde nylig faaet deres Aftensmad, og legede med de Smaasager, som de havde faaet i Julegaver. Den Ældste af dem, der dengang var ti Aar gammel og meget flink, legede paa Stuegulvet med et Skib af Bark; den Yngste havde faaet vort Fiskebrædt til Baad og glædede sig over det og over et Perlebaand af Glas med et Guldhjerte paa, som min Mand havde foræret mig, og som jeg den Aften havde bundet om Drengens Hals. Saaledes havde vi det her, da jeg pludselig hørte et Skud ude paa Søen. Gud vil tilgive mig, hvis jeg handlede urigtigt; men mig syntes ikke at jeg gjorde det. Jeg tog den ældste Dreng med mig for at skjode Fokke-Skjødet, løsuede en Baad og seilede ud. Den Yngste fulgte med os ned til Strandbredden; jeg befalede ham at gaae tilbage ind i Stuen'

men han blev staaende stille og raabte grædende efter mig, indtil Blæsten og Havets Skulpen snart overdøvede hans Skrig. Da jeg var kommen ind imellem de blinde Ekjær saae jeg Lys fra Skuden, der styrede aldeles nordlig imod de skjulte Brændinger, som om den aldrig tilforn havde været i vor Havn. Jeg naaede saa betids hen til den, at jeg fik Roret i Lø og Skibet stak iveiret som en Lag imellem Sandbanker og Brændinger paa Siderne, og saa havde jeg, skjondt en Kvinde som jeg var, den Glæde at fore gamle Hrr. Adolphs Skib uskadt i Havn. Og jeg vilde have bevaret denne Aften i en glad Grindring saalænge som jeg havde levet, hvis Alting havde staaet til herhjemme som det havde burdet. Kloffen var fire om Morgenen, da jeg kom tilbage ind i denne Stue; jeg tænkte at jeg skulde hvile mig, men denne Hvile blev værre end det forudgaaende Arbeide. Den yngste Dreng var forsvunden! Jeg søgte efter ham med en Lygte i Haanden paa vore Klipper her hele Natten, jeg udraabte hans Navn høiere end Stormens Larmen —; men min Søgen og mine Raab havde ikke større Virkning, end om det var skeet paa Havets Bund. Ved Daggry saae jeg, at den Bæl, ved hvilken den anden Baad havde været bunden, stod bar, og jeg har hverken seet Baad eller Dreng siden den Tid, og Baaden var Guld værd, men Drengen var mig fjærere end Livet.“

Den gamle Kone taug, da hun havde udtalt disse Ord og brast i Graad. Capitainen var kommen ind i Stuen under hendes Fortælling; men det lod som om han knap lagde Mærke til den. Han betragtede istedet derfor Bæggene meget noie saavel som Loftet og Altning inde i Stuen, men dog især et gammelt Fiskebrædt, der hang paa Bæggen ved Arnestedet, og som næsten var aldeles iturevet paa Midten, hvorimod nogle Zirater paa begge dets Sider vare temmelig godt vedligeholdte.

Da den Gamle havde sluttet sin Fortælling reiste han sig dog op, gik hen til hende, rev sin Kjole og sin Best op, og fremtog et Glas Perlebaand, som han nedlagde paa hendes Knæe.

Den Gamle betragtede det en Tid, hævede saa sit Blik op og betragtede forundret Capitainen. Strax derefter stod hun op, slyngede sine Arme om hans Hals og hulkede uden at sige et Ord. Da hun saa løftede sit Ansigt iveiret, straaledes Blæden paa Bunden af Rynkerne i det.

„Og saa liig Din Fader, som om han gik lyslevende her, begyndte hun nu; „kun meget smukkere end han. Gud bevare os, Bildbasse! hvem bad Dig om at gaae alene tilsoes? Var det et Veir for Dig? Men jeg var mig ad som et Faar, da jeg ikke bandt Dig fast ved Sengestolpen, for saa havde Du nok

maattet holde Dig hjemme. Gud være lovet! nu kan jeg døe rolig, og Ingen skal ved min Grav spørge om, hvor jeg har gjort af mit Barn."

Man vil let kunne forestille sig vor Overraskelse; men denne Juleaften, som truede med at blive saa fjedsommelig for os, blev gladere end mangan anden.

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 12te December 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulk.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 17de December 1868, Eftermiddag Kl. 6, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, for at foretage Valg af:

en Administrator,

en Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det lovbefalede Kasseeftersyn.

Samtlige ærede Repræsentanter anmodes om at møde.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 24de November 1868.

J. C. Bondroy. C. N. Laurrup. O. F. Olsen.

J. Em. Larsen.

Min Tantes Eventyr.

(Efter det Engelske ved —2—.)

Min Tante var en Dame med storflaaede ydre Former, med stærke Aandsevner og megen personlig Kjæthed; — hun var, hvad vi vel tør kalde hende, en Mandqvinde. Min Onkel var et magert, usfelt, lille Mandfolk, blid af Character og tilfreds med Alt om sig; men i det Hele ingen tilsvarende Ægtefælle for min Tante. Man har gjort den Bemærkning: at han efter sit Bryllup Dag for Dag svandt bort som en Skygge; — hans Kones Overlegenhed var ham for stor i alle Henseender, og han blev bøgstavelig slidt op. Det maa indrømmes min Tante, at hun sørgede for ham paa enhver mulig Maade; — mere end Halvparten af Stadens Doctores skrev Recepter for ham, og han slugte mere Medicin, end der rimeligviis forbruges i et større Hospital. Alt omsonst! min Onkels Tilstand blev daglig værre og værre; jo mere han blev pleiet og jo flere Medicamenter, der proppedes i ham, indtil han endelig forsøgede Skifterettens Lister med et Offer af det Slags, der hovedsageligen dræbes af lutter ægtefællig Kjærlighed.

Min Tante tog grueligt paa Bei ved hendes kjære, dyrebare Ægtemands Død. Maaskee følte hun et eller andet lille Samvittighedsnag over, at hun ved formegen omsorgsfuld Pleie og ved formegen Doctorhjælp havde bragt ham for tidligt i Graven. Hun gjorde i

alle Tilfælde hvad hun som sørgende Enke paa nogen Maade kunde gjøre for at hædre hans Minde: hun sparede ingensombelst Udgift, hverken i Mængden eller Beskaffenheden af sit Sørgetøj; — hun bar et Miniaturbilled saa stort som en Commeuhrskive af ham om Halsen; ligesom hun havde hans Portrait i Legemsstørrelse hængende i sit Sovestue. Alverden hævede hendes Opsørsel til Skyerne, og var enig i, at en Kone, der paa saadan Maade hædrede den ene Huusbonds Minde, høiligen fortjente snart at blive vel-signet med den anden.

Ikke længe efter tog hun paa Landet for at opslaae sin Bolig paa et gammelt Landsæde i Derbyshire, som hidtil havde været betroet til en gammel Huushovmesters og en Huusholderskes Omsorg. Hun tog Størreparten af sit Tjenerskab med sig, da hun havde ifinde at tage Bopæl der for længere Tid. Landstedet laa i en eensom Part af Landskabet mellem de graae Ban-ker med smuk Udsigt til en Røver, der dinglede i en Galge paa den nærliggende Høi.

Tjenerestefolkene fra Staden tabte næsten Sands og Samling ved Tanken om, at de herefter skulde leve paa dette sørgelige, hedeagtige Sted. Især voxede denne Frygt, naar de om Aftenen samlede i Borgestuen og udveglede alle de Røverhistorier, som de i Dagens Løb havde samlet sammen, og tilsidst turde de neppe alene vove sig til de mørke, skumle Bærelser. Min Tantes Kammerpige, der leed af Nervesvaghed, erklærede, at hun paa ingen Maade turde sove alene i

et saadant strummelagtigt Spøgelsehuus, uagtet Tjeneren, en godhjertet ung Fyr, af al Magt søgte at opmuntre hende.

Selv min Tante syntes overrasket ved Stedets ualmindelige Gensomhed, og førend hun gik tilfængs saa hun noie efter, at Vinduer og Døre vare vel lukkede; — dernæst laasede hun med egen Haand for Solvtoiet, tog med sig Nøglerne og et lille Juveel- og Pengeskrin, thi hun var en raff Kone, der selv holdt Die med Altting. Efterat hun havde lagt Nøglerne under sit Hovedgjærde og sendt sin Pige bort, satte hun sig ved sit Toiletbord for at ordne sit Haar; thi, trods sin store Sorg for min Onkel, var hun en kvif Enke og ikke saalidt omhyggelig for sin Person. Hun speilede sig en lille Stund, og lagde Hovedet lidt paa den ene Side og saa lidt paa den anden, saaledes som Damerne ofte gjøre for at overtyde sig om, at de have seet godt ud; thi en raff, lidt stœiende Herremand fra Rabolaget, med hvem hun i sine Pige dage havde coquetteret lidt, havde just gjort sin Opvartning for at hude hende velkommen paa Landet.

Pludselig syntes hun, at hun hørte Noget røre sig bagved hende. Hun saa sig hast'gt rundt, men der var Intet at see; — Intet uden det kummerligt malede Billed af hendes stakkels dyrebare Mand, der var bleven opbrængt paa Bæggen.

Hun helligede hans Minde et dybt Suk, som hun altid pleiede at udstøde, naar hun i Selskab med Andre omtalte ham og vedblev dernæst at ordne sin Matte-

dragt og tænke paa Herremanden. Sukket blev besvaret ligesom ved et dybt Aandedrag. Hun saa sig atter om, men opdagede Intet, og mente derfor, at Lyden maatte være fremkommen ved Lusttrækket gjennem de mange Rottchuller i det gamle Huus. I No og Mag fortsatte hun sit Arbeide og satte Papiir i sine Kroller, da hun paa eensgang syntes, at det ene Die paa hendes Mand's Billede, der hængte bagved hende, saa at det viste sig i Natbords-speilet, der stod lige foran hende, rørte sig. Man kan nok tænke sig, at saadan en besynderlig Begivenhed foranledigede hende en lille Nyttelse. For at overtøye sig om det virkelig var Tilfældet, holdt hun den ene Haand op mod Vanden, som om hun gned den, og figgede imidlertid mellem Fingrene medens hun med den anden flyttede Lyset. Skinnets af Belyset faldt paa Diet og hun var nu vis paa, at det rørte sig, ja, at det endog tilfæstede hende et Blik, som hun ofte havde seet sin Gætesælle gjere i levende Live. En kold Gysen gjennemførte hende, thi som et ene Gruentimmer indsaae hun strax sin farlige Stilling.

Ekrækken var kun forbigaaende; thi min Tante var en skjæ Person og fattede sig øieblikkelig og forblev tilspøneladende rolig. Hun vedblev at ordne sin Dragt, ja hun nyttede endogjaa en Melodi uden en eneste falsk Tone. Derpaa greb hun Veilighed til uforvarende at vælte sin Toiletæske; — hun tog et af Lydene og samlede Stykke for Stykke af dens Indhold op, — rækkede ind efter en Raalepude, der var trillet langt

ind under Sengen, — derpaa gif hun til Døren, saae et Dieblif ud i Corridoren, som om hun var tvivlsraadig om hun skulde gaae efter Pigen eller ikke; — og saa gif hun ganske rolig ud.

Nei — nu skyndte hun sig ned af Trappen, beordrede Tjenerskabet at væbne sig med hvad der var nærmest ved Haanden, stillede sig selv i Spidsen og vendte næsten siebliffelig tilbage.

Den hurtigt sammenkaldte Armee var virkelig frygtelig at see til: Huushovmesteren havde en gammel, rusten Bøsse, Kudskan en Pidsk med Bly i Skaftet, Tjeneren et Par Rytterpistoler, Koffen en stor Hakkekniv, og Kjældersvenden en Flaske i hver Haand. — Min Tante anførte Avantgarden med en gloheed Ildrager i Haanden, og var efter min Anskuelse den farligste i hele Hæren. Kammerpigen, som var bange for at blive alene tilbage i Borgestuen, dannede Arriergarden, medens hun lugtede til noget Salmiakspiritus i et Potteskkaar og lydeligen udtrykte sin Frygt for „Geister“.

„Geister!“ sagde min Tante med sin sædvanlige Kjækhed — „Geister?! — jeg skal sandeligen svie Bakfenbarterne af dem.“

Hæren rykkede ind i Sovestuen; — Alt var saa stille og roligt, som da hun forlod det; — den nærmede sig min Onkels Portrait.

„Tag mig det Billede ned!“ bød min Tante. — Der lod et dybt Suk og en Lyd, som om Tænderne flappede i Portraitet. — Tjenerskabet veg lidt tilbage;

Kammerpigen udstødte et svagt Skrig og klyngede sig til Tjeneren.

„Strax, ned med det!“ raabte min Tante, idet hun stampe i Gulvet.

Maleriet blev hastigt taget ned, og fra en For-
dybning bagved det, hvori der tidligere havde været
anbragt et Uhrværk, fremdrog man nu en firskaaren,
sortskjægget Slynge, væbnet med en stor Kniv, men
dog rystende som et Gæseløv.

„Og hvo var han da vel?“ — maa Læseren nok
spørge.

Simpelt nok en Landevejsridder, en Stratenrøver,
en Slubbet fra Nabolaget, der tidligere havde tjent i
Huset, og som ogsaa havde gaaet tilhaande, da man
ordnede dette for at modtage Fruen. Han bekjendte
strax, at fristet af Enkes Rigdom og Lyst til at stifte
nærmere Bekjendtskab med hendes Pengeskriin havde
han faaet indrettet sig dette Skjulested og tilladt sig
at laane et af hendes afdøde Egtesælles Dine som
Righul.

Min Tante var, som tidligere bemærket, en meget
skrap Kone, og nok istand til baade at fortolke og fuld-
byrde Loven paa egen Haand; — desuden havde hun
særegne Begreber om Reenlighed. Hun bod derfor
fort og godt, at Tyren skulde have sig en Duffert i
Fiskedammen for at skylle Forbrydelsen af ham, der-
næst varmes med en god Dragt Prøgl og slutteligen
jages Pokker i Bold.

Kort Tid efter skænkede min Tante sit Hjerte og sin Haand til den omtalte Bulderbøsse af Herremand med den Bemærkning, at det var en kummerlig Ting for et Fruentimmer, saadan at ligge alene ude paa Landet.

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Mechanicus Peter Christian Petersen.

•

Borger-Vennen.

Fjirfindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 19de December 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulk.

Om min Fætter.

(Af —2—.)

I.

Naar jeg i nogle faae af de følgende Nummere af dette Blad skal tillade mig at oprulle for de mulige Læsere et lille Livsbillede og tillige Tidsbillede, da er det ikke nogen stor Mand's, eller Stormands Liv og Levnet der vil blive skildret, — dertil blev hans Liv for kort —; men selv en Barnealders og en meget haabende og meget lovende Ynglings Liv vil maaskee kunne læses med en vis Grad af Interessse, naar man ikke er altfor forvæent, som maaskee ikke er Tilfældet med „Borgervennens“ Læsere.

Ingen Læser skal bestræbe sig for at udfinde, hvo

„miu Fætter“ monne maatte være; thi, som allerede antydet, han lever ikke længere. — Siden 1850 hviler han paa Fahrenstedt Kirkegaard, efterat han i Slaget ved Idsted fandt en hastig og hæderlig Soldaterdød som Linieofficeer, — et Kald, hvortil han foreøvrigt fra Børnsbeen hverken var født eller opdragen; men som blev hans Kald, da han i 1848 ilede hjem fra Udlandet, for med sin brændende Kjærlighed til Fædrelandet at tilbyde det sin Arm, baade som een Mand, og som en Mand. — Nu vide Læserne Slutningen af Skildringen og kunne altsaa gjerne standse her, hvis de saa synes.

Det var en Vinterdag — vistnok i 1822 — at jeg fra Skolen kom hjem til mine Forældres ikke barnløse Huus — thi de have saamæn havt Doufinet fuldt — og fandt der en lille ny fire—femaars Personage, med de frostfulde Fødder indsvøbte i Plastre og linnede Klude med Soffer over, og en lille graa Hat paa, som han senere nødigt skiltes ved; — det var min Fætter Peter. Jeg havde kun sjældent seet min lille Fætter, og, ærligt talt, kun bekymret mig lidt om ham; thi, naar man selv er 10 Aar, hvad Hensyn tager man da vel til en Fætter paa 4—5 Aar, ovenikjøbet naar man kun saa sjældent har seet ham tidligere? Min salig Moder, der maa have anseet mig for den meest skikkede af os mange Brødre til Barne- og Sygevogterfke, udnævnte mig strax til Formyndere for „lille Peter“, og hun

gjorde mig en stor Gave, thi en dyrebare „Fætter“ og en kjærere „Broder“ vandt jeg mig ikke igjennem Aarenes Løb.

Den lille Peter med sine forfrosne Fodder og sin lille graa Hat blev saaledes overantvordet til min Baretægt. Han græd uophørligt, fordi han vilde hjem til et Hjem, der var blevet faderløst, idet hans Fader ved en uforudseet, hastig Død var bleven kaldt bort; han vilde tilbage til sin trofaste Barnepige — hun hed nok Stine — der havde baaret den Forældreløse ud til sit nye Hjem, og som lærte os en Trylleformel til at besværges enhver Sorg og besvare ethvert Spørgsmaal, og den var: „Ja, paa Søndag, mit Lam!“

Denne Tale benyttedes hyppigt ved mange paa-trængende og indtrængende Spørgsmaal den første Eftermiddag, Peter og jeg levede sammen. Der var imidlertid stedse langt til den Søndag, da han skulde gjense sin Fader — nu er den forlængst oprunden —, og til den Søndag, da han med Visshed skulde see sin Stine, der dog ikke i lang Tid undlod at besøge sin lille Dreng, og som, hvis hun lever endnu, og muligen skulde faae disse Blade at see som Gaardmandskone, vil erindre sig „sin lille Peter“.

Det er neppe uden et indre Kald, at jeg er bleven Skolemester; thi Børn, smaae Børn, og dertil grædende Børn, have mit hele Liv været mig en overmaade vigtig Gjenstand. Jeg modtog med Glæde Formynderskabet for lille Peter, og læste jeg til dagligt Brug saare lidet, for ikke at sige slet Intet

paa mine Skolelectier, saa bestilte jeg den Dag endnu mindre. Det var altsaa ikke noget Offer, jeg bragte Peter; men derimod vil jeg regne det som et stort Offer, at jeg, der var vant til efter Skoletiden at færdes som jeg selv vilde paa Nørrefælled, i Haven, eller de store Fabrikbygninger, der dengang paa alle Sider omgave os, tildeels som Hovding for de mange Fabrikarbejderes Drengedøtre — at jeg den og mange flere følgende Eftermiddage ikke forlod Stuen, blot for at syse med den lille Fætter. Jeg husker det saa tydeligt: Hovedadspredelsen bestod for en stor Deel i at spille „Klink“, i at beundre den lille graa Hat, i at tage Gubben paa Skjodet, naar Frostfodderne bleve for slemme, og i at standse de bestandigt igjenskommende Laarer og idelige Spørgsmaal med et Kys og et beroligende: „Paa Søndag, mit Lam!“ — Min travle Moder, der nu og da i sin Færden kom igjennem Stuen, saae maaskee lidt skjævt til Klinkspillet paa de oliemalede Døre, men har vel trøstet sig med, „at det gif af i Badsk“, eller, at naar Dørene engang igjen bleve malede, saa vilde Sporene af vor Virksomhed nok blive udslettede. I alle Tilfælde sagde hun Intet, og Dørene bleve meer og meer marmorerede. Da Sengetiden kom, blev der jo en gruelig Anstalt; man havde tænkt at rede Fætter en lille Køje paa Gulvet i Moders og Faders Sovestue; — men paa det Lag! — vi vare allerede „de Uadskillelige“, og de Gamle havde saamæn ikke faaet Nattero, om endog Peter havde faaet Lov til at gaae iseng med sin

lille graa Hat paa. Omfider blev Tingene ordnede paa den Maade, at en fireaars yngre Broder, der ellers deelte Soveplads med mig, blev lagt over i en Slagbænk, der allerede tidligere var optagen af tvende ældre Brødre. Man kan nok tænke sig deres Glæde ved denne Tilvæxt paa det allerede snevre Rum; men da min lille Broder blev placeret imellem dem, saa laae han dog luunt og godt, om der endog saa faldt et Ekstraknuds af til ham, medens Stormagterne paa hver sin Side af ham reves og sledes om den snevre Overdyne. Imidlertid laae lille Fætter og jeg som Grever i vor egen Seng, der syntes mig større end sædvanligt, fordi min trivelige lille Broder havde rømt med Pladsen for den lille Orm, der nu med Armen om min Hals, og den graae Hat paa Stolen udenfor var falden isovn, efterat det sidste veemodige Spørgsmaal var bleven besvaret med det trøstende: „Ja, paa Søndag, mit Lam!“

Skulde bemeldte trivelige Broder forekomme oftere i nærværende Skildring, vil han formodentlig hedde: Ollebrødsdrenge, Tranmanden eller Froste-laurits, eftersom han som et meget kjertelsvagt Barn levede ueest af Ollebrød og Tran, og om Vinteren i den utroseligste Grad var plaget med Frost. Han selv vil ikke tage mig disse Benævnelser ilde op; thi jeg formoder, at han og Fætter Peter forliges bedre i Himlen, end det stundom i Drengæarene var Tilfældet paa Jorden.

Imedens Peter nu sover, saa maa jeg, som cu

noiaagtig Levnetsbeskriver, leverer et Par Notitser om hans Herkomst og allertidligste Liv. Min Onkel, hans Fader, staaer for mig som en venlig, mild lille Mand med et lidt jodist Ydre, der endogsaa i „Jødefeiden“ paa Gaden skal have paadraget ham saadanne impertinente Spørgsmaal, som: „Schmaus! hvad koster Specierne?“ Han bar Pantalons og Støvler med gule Kraver, passede sin Handel og lod min fjærlige Tante tumle sig med tre urolige Krabater af hans første Egteskab, foruden Peter og en Søster af andet. Enkelte Gange om Aaret samlede vi med vore Fætttere i Onkels Huus, og stiftede saaledes Beskjendtskab baade med det første og det andet Kuld af Fætttere — navnlig det Første, da Peter og hans endnu levende Søster vare saa spæde, at de ikke kunde admitteres til Hjørnestuen; — jeg var inde i det gamle Sted igaar, og udvendig fra seer denne Tumleplads uforandret ud med sit store Hjørnevindue og mange Krinkelkroge — hvor der var et mere end rigtigt Drengeliv. Ullebrodsmanden og jeg vare virkelig ikke med Hensyn til livlig Drengesfærd tabte aldeles bagaf Bognen; men ikke sjeldent flæte det, at han og jeg maatte sætte Ryg mod Ryg for at væрге os mod Fættternes Kjærlighedsbeviisninger, især den næstældstes, der som fuldstændig Krøbling var væbnet baade med Krykke og Stof; — de ere nu alle Tre borte; Alle som Krøblinge, og Alle som Mennesker, der kun maadeligt fandt sig tilrette i denne skønne Verden. Naar Ullebrodsmanden og jeg for en lille Stund kunde

drage os bort fra den animerede Leg, eller hellere — fortsatte Feide — saa flygtede vi ind i de „Gamles“ Stue, hvor Dufel somoftest læste høit i Datidens berømteste Curiositetsblad „Politivennen“ for de strifkønde Damer, der saaledes kom à jour med Dagens piquanteste Nyheder: nedfaldne Urtepotter, manglende Rødesteensbrædder, utætte Tagrender o. s. v. Bladet saae ud accurat som „Borgervennen“, og var maaske ligesaa underholdende. En ung Præstemand, der var en Slægting af Huset og sommetider overværede disse Soireer, udbrod ikke sjældent: „Nei, men det Bladskriveri bliver dog, min Sandten! altfor slemt.“ — Det var senere afdøde Biskop Tage-Müller; han saae „min Sandten!“ et andet Slags Bladskriveri inden Sorg over Danmarks Ulykke lagde ham i Graven paa Ribe Kirkegaard. — Fæstastnerne — Peter lader sig endnu kun høre med et sjent Dvæf fra Ammestuen — endte sædvanligen med en Bataille om Smørrebrøds- og Kagefadet, og til alle Tider med et Haandkys af alle os velopdragne Børn til de gamle Tanter og Dufeler, — det var nu den Tids Skik. Jeg er kommen lidt bort fra min Fætter, der slumrer i sin Bugge, og naar jeg nu vender tilbage til den Aften, da han første Gang deelte Leie med mig, saa veed jeg kun et eneste lille Eventyr at meddele, for hvis Sandhed jeg troer at kunne indestaae. Hans Forældre boede i Bimmelskæft, temmelig nær Helliggeistes Kirke, hvis Gjennem- og Tværgange dengang stode aabne for Fodgængere, indtil man for 4—5 Aar siden har lukket

dem. Gangen benyttedes af de Omboende til Lege- og Soleplads for deres Smaa børn, ligesom Trinitatis Kirkegang og Kongens Have, da der ikke var nogen Bognfærdsel. Fætter Peter — dengang vel i tredie eller fjerde Aar — var ogsaa en Skjon Dag bragt over i den fredelige Gang for at sole sig under Opsigt af en 5—6 Aar ældre Halvbroder; denne havde imidlertid mangesteds Grinde hen, og mange andre Ting at tage vare paa, end at passe paa Peter. Derfor, da Middag kom, var Peter borte og trods al ængstelig Søgen kom han ikke tilsyne førend langt hen mod Aften, da en venlig Dame med den tildeels afklædte Dreng paa sin Piges Arm indfandt sig hos de bekymrede Forældre og afleverede Skabningen til dem.

(Fortsættes.)

Th. Olivarius.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skræddermester Peter Hansen.

— Skibsbygger i Marinen Peter Gh. Westenberg.

— Skræddermester Dylbergs Datter Mathilde Charlotte.

Borger-Vennen.

Fjirsindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 26de December 1868.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Erntt hos Universitetsbogtrykker J. P. Schu'k.

Om min Fætter.

(Fortsat.)

Ældre Læsere ville maaskee erindre, at den nuværende Nørregade langt ind i 1820—30 laae fuldstændigt i Ruiner efter Bombardementet med Undtagelse af 3—4 Steder op mod Bolden, og at Pladsen mellem Nørregade og store Fiolstræde med de gamle Muurstykker, ikke alene afgave Plads og Materiale til de saakaldte „Rødsteenskjællinger“, hvilke nu tiligemed deres Fabricat ere komne aldeles ud af Mode, men ogsaa afgav en ypperlig Tumbleplads for Kjøbenhavns Gadeungdom, samt Ly og Læ for Folk, der dreve en eller anden mindre bonnet Trafik. Her havde Damen fundet Peter, grædende som sædvanligt, med

bare Been og temmelig blottet. Barnets Graad og de levnede Klædningsstykker, der ikke svarede til de øvrige Mangler i Dragten, havde vaakt hendes Deeltagelse og Opmærksomhed, og efter at have taget ham hjem med sig til Sct. Pederstræde og faaet ham qvæget og varmet, havde hun faaet at vide af ham: at han boede hos sin Fa'er, og at denne hedte Fa'er og havde en Boutik med Dør paa; — at han sad og legede Skjul med sig selv ved den Kirke, hvor der sad en Due over Døren, da hans Broder var løben fra ham; — og da han var bleven kjed af den Leg og havde sat sig til at græde, saa var der kommen en stor Skomagerdreng — det er jo velbekjendt, at disse Skabninger undertiden regne ned fra Himlen. Denne fra Himlen faldne Engel saae Peter grædende sidde ved Rælværket og spurgte ham deeltagende: „hvad fattes Dig, mit søde Barn?“ — „Jeg vil hjem til min Fa'er!“ — „Ja, kom saa min Unge! jeg skal nok bære Dig hjem,“ sagde Bagabonden (Peter tillod aldrig, at man kaldte ham „Begtampen“, — et dengang meget yndet Skjældsord til Skomagerdrengene, — fordi han troede, at denne Slyngel aldeles ikke har været en honnet Skomagerlærling). — „Naa, lille Ben,“ sagde den Menneskekjærlige, „hvorfor græder Du endnu?“ — „Jo, for jeg vil hjem til min Fa'er, og mine Støvler gjør saa ondt.“ — „Godt, min lille Dreng! saa ta'er vi Støvlerne af og saa sætter Du Dig paa min Arm, og jeg skal nok bære Dig hjem; — stop nu lidt — er det den Kirke?“ — „Nei!“ (for det var

ikke vor Frue Kirke, som dengang ogsaa laae i Smuld). — „Naa, min lille Ven, er det den der?“ — „Nei!“ (thi den Tid holdt Ect. Petri Kirke kun en halv Hane; see forøvrigt Hattemager Møllers Ugeblad „den gælende Hane“), — og Barnet, saa lille han end dengang var, har dog skjønnet saameget, at han kunde see, at der var Forskjel paa Helligaandens hele Due og Ect. Peters halve Hane. Enden paa denne første Udflugt i Verden blev den, at Fætter, befriet fra de trykkende Støvler, sin Dverkfjortel, et luunt Silketørstykke, som han havde om Halsen og et Par andre Smaating, blev halvnoegen bragt hjem til sit Bosted.

Saa springer jeg tilbage til den lille Rede, hvor Peter for ikke længe siden faldt isøvn med Armen om min Hals, medens Brødrene i Slagbænken revs om Dypnen. — „Er De med, Læser?!“ —

Jeg har ikke Mere at fortælle om Peters tidligste Aar og skal herefter, saavidt det lader sig forene med min vidtløftige Natur, holde mig til Sagen. — I Tidernes Lob faldt Spørgsmaalene: „Naar kommer jeg til Fa'er?“ — „naar kommer Stine og seer til sin Dreng?“ jo bort; thi vi vide Alle, hvor let den velgjørende Tid astørrer baade de Stores og de Smaaes Taarer. Selv den graa lille Hat forsvandt uden dybe Hjertesuk, da den uden Pul og Skygge ikke længere kunde hænge paa hans lille Hoved.

Ligesom jeg havde været Peters Legekammerat, blev jeg ogsaa hans første Skolemester. Jeg havde rigtignok fra Barnsbeen havt en, som det syntes, uover-

vindelig militair Tilbøielighed. Derom vidner de Masser af Finsoldater, i hvilke jeg satte alle mine Sparefillinger; — derom vidner det Talent, hvormed jeg indøvede og anførte de store Skarer af mig høiligen hengivne Fabriksdrengene i alt det Militairvæsen, som jeg ved mit Driveri paa Nørrefælled var bleven indviet i; — derom vidner ogsaa mit Svar paa det Spørgsmaal: „Hvad har Du vel lyst til at være?“ — „Jeg vil være Tambour!“ — foruden blussende af Krigerærgjærrighed, var naturligviis mit Hjerte bestuffet ved Synet af de smaae Tambourer, som vaflende under Bægten af deres store Trommer, men i hvide Buger, Gamascher, rød Troie, Chacot med Fjer i, og — navnlig med Sabel ved Siden, holdt deres oresønderrivende Døvelser ved „Gaaseparken“ paa Nørrefælled ligeoverfor mine Forældres daværende Bolig.

(Fortsættes.)

Ih. Olivarius.